

ШАРЛЕЙН ХАРИС

Екранизирана
в хитовия сериал на

HBO

ИСТИНСКА **КРЪВ**

КЛУБЪТ НА МЪРТВИТЕ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

ШАРЛЕЙН ХАРИС КЛУБЪТ НА МЪРТВИТЕ

Превод: Калина Кирякова

chitanka.info

В живота на Суки Стакхаус започва поредица странни събития, когато Бил ѝ съобщава, че отива в Сياتъл по нареждане на Кралицата на Луизиана във връзка с важен проект. След заминаването му главатарят на вампирите на Окръг 5 изпраща един от подчинените си да пази Суки. Сервитьорката не смята, че я грози опасност, но съвсем скоро е нападната от върколак пред бара, където работи. По-късно същата нощ Суки научава причината за инцидента. Бил е отвлечен и жестоко измъчван от Краля на Мисисипи, за да издаде информация за тайния проект. Неговите похитители издирват всеки, който може да им разкрие повече подробности около работата на Бил.

Страхът за живота на любимия е изместен от болка и обида, когато Суки разбира, че той ѝ е изневерил с бившата си приятелка. Все пак сервитьорката успява да загърби наранените си чувства и заминава за Мисисипи, за да спаси Бил и да предотврати назряващата вампирска война.

1

Влязох в къщата на Бил и го заварих прегърбен над компютъра — до болка позната гледка напоследък. Преди зарязваше всичката си работа още щом ме зърнеше. Но от две седмици насам го привличаше единствено клавиатурата.

— Здравсти, сладурче — разсеяно каза той, без да откъсва поглед от монитора. На бюрото му имаше празна бутилка „Истинска кръв“, група 0. Поне се беше сетил да хапне.

Бил не си падаше по джинси и тениски. Носеше панталон в цвят каки и карирана риза в убити синьо-зелени тонове. Кожата му блестеше, а гъстата му тъмна коса ухаеше на билков шампоан. Бил можеше да предизвика прилив на хормони у всяка жена. Целунах го по врата — никаква реакция. Близнах го по ухото — нула внимание.

Бях прекарала цели шест часа на крак в бар „Мерлот“ и всеки път, когато някой клиент оставяше мижав бакшиш или някой глупак ме шляпваше по задника, си повтарях наум, че съвсем скоро ще се озова в прегръдките на любимия и ще се наслаждавам на вниманието му, предвкусвайки невероятното удоволствие от предстоящия секс.

Очевидно нямаше да ме огрее. Не и тази вечер. Поех дълбоко въздух и втренчих гневен поглед в гърба на Бил. И то какъв гръб, майко мила, прекрасен и широкоплещест, но плановете ми да дращя с нокти голата му кожа се провалиха с гръм и трясък. Издишах, бавно и спокойно.

— Ей сегичка ще ти обърна внимание — каза Бил. На екрана се появи снимка на достолепен мъж с посребрена коса и тъмен загар, който притежаваше типичната властна привлекателност на Антъни Куин. Под снимката имаше име, а отдолу — някакъв текст, който започваше с думите:

„Роден през 1756 г. в Сицилия...“

Тъкмо отворих уста, за да изразя изненадата си, че вампирите все пак излизат на снимки, въпреки слуховете, когато Бил се обърна и осъзна, че чета текста.

Той натисна някакво копче и екранът угасна. Не можех да повярвам на очите си.

— Суки — каза той и се усмихна насила. Резците му бяха прибрани, което означаваше, че е далеч от настроението, в което се надявах да го открия. Бил, като всички вампири, вадеше резците си само в прилив на похот или когато усетеше неустойчиво желание да смуче кръв. (Понякога тези две страсти се преплитат и хоп! — ето ти тебе мъртъв вампирски почитател. Мен ако питате, точно този елемент на опасност привлича неудържимо по-голямата част от групитата.) Неведнъж са ме обвинявали, че съм едно от тези жалки създания, които се навъртат около вампирите в опит да привлечат вниманието им, но аз имам вземане-даване само с един вампир (е, всъщност с повече, но с другите отношенията ми са чисто служебни). Този, който в момента седеше точно пред мен. Този, който имаше тайни от мен. Този, който изобщо не се радваше да ме види.

— Бил — хладно казах аз. Нещо ставаше тук. Нещо с главно „Н“. Но това нещо нямаше нищо общо с либидото на Бил. (*Либидо* бе дума на деня в календара ми за днес).

— Това, което видя току-що... все едно не си го видяла — твърдо каза той. Тъмнокъфявите му очи ме пронизваха.

— Ами... добре — отвърнах аз с едва доловим сарказъм. — Какво си намислил?

— Имам тайна задача.

Не знаех дали да се засмея, или да се фръцна сърдито. Затова просто вдигнах вежди и зачаках да чуя останалото. Бил изпълняваше длъжността следовател на Окръг 5 според вампирското разделение на Луизиана. Ерик, главатарят на Окръг 5, никога досега не му беше възлагал „задача“, която да е тайна за мен. Аз всъщност играех важна роля в следователския им екип, независимо дали имах желание за това, или не.

— Ерик не бива да знае. И никой от вампирите в Окръг 5.

Сърцето ми се сви.

— Но... ако задачата не е възложена от Ерик, за кого работиш?
— Краката ми туптяха от умора, затова коленичих и се подпрях на

коленете му.

— За кралицата на Луизиана — прошепна той.

Каза го толкова тържествено, че положих огромни усилия да остана сериозна, но не успях и започнах да се кискам неудържимо.

— Това някаква шега ли е? — попитах, макар да знаех отговора. Бил беше сериозен мъж. Притиснах лице към бедрото му, за да прикрия усмивката си. После му хвърлих бърз поглед и установих, че съм успяла да го раздразня.

— Сериозен съм като гроб — каза Бил, и то толкова сурово, че положих титанични усилия да вляза в тона му.

— Добре, дай сега да изясним нещата — търпеливо казах аз и седнах по турски на пода с ръце върху коленете. — Ти работиш за Ерик, който е главатар на Окръг 5, обаче има и кралица? На Луизиана?

Бил кимна.

— Значи щатът е разделен на окръзи? А тя е шефка на Ерик, щом той върти бизнес в Шривпорт, който се пада в Окръг 5.

Ново кимване. Плеснах се по челото и поклатих глава.

— А тя къде живее, в Батън Руж?

Столицата на щата ми се стори най-логичното място за целта.

— Не, не. Ню Орлиънс, разбира се.

Разбира се. Вампирският център. Както пишат по вестниците, камък да хвърлиш в Града на Голямото охолство, задължително ще улучиш някой жив мъртвец (макар че само глупак би тръгнал да мята камъни за удоволствие). Туристическият бизнес в Ню Орлиънс процъфтяваше, но не заради обичайните му посетители, които идваха да се повеселят и пийнат юнашки. Новите туристи искаха да отъркат лакти с живи мъртъвци, да обърнат по някое питие във вампирски бар, да посетят проститутка вампир, да гледат вампирско секс представление.

Така съм чувала; не съм ходила в Ню Орлиънс от малка. Мама и татко ни бяха завели там с брат ми Джейсън. Трябва да е било, преди да навърша седем, защото на седем вече бях кръгло сираче.

Мама и татко умряха почти двацет години, преди вампирите да се появят по телевизията и да обявят, че действително съществуват. Това тяхно изявление се предхождаше от японското изобретение „синтетична кръв“, благодарение на която вампирите можеха да поддържат живота си, без да се налага да пият от хора.

Обществото на вампирите от Съединените щати бе дало възможност на японските вампирски кланове да излязат на светло първи. И тогава едновременно, в болшинството от страните по света, където имаше телевизия — а в днешно време къде ли нямаше, — изявлението беше направено на стотици различни езици от стотици грижливо подбрани представителни вампири.

Онази нощ, преди две и половина години, ние, обикновените смъртни, научихме, че винаги сме живели с чудовища помежду си.

В общи линии изявлението казваше следното:

„Но сега ние можем да излезем на светло и да заживеем в хармония рамо до рамо с вас. Вече не трябва да се боите от нас, защото ние можем да живеем и без да прием от вашата кръв“.

Както можете да си представите, това беше вечер на рекордно високи телевизионни рейтинга и небивал повсеместен смут. Реакциите варираха от едната до другата крайност.

В най-тежко положение се оказаха вампирите в държавите с преобладаващо ислямско вероизповедание. Въобще не ви трябва да знаете какво се случи с говорителя на живите мъртъвци в Сирия, макар че вампирката в Афганистан я застигна много по-ужасяваща — и вечна — смърт. (Чудна работа, да изберат жена за такава опасна работа! Вампирите може и да са много умни, но понякога се държат като пришълци от друга планета.)

Някои страни — като Франция, Италия и Германия — отказаха да приемат вампирите като равноправни граждани. Други — като Босна, Аржентина и повечето африкански държави — отказаха да дадат на живите мъртъвци какъвто и да било статут, обявиха ги за позволен дивеч и откриха ловния вампирски сезон. Но Америка, Англия, Мексико, Канада, Япония, Швейцария и скандинавските държави проявиха по-толерантно отношение.

Трудно можеше да се каже дали вампирите са очаквали подобна реакция, или не. Тъй като продължаваха да се борят за местенце в обществото на живите, те все още държаха в тайна своята организация

и управленската си структура и разказът на Бил бе за мен най-голямото му откровение по тази тема.

— Значи кралицата на вампирите от Луизиана ти е възложила таен проект — казах аз, стараяйки се да прикривам любопитството си. — И затова ти не се отлепяш от компютъра през последните няколко седмици.

— Да — отвърна Бил и разклати бутилката „Истинска кръв“, но на дъното ѝ бяха останали само няколко капки. Той тръгна по коридора към кухненския ъгъл (при ремонта на старата си семейна къща Бил беше премахнал кухнята, тъй като на практика нямаше нужда от нея) и извади нова бутилка от хладилника. Чух как я отвори и я пхна в микровълновата за няколко секунди. Върна се и старателно я разклати, притиснал отвора ѝ с палец, за да уеднакви температурата на напитката си.

— И с колко време разполагаш, за да приключиш този проект? — съвсем логичен въпрос според мен.

— Колкото отнеме.

Не много логичен отговор. Всъщност в тона му се усещаше неприкрито раздразнение.

Хммм. Дойде ли вече краят на медения ни месец? Е, слагам меден месец в кавички, разбира се, защото Бил е вампир и няма как да се оженим законно в която и да било точка на света.

Не че ми е правил предложение.

— Е, щом си толкова потънал в този твой проект, тогава няма да идвам да ти губя времето, докато не приключиш — бавно изрекох аз.

— Така май ще е най-добре — отвърна той след сравнително дълга пауза и аз сякаш получих юмрук в стомаха.

Скочих на крака за част от секундата и навлякох палтото върху зимната си сервитьорска униформа — черни широки панталони, бяла тениска с лодка деколте и дълъг ръкав, с бродиран над лявата гърда надпис „Мерлот“. Обърнах се с гръб към Бил, за да скрия лицето си. Опитвах се да не заплача, затова не го погледнах дори когато усетих ръката му върху рамото си.

— Трябва да ти кажа нещо — каза Бил с хладния си, спокоен глас.

Вече си слагах ръкавиците, но преустанових заниманието си, макар че все още няхах сили да го погледна. Можеше да го каже на

гърба ми.

— Ако нещо се случи с мен — продължи той (и точно тук трябваше да проявя първия признак на тревога), — отвори скривалището, което оборудвах у нас. Там би трябвало да се намира компютърът ми, заедно с няколко диска. Не казвай на никого. Ако компютърът ми не е в скривалището, ела да го потърсиш в моята къща. Ела през деня, и то въоръжена. Вземи компютъра и всички дискове, които откриеш, и ги скрий в „хралупата“ ми, както ти я наричаш.

Кимнах. Не можех да се доверя на гласа си.

— Ако не се върна и не ти се обадя в продължение на... осем седмици, да речем... да, осем седмици, тогава разкажи на Ерик всичко, което чу от мен днес. И премини под негова закрила.

Не казах нищо. Бях твърде отчаяна, за да вдигам скандали, но приближавах точката си на размякване. Потвърдих заръките му с леко кимване на глава. Конската ми опашка погъделичка тила ми.

— Скоро заминавам за... Сиатъл — каза Бил. Студените му устни докоснаха кожата на врата ми.

Лъжеше, разбира се.

— Ще поговорим, когато се върна.

Незнайно защо, това не ми прозвуча като привлекателна перспектива. Звучеше направо зловещо. Отново кимнах, без да обелвам и дума, защото вече наистина плачех. Но по-скоро бих умряла, отколкото да му позволя да види сълзите ми.

Ето така се разделихме с него в онази студена декемврийска вечер.

На другия ден, на път за работа, си позволих да направя неразумно отклонение от обичайния маршрут. Намирах се в онова настроение, когато си мислиш, че всичко наоколо е от ужасно по-ужасно. Въпреки почти безсънната нощ вътрешният ми глас ми подсказваше, че мога да се почувствам още по-зле, ако мина по „Магнолия Крик Роуд“. Естествено, точно така и направих.

В старото имение на Белфлор, носещо гордото име Бел Райв, кипеше оживление като в същински пчелен кошер дори в този студен и мрачен ден. Отпред имаше микробуси на службата за борба с вредните насекоми и на фирма за кухненски дизайн, а до задния вход на

огромната довоенна сграда бе паркиран камион на частен предприемач, занимаващ се с външна мазилка и покриви. За Карълайн Холидей Белфлър — престарялата дама, която бе управлявала Бел Райв и (поне отчасти) Бон Темпс през последните осемдесет години, — животът просто бе песен. Зачудих се как ли приемаха адвокатката Порша и полицаят Анди всичките тези благоустройствени промени в Бел Райв. Двамата бяха живели заедно с баба си (също както и аз с моята) през целия си съзнателен живот. Сигурно се радваха, че старицата се бе заела да постегне старото семейно имение.

А моята собствена баба беше убита преди няколко месеца.

Семейство Белфлър нямаха нищо общо с това, разбира се. А Порша и Анди нямаха никаква причина да споделят с мен радостта от наскоро придобитото си богатство. Всъщност и двамата ме избягваха като прокажена. Бяха ми длъжници и не можеха да се примирят с това. Те просто не знаеха колко много ми дължаха.

Семейство Белфлър бяха получили наследство от техен родственик, починал при „мистериозни обстоятелства някъде в Европа“ — това го чух от Анди, който пък го разправяше на свой колега полицаи, докато пиеха в „Мерлот“. Максин Фортънбъри пък ми каза — когато един ден мина да остави някакви билети за томбола с предметни награди „ръчно бродирани завивки, изработени от женската група към Баптистката църква“, — че мис Карълайн преровила всички семейни документи, които успяла да изкопае, за да узнае името на благодетеля им, но така и не разбрала на кого дължат това загадъчно семейно наследство.

Но инак харчеше парите без капка угризение.

Дори Тери Белфлър, братовчед на Порша и Анди, вече паркираше чисто нов пикап в калния двор до караваната си. Харесвах Тери — ветеран от Виетнам с дълбоки белези по лицето, който нямаше много приятели — и не му завиждах за новото возило.

Но се замислих за моята стара кола и за карбуратора, който наскоро се наложи да сменя. Платих наведнъж целия ремонт, макар че се изкушавах да помоля Джим Дауни да му дам половината сума, а останалото — на вноски за период от два месеца. Но Джим имаше съпруга и три деца. Сутринта обмислях да попитам шефа ми, Сам Мерлот, дали не би могъл да удължи смените ми в бара. Особено сега, когато Бил заминаваше за „Сиатъл“. Спокойно можех и да живея в

„Мерлот“, ако Сам се нуждаеше от мен. Защото аз със сигурност се нуждаех от парите.

Положих огромно усилие да не се вкисвам, подминавайки Бел Райв. Излязох от южния край на града, после завих наляво по „Хамингбърд Роуд“, в посока към „Мерлот“. Помъчих се да си повярвам, че всичко е наред; че след завръщането си от Сиатъл — или откъдето и да е — Бил отново ще се превърне в страстен любовник и отново ще ме цени и обича както преди. А аз отново ще изпитам усещането, че не съм сама, а принадлежа на някого.

Имах брат си Джейсън, разбира се. Но ако кажа, че с него сме много близки, ще прозвучи доста преувеличено.

Душата ми се свиваше от непогрешимата болка на отхвърлянето. Познавах това усещане толкова добре; беше ми като втора кожа.

Ненавиждах го, но то полака-лека ме обземаше отново.

2

Натиснах бравата, за да се уверя, че съм заключила, обърнах се и с крайчеца на окото си мярнах нечия фигура. Седеше на люлката на верандата ми. Изправи се и аз положих огромно усилие да не изпищя. После го разпознах.

Аз носех дебело палто, а той беше само по потник, което всъщност изобщо не ме изненада.

— Ел...? — Упс! — Здравсти, Буба, как я караш? — опитах се да го кажа не принудено и безгрижно. Провалих се, но пък и Буба не беше от най-умните. Вампирите признаваха, че приобщаването му към тях, докато се намирал на крачка от смъртта заради злоупотреба с наркотици, е било огромна грешка. През онази фатална нощ един от служителите в моргата се оказал както жив мъртвец, така и негов голям почитател. Посредством набързо скалъпен план, който включвал и едно-две убийства, служителят решил да приобщи Буба и го превърнал във вампир. Но, как да ви кажа, този процес невинаги протича съвсем гладко. Оттогава насам Буба се мотае наоколо и всички го считат за Краля на идиотщината. През последната година се подвизаваше в Луизиана.

— Мис Суки, как си? — акцентът му беше все тъй силен, а лицето — все тъй красиво, ако човек не се вторачва прекалено в двойната му брадичка. Тъмният му перчем падаше над челото в старателно подреден безпорядък. Гъсти, добре сресани бакенбарди. Някой от почитателите му сред живите мъртъвци се бе погрижил за външния му вид тази вечер.

— Добре съм, благодаря — отвърнах любезно и се ухилих до уши. Така правя, когато съм нервна. — Отивам на работа — добавих, чудейки се дали ще е възможно просто да се кача в колата и да потегля. Май не.

— Ами, мис Суки, изпратен съм да те охранявам тази вечер.

— Така ли? Че от кого си изпратен?

— От Ерик — гордо отвърна той. — Бях единственият присъстващ в офиса, когато му се обадиха. Нареди ми веднага да си довлека задника дотук.

— Каква е опасността? — огледах предпазливо гората, насред която се намираше старата ми къщурка. Новината, донесена от Буба, ме хвърли в голяма тревога.

— Не знам, мис Суки. Ерик... той каза да те наглеждам тази вечер, докато някой от тях, от „Вамптазия“, не дойде да ме смени — Ерик или Чоу, или мис Пам, или даже Кланси. Така че, ако ще ходиш на работа, аз идвам с теб. И само някой да те закачи, ще си има работа с мене.

Нямаше смисъл да задавам повече въпроси на Буба и да напрегам и без това слабия му мозък. Само щеше да се разстрои, а аз изобщо не исках да се стига дотам. Ето защо човек никога не биваше да го нарича с предишното му име... макар че от време на време запяваше, а това наистина си струваше да се преживее.

— Не можеш да дойдеш в бара — направо казах аз.

Това можеше да доведе до неприятни последствия. Клиентелата на „Мерлот“ приемаше спокойно факта, че в бара може да влезе някой вампир, но не бих могла да предупредя абсолютно всички да не изричат на глас името му. Ерик трябва да е бил отчаян; вампирската общност не изпускаше недоразумения като Буба от полезрението си, макар че от време на време на него му щукваше да се поразходи на своя глава. Тогава винаги се намираше очевидец, който се кълнеше, че го бил видял с очите си и жълтата преса полудяваше.

— Може да ме изчакаш в колата ми, докато свърша работа — студът не оказваше никакво влияние на Буба и събратята му.

— Трябва да съм по-близо до теб от това — невъзмутимо отвърна той.

— Добре тогава, какво ще кажеш за кабинета на шефа ми? Точно до бара е. Веднага ще ме чуеш, ако извикам.

Буба се поколеба, но накрая кимна. Неволно въздъхнах от облекчение. Най-лесно щеше да ми бъде, ако звъннех на работа и кажех, че съм болна. Обаче Пам имаше нужда от мен, а аз имах нужда от чека със заплатата.

Буба се настани на седалката до мен и колата внезапно ми се стори твърде тясна. Докато се тресяхме по изровения път, криволичещ

през гората от дома ми до магистралата, мислено си отметнах да звънна на службата за доставка на чакъл и да ги помоля да дойдат и да запълнят дупките. После изтрих отметката, пак наум. Точно в момента не можех да си го позволя финансово. Щеше да изчака до пролетта. Или лятото.

Завихме надясно, за да изминем няколкото километра до „Мерлот“ — бара, в който работя, когато не изпълнявам свръхсекретни задачи за вампирите. По средата на пътя се сетих, че така и не видях колата, с която Буба би трябвало да е дошъл до къщата ми.

Нима бе долетял? Някои вампири го умееха. Не познавах понекадърен вампир от Буба, но нищо чудно това да беше единствената му дарба.

Година по-рано бих го попитала, но не и сега. Вече съм свикнала да общувам с вампири. Не че самата аз съм вампир. Аз съм телепат. Животът ми беше истински ад до момента, в който най-после срещнах мъж, чиито мисли не можех да чета. Не можех, защото той се оказа жив мъртвец, за жалост. Но двамата с Бил бяхме заедно вече няколко месеца и се разбирахме прекрасно — е, поне доскоро. Освен това другите вампири имат нужда от мен, така че съм в безопасност — до известна степен. В повечето случаи. Понякога.

В „Мерлот“ нямаше много хора, съдейки по полупразния паркинг. Сам купил бара преди около пет години. Заведението работело на загуба — може би поради факта, че се намираше наскрел гората. Или пък защото предишният собственик просто не беше улучил печелившата комбинация от храна, напитки и обслужване.

Някак си след ремонта и смяната на името Сам бе успял да промени баланса в сметките и в момента барът му осигуряваше един много добър доход. Но днес — понеделник — се явяваше сравнително сух ден откъм пиене в нашата горска местност, разположена в северния край на Луизиана. Завих зад ъгъла и спрях на служебния паркинг, който се намираше точно до караваната на Сам Мерлот. Измъкнах се от колата, прекосих склада с бърза крачка и надникнах през стъклената врата към коридора, където се намираха тоалетните и офисът на Сам. Не видях никого. Много добре. Когато почуках на вратата на Сам, той седеше зад бюрото си. Още по-добре.

Сам не е едър мъж, но е много силен. Има червеникаворуса коса, сини очи и е с около три години по-голям от мен, а аз съм на двайсет и шест. Работя за него от няколко години. Много го обичам; той заемаше главната роля в едни от най-любимите ми фантазии допреди два месеца; ала след романтичния му епизод с едно красиво, но обладано от мания за убийства същество ентусиазмът ми поугасна. Но все пак си останахме добри приятели.

— Извинявай, Сам — казах, ухилена до ушите като идиот.

— Какво има? — той затвори каталога за доставки по заведенията, който тъкмо разглеждаше.

— Трябва да паркирам някого тук за известно време.

Сам не изглеждаше особено доволен.

— Кого? Да не би Бил да се е върнал?

— Не. Все още пътува — усмивката ми стана още по-лъчезарна. — Но... хм... изпратили са един друг вампир, който да ме... охранява. Мисля да го скатая тук, докато трае смяната ми, ако нямаш нищо против.

— А защо ти е охрана? И защо той просто не седне някъде в бара? Имаме достатъчно „Истинска кръв“ — „Истинска кръв“ определено държеше първенството сред всички видове синтетична кръв на пазара. Най-добрият заместител на жизненоважната течност, кълнеше се рекламният лозунг и вампирите охотно му се доверяваха.

Зад гърба ми се разнесе едва доловим шум. Въздъхнах. На Буба явно му беше писнало да ме чака в колата.

— Нали те помолих... — започнах аз и понечих да се обърна, но така и не успях да го направя. Нечия ръка ме улови за рамото и рязко ме завъртя към себе си. Пред мен стоеше мъж, когото виждах за пръв път в живота си. Замахна с юмрук, за да ме халоса по главата.

Макар вампирската кръв, погълната от мен преди няколко месеца (с животоспасяваща цел, държа да уточня), да беше изчерпала голяма част от силата си — вече почти не светя в тъмното, — аз все още притежавам по-бързи реакции от повечето простосмъртни. Хвърлих се на пода и се свих в краката на мъжа, което го накара да се олюлее, а това даде възможност на Буба да го докопа за врата и да го прекърши.

Скочих на крака, а Сам изхвърча от офиса си. Гледахме се втренчено един друг — аз, Буба и мъртвецът.

Хубавичко се подредихме.

— Светих му маслото — гордо рече Буба. — Спасих те, мис Суки.

Да видиш Човека от Мемфис в бара си, да осъзнаеш, че се е превърнал във вампир и да го гледаш как убива с голи ръце евентуален нападател — е, това си е доста информация за смилане в рамките на две минути дори и за Сам, макар че и той самият имаше своите тъмни страни.

— Свети му маслото, така си е — каза Сам на Буба съвсем спокойно. — Знаеш ли кой е?

Не бях виждала мъртвец през живота си — ако не броим посещенията в местното погребално бюро, — докато не започнах да излизам с Бил (който, технически погледнато, е мъртъв, разбира се, но аз имам предвид човеци мъртъвци).

Сега често се сблъсквам с подобни гледки. Добре че не се стряскам лесно.

Този конкретен мъртвец изглеждаше на около четирийсет — нелеки — години. Имаше татуировки по целите си ръце, доста нескопосно направени, като онези, с които се сдобиваш в затвора. Липсваха му няколко от най-важните зъби. Носеше рокерски дрехи: мазни дънки, кожено елече и доста гнусна тениска отдолу.

— Какво има на гърба на елечето? — попита Сам, сякаш това имаше някакво значение.

Буба послушно обърна трупа на една страна. Китката на човечеца се прегъна под тялото му и на мен ми призля. Насилих се да погледна към гърба на елечето, украсено с изображение на вълча глава в профил. Силуетът на главата изпъкваше на фона на бял кръг, вероятно луната, и изглеждаше така, сякаш виеше срещу нея. При вида на рисунката Сам се разтревожи още повече.

— Върколак — мрачно изрече той.

Това обясняваше доста неща. Навън беше твърде мразовито, за да тръгне човек само по елече, освен ако не е вампир. Върколаците не са чак толкова зиморничави, колкото обикновените хора, но гледат да носят палта в студено време, защото обществото им все още функционираше в тайна от човешката раса (без да броим щастливката мен и може би още няколкостотин мои себеподобни). Чудех се дали палтото на мъртвеца не висеше на някоя от закачалките до главния вход на бара; това щеше да значи, че се е криел в мъжката тоалетна и е

чакал да се появя. Или пък е влязъл през задния вход веднага след мен. Може би палтото беше в колата му.

— Ти видя ли го да влиза? — попитах Буба.

Чувствах се леко замаяна.

— Да, мис. Сигурно те е дебнал на големия паркинг. Колата му се появи иззад ъгъла, после той излезе отвътре и се шмугна през задния вход около минута след теб. А аз веднага го последвах. Голям късмет имаш, че те придружавам.

— Благодаря ти, Буба. Прав си, късмет извадих с тебе. Интересно, какво ли е смятал да ми стори — полазиха ме ледени тръпки при тази мисъл. Дали просто е търсил някоя самотна женица, която да похити, или е искал да нападне именно мен? После осъзнах, че разсъждавам глупаво. Ако Ерик е бил разтревожен дотам, че да ми изпрати телохранител, значи е очаквал подобна заплаха, което, общо взето, отхвърляше вероятността за случайно нападение. Без да каже и дума повече, Буба се изниза през задния вход. Върна се след около минута.

— На предната седалка в колата му открих широко тиксо и някаква кърпа — рече Буба. — И палтото му е там. Донесох го, ще го подложим под главата му — приклепна и омота главата и шията на умрелия с дебелото камуфлажно яке.

Добра идея, като се има предвид, че човекът малко кървеше. Щом приключи манипулацията, Буба облиза пръстите си.

Сам ме прегърна, защото започнах да треперя.

— Странна работа — тъкмо казвах аз, когато вратата в коридора, която водеше към бара, се отвори и оттам надникна лицето на Кевин Прайър. Кевин е много приятен човек, но е ченге, а точно в момента подобна компания изобщо не ни трябваше.

— Извинявай, казанчето в мъжката тоалетна тече — рекох аз и хлопнах вратата пред тясното му, силно озадачено лице. — Вижте какво, момчета, предлагам ви следното: аз ще държа тази врата затворена, а през това време вие двамата ще натоварите нашия човек в колата му. После ще решим какво да го правим — подът в коридора имаше нужда от хубаво забърсване. Открих, че вратата всъщност можеше да се заключва. Досега не го знаех.

Сам се колебаеше.

— Суки, не мислиш ли, че трябва да се обадим в полицията? — попита той.

Година по-рано щях да набирам трескаво 911 още преди трупът да е докоснал пода. Но през тази дълга година научих доста неща, и то по трудния начин. Потърсих погледа на Сам и наклоних глава в посока към Буба.

— Как ще му се отрази затворът според теб? — измърморих аз. Буба си тананикаше първия куплет на „Синя Коледа“. — Ясно е, че двамата с теб няма как да сме го направили. Откъде толкоз сила? — подчертах аз.

След още миг колебание Сам кимна и се примири с неизбежното.

— Добре, Буба, хайде да отнесем този тип до колата му.

Изтичах да донеса парцал, а двамата мъже — така де, един вампир и едно свръхсъщество — повлякоха татуирания рокер през задния вход. Когато Сам и Буба се върнаха, заедно с облак леденостуден въздух, аз вече бях забърсала коридора и мъжката тоалетна (както бих направила, ако казанчето наистина течеше). Напръсках наоколо с ароматизиращ спрей, за да освежа въздуха.

Добре че действахме бързо, защото Кевин отвори вратата веднага щом я отключих.

— Всичко наред ли е тук при вас? — попита той. Кевин редовно тича за здраве и поради това няма и грам излишна тлъстина. Дребен е и изглежда някак като овца, освен това все още живее с майка си. Но въпреки всичко не е глупак. Когато и да съм се заслушвала в мислите му, те все се въртяха или около полицейските му дела, или около партньорката му — черната амазонка Кения Джоунс. Точно в момента в главата му витаеше професионална подозрителност.

— Мисля, че оправихме проблема — каза Сам. — Гледай къде стъпваш, подът е още мокър. Току-виж си се подхлъзнал и си решил да ме съдиш! — той се усмихна на Кевин.

— Има ли някой в офиса ти? — попита Кевин и кимна към затворената врата.

— Един приятел на Суки — отвърна Сам.

— Отивам да сервирам питиета — изчуруликах аз и се усмихнах и на двамата.

Пригладих назад косата си, пристегнах конската си опашка и се изнесох. Барът беше почти празен. Колежката, която трябваше да

сменя (Чарлси Тутън), въздъхна с облекчение.

— Голяма скука — измърмори тя. — Момчетата на шеста маса ближат една кана вече цял час, а Джейн Боудхаус се сваля на всеки мъж, който влезе в бара. Кевин цяла вечер пише нещо в бележника си.

Погледнах към единствения клиент от женски пол в бара и се постарях да не давам израз на отвращението си. Всяка кръчма си има собствен контингент алкохолици, които отварят и затварят заведението. Джейн Боудхаус бе една от нашите. Джейн обикновено пиеше сама у тях, но веднъж на всеки две седмици ѝ хрумваше, че трябва да дойде в бара на лов за мъж. Ловният процес ставаше все по-труден и по-неуспешен не само защото Джейн вече бе прехвърлила петдесетте; когато в продължение на десет години човек кърка редовно за сметка на храната и съня, това се отразява на външния му вид, ако мога така да се изразя.

През тази конкретна вечер ми направи впечатление, че при нанасянето на грима си Джейн беше пропуснала да улучи истинските размери на веждите и устните си. Резултатът изглеждаше доста смуцаващо. Щеше да се наложи да звъннем на сина ѝ, за да прибере майка си вкъщи. От един поглед ми стана ясно, че не би могла да шофира сама.

Кимнах на Чарлси и магнах на Арлийн — другата сервитьорка, — която седеше на една от масите с най-новата си тръпка, Бък Фоли. Значи наистина нямаше никаква работа, щом и Арлийн скучаеше. Тя ми магна в отговор и рижите ѝ къдрици се разклатиха.

— Как са децата? — извиках аз и започнах да вадя чистите чаши от съдомиялната. Струваше ми се, че се държа напълно нормално, докато не забелязах, че ръцете ми треперят неудържимо.

— Страхотно! Коби има само шестици за срока, а Лиза спечели състезанието по правопис — отвърна тя с широка усмивка на лицето. Ако някой смята, че една жена с четири брака (и толкова развода) зад гърба си не може да бъде добра майка, веднага ще му посоча Арлийн за пример. Метнах една усмивка и на Бък, но само заради Арлийн. Бък е, общо взето, средна работа, което не е достатъчно за нея.

— Радвам се! Те са умни деца, също като майка си — казах.

— Ей, Суки, онзи мъж намери ли те?

— Кой мъж? — попитах аз, макар да се досещах за отговора.

— Онзи мъж с рокерските дрехи. Попита ме дали аз съм сервитьорката, която е гадже на Бил Комптън, защото трябвало да ѝ предаде нещо.

— Не знаеше името ми, така ли?

— Не. Странна работа, а? Олеле, Суки, щом не знае името ти, едва ли е изпратен от Бил, не мислиш ли?

Вероятно острият ум на Коби идваше по бащина пиния, щом на Арлийн ѝ отне толкова време да стигне до този извод. Но какво пък, аз обичах Арлийн заради характера ѝ, а не заради умствените ѝ способности.

— И ти какво му каза? — усмихнах ѝ се аз. С нервната си усмивка, а не с истинската. Но невинаги си давам сметка коя точно използвам.

— Казах му, че аз харесвам топли мъже, които дишат — засмя се тя. Понякога Арлийн е доста нетактична, освен всичко друго. Реших, че е крайно време да помисля защо точно я смятам за своя приятелка. — Шегувам се, разбира се. Просто му казах, че приятелката на Бил е русата сервитьорка, която ще дойде в девет.

Благодаря, Арлийн. Значи нападателят ми е разбрал как изглеждам благодарение на описанието, дадено от най-добрата ми приятелка; не е знаел нито как се казвам, нито къде живея, а само това, че работя в „Мерлот“ и излизам с Бил Комптън. Утешителна информация, но крайно незначителна, за да ми върши работа.

Изнизаха се три часа. Сам дойде в бара и ми прошепна, че е дал на Буба бутилка кръв и списание, което да разглежда. После започна да си търси занимание зад тезгяха.

— Чудно ми е защо този мъж е карал кола, а не мотор? — измърмори той съвсем тихичко. — И защо регистрационните му табели са от щата Мисисипи? — той млъкна, когато Кевин дойде да се увери, че ще уведоим сина на Джейн, Марвин. Сам набра номера, а Кевин изчака да чуе обещанието на Марвин, че ще бъде в „Мерлот“ до двайсет минути. Чак след това Кевин се оттегли, стиснал тетрадката си подмишница. Интересно какво толкова пишеше. Стихове? Полицейската си сводка?

Четиримата мъже, които се опитваха да игнорират Джейн, докато ближеха бирите си със скоростта на костенурка, най-после довършиха питиетата си и напуснаха бара. Всеки от тях хвърли на масата по един

долар бакшиш. С клиенти като тези скоро нямаше да видя дупките на алеята ми запълнени.

На Арлийн ѝ оставаше още половин час до края на смяната, но тя поиска разрешение да си тръгне заедно с Бък. Децата ѝ все още бяха в дома на майка ѝ, така че двамата с Бък можеха да се усамотят в караваната за известно време.

— Бил скоро ли се прибира? — попита ме тя, докато навличаше палтото си. Бък си говореше със Сам на тема футбол.

Свих рамене. Беше ми звъннал преди три нощи, за да ми съобщи, че е пристигнал благополучно в „Сиатъл“ и се среща с... когото трябваше да се срещне. Когато се опитах да му се обадя, чух съобщение: „Абонатът е недостъпен“. Това чудесно описваше цялата ситуация. Приех го като лош знак.

— Той... липсва ли ти? — лукаво попита тя.

— Ти как мислиш? — отвърнах аз с едва доловима усмивка. — Хайде, тръгвай, отивай да се забавляваш.

— Бък е много добър в забавленията — похотливо измърка тя.

— Късметлийка!

И така, Джейн Боудхаус бе единственият посетител в „Мерлот“, когато се появи Пам. Но все едно нямаше никого, защото Джейн витаеше в друга реалност.

Пам е вампирка и съсобственичка на „Вамптазия“ — туристически бар в Шривпорт. Тя е втора в йерархията им след Ерик. Пам е блондинка на около двеста и кусур години и на практика има чувство за хумор, което далеч не е характерно за вампирите. Ако можеше да съществува понятие като вампир приятел, то тя за мен представляваше нещо такова.

Настани се на една от високите табуретки и се загледа в мен над полирания дървен тезгях.

Зловеща ситуация. Никога не бях виждала Пам никъде другаде, освен във „Вамптазия“.

— Какво става? — рекох аз вместо поздрав. Усмихнах ѝ се, но усещах огромна тревога.

— Къде е Буба? — попита тя с кристално ясения си глас и хвърли поглед иззад рамото ми. — Ерик ще се ядоса, ако Буба не е успял да се справи със задачата си. — За пръв път забелязах, че Пам говореше с

лек акцент, но не успях да установя какъв точно. Може би някаква интонация на древноанглийски?

— Буба е отзад, в офиса на Сам — отвърнах аз и се вгледах в лицето ѝ. С нетърпение чаках да си отвори устата и да изплюе камъчето.

Сам застана до мен зад тезгяха и аз ги представих един на друг. Пам го приветства с голямо уважение, защото Сам беше свръхсъщество (на обикновен простосмъртен тя дори не би обърнала внимание). Очаквах да прояви интерес към него, защото Пам е сексуално всеядна, а Сам е доста привлекателен. Трудно ще разбереш каквото и да било по изражението на един вампир, но Пам определено ми се стори нещастна.

— Е, какво става? — попитах аз след известно мълчание.

Погледът на Пам потъна в очите ми. И двете сме синеоки блондинки, но това е все едно да кажеш, че две кучета си приличат, защото и двете са животни. Общото помежду ни свършваше дотам. Косата на Пам е права и светла, а очите ѝ са много тъмни, сега изглеждаха пълни с тревога. Тя се вторачи многозначително в Сам и той, без да каже и дума, отиде да помогне на Марвин — измъчен на вид мъж, прехвърлил трийсетте, — да натовари майка си в колата.

— Бил изчезна — хвърли бомбата Пам и рязко промени монотонната насока на разговора.

— Не, не е. Той е в Сиатъл — казах аз, преднамерено невъзприемчиво. Тазсутрешната дума на деня в календара ми. Ето че ми влезе в работа.

— Излъга те.

Опитах се да смеля информацията и ѝ кимнах да продължи.

— През цялото това време е бил в Мисисипи. Пътувал е с кола до Джаксън.

Забих поглед в дървения бар с плътно полиуретаново покритие. Подозирах, че Бил ме е излъгал, но когато го чух изречено в прав текст и на глас, ме заболя ужасно. От лъжата. И от факта, че беше изчезнал.

— А... какво смятате да предприемете, за да го откриете? — попитах аз и се подразних от треперещия си глас.

— Търсим го. Правим всичко, което е по силите ни — отвърна Пам. — Онзи, който го е отвлякъл, може би дебне и теб. Ето защо Ерик изпрати Буба.

Не можех да отговоря. Полагах огромни усилия да запазя самообладание. Сам отново се приближи към нас. Вероятно защото бе забелязал колко съм разстроена. Застана плътно зад гърба ми и прошепна:

— Някой се опита да отвлече Суки веднага след пристигането ѝ на работа тази вечер. Буба я спаси. Скрихме тялото на нападателя в задния двор. Смятахме да го преместим оттам, след като затворим.

— Толкова бързо действат! — гласът на Пам звучеше още поточаяно. Тя стрелна с поглед Сам и кимна. Той бе неин събрат, макар и не вампир, а втора ръка свръхестествено същество. — Най-добре да огледам колата. Да видим какво ще успее да открие — за Пам не съществуваше съмнение, че е по-нормално сами да се отървем от тялото, отколкото да търсим съдействието на властите. Вампирите срещат трудности в приемането на полицията като авторитетна институция и не могат да свикнат със задължението си на редови граждани да уведомяват силите на реда при възникване на проблем. Макар че вампирите нямат право да служат във въоръжените сили, те могат да работят като полицаи и даже изпитват удоволствие от практикуването на тази професия. Само че вампирите-ченгета често биват низвергнати от останалите живи мъртъвци.

Предпочитах да мисля за вампири-ченгета, отколкото за чутото от Пам.

— Кога точно изчезна Бил? — попита Сам. Гласът му звучеше сравнително спокойно, но се усещаше, че е ядосан.

— Трябваше да се прибере снощи — каза Пам.

Вдигнах рязко глава. Това не го знаех. Защо не ми беше казал, че се прибира вкъщи? — според уговорката ни трябваше да се прибере в Бон Темпс, да звънне във „Вамптазия“, за да ни уведоми, че е пристигнал благополучно, и да се срещне с нас тази вечер. От устата на вампир това звучеше като твърде обстоятелствено дърдорене.

Пам извади мобилния си телефон и набра някакъв номер; ясно чувах кратките пиукания. После се заслушах в разговора ѝ с Ерик. След като го запозна с фактите, Пам каза:

— Тук е. Седи и мълчи.

Подаде ми слушалката и аз автоматично я притиснах към ухото си.

— Суки, слушаш ли? — знаех, че Ерик чува шумоленето на косата ми, както и едва доловимото ми дишане. — Знам, че ме слушаш. Трябва да изпълниш всичко, което ти кажа. Засега не споделяй с никого какво се е случило. Дръж се напълно естествено. Живей живота си, както досега. Някой от нас ще те наблюдава непрекъснато, независимо дали го усещаш, или не. Ще намерим начин да те охраняваме дори през деня. Ще отмъстим за Бил и ще те закриляме.

Да отмъстят за Бил? Значи Ерик беше сигурен, че Бил е мъртъв. Тоест, че не съществува.

— Не знаех, че е трябвало да се прибере снощи — казах аз, сякаш това беше най-важният от всички факти.

— Той... възнамеряваше да ти съобщи лоша новина — внезапно изтърси Пам.

Ерик я чу и недоволно изсумтя.

— Кажи на Пам да си затваря устата — изрева той.

За пръв път го чувах толкова разгневен. Прецених, че е излишно да предавам съобщението му, тъй като Пам го чу отлично. Повечето вампири имат силно развит слух.

— Значи вие сте знаели кога се прибира. Знаели сте и каква е лошата новина — казах аз. Бил не само че беше изчезнал и вероятно бе мъртъв — окончателно мъртъв, — но и ме беше излъгал къде отива и защо. Освен това бе скрил от мен важна тайна; нещо, което пряко ме засягаше. Болката ми стана толкова силна, че вече не усещах къде е раната. По-късно щях да я усетя, със сигурност.

Върнах телефона на Пам, обърнах се и напуснах бара. Залитах, докато вървах към колата си. Трябваше да остана в „Мерлот“, за да помогна да се отървем от трупа. Сам не беше вампир и участваше в цялата тази каша единствено заради мен. Не беше честно спрямо него.

Ала след кратко колебание запалих двигателя и потеглих. Буба можеше да му помогне, както и Пам — Пам, която знаеше всичко, за разлика от мен.

Щом се прибрах, зърнах нечие бледо лице между дърветата край дома ми. Изкуших се да извикам своя вампир телохранител, да го покания вкъщи или поне да му предложи да прекара нощта на верандата. Но после размислих и се отказах. Трябваше да остана сама. Нямах нищо общо с цялата тази работа. Не трябваше да предприемам

каквито и да било действия. Трябваше да остана безучастна, защото се намирах в пълно неведение, и то не по моя воля.

Чуствах се наранена и разгневена до краен предел. Или поне така си мислех. Впоследствие успях да се убедя в това.

Влязох вкъщи и заключих вратата след себе си. Един вампир лесно би се справил с всяка ключалка, разбира се, но никога не би прекрачил прага без покана. Вампирът определено нямаше да допусне никакви хора да припарят до къщата, поне до разсъмване.

Облякох си стария син халат с дълги ръкави, седнах на кухненската маса и вперих празен поглед в ръцете си. Мислех си за Бил. Къде ли се намираше в момента? Дали все още крачеше по тази земя, или бе само купчина пепел в някоя жарава? Сетих се за гъстата му тъмна коса. Мислех си и за завръщането му, пазено в дълбока тайна. Струваше ми се, че са минали едва няколко минути, но когато погледнах часовника на фурната, установих, че съм седяла на масата, с вперен в нищото поглед, повече от час.

Трябваше да си лягам. Беше късно и студено. Какво по-нормално от това да си легна? Но в моето бъдеще вече нищо нямаше да е нормално. О, не, момент! Ако Бил го нямаше, моето бъдеще щеше да стане именно нормално.

Никакъв Бил. Следователно — никакви вампири: нито Ерик, нито Пам, нито Буба.

Никакви свръхестествени същества: нито върколаци, нито менади. Ако не беше връзката ми с Бил, изобщо нямаше и да ги срещна. Ако Бил не се бе появил в „Мерлот“, аз просто щях да си обслужвам масите в бара и да слушам нежеланите мисли на околните: дребнава алчност, похот, разочарования, надежди и фантазии. Лудата Суки, местният телепат на градчето Бон Темпс, щата Луизиана.

Бях девствена, преди да срещна Бил. А сега единствената ми възможност за секс оставаше Джей Би дю Рон, който бе тъп като галош, но за сметка на това много красив. През главата му рядко преминаваше мисъл и именно поради това присъствието му не ме натоварваше излишно. Можех дори да докосвам Джей Би, без да получавам неприятна картина от съзнанието му. Но Бил... Установих, че дясната ми ръка е свита в юмрук, и го стоварих толкова силно върху масата, че свят ми се зави от болка.

Бил ми каза, че ако нещо се случи с него, трябва да „отида“ при Ерик. Така и не разбрах дали ми казваше, че Ерик ще се погрижи да получа част от финансовото наследство на Бил, или че Ерик ще ме закриля от други вампири, или че ще му стана... имам предвид, че ще се наложи да встъпя в такава връзка с Ерик, каквато съм имала с Бил. Бях казала на Бил, че няма да позволя да ме подмятат напред-назад като печена пуйка на коледна трапеза.

Но Ерик сам дойде при мен, така че аз дори не получих възможност да преценя дали да се вслушам в последния съвет на Бил, или не.

Изгубих нишката на мисълта си. Но тя така или иначе беше доста накъсана.

О, Бил, къде си? Зарових лицето си в шепи.

Главата ми туптеше от изтощение. Дори малката ми уютна кухня бе скована от студ в този късен среднощен час. Станах от стола и се запътих към леглото си, макар да знаех, че няма да мога да мигна. Нуждаех се от Бил толкова силно, че цялото ми същество стенеше от копнеж — толкова непоносим, та се зачудих дали не съм обладана от някаква свръхестествена сила.

Макар че телепатичните ми способности ме предпазваха от вампирско чародейство, може би ми влияеше някаква друга сила, също толкова мощна? Или просто страдах от липсата на единствения мъж, когото някога съм обичала. Чувствах се изтърбушена, празна, предадена. Даже когато баба умря, не ми е било толкова зле, нито когато родителите ми се удавиха. Бях много малка, когато починаха родителите ми, и може би не съм осъзнавала напълно, че са си отишли завинаги. Сега ми е трудно да си спомня. Когато баба умря преди няколко месеца, намерих утеха в южняшките погребални ритуали.

Освен това знаех, че не са ме изоставили доброволно.

Осъзнах, че стоя неподвижно до вратата на кухнята. Отърсих се от тежките си мисли и угасих осветлението.

Легнах си, завих се и се разплаках в тъмното. Плаках много, много дълго. Тази нощ нямах сили за благодарствени молитви. Тази нощ усетих мъчителната тежест на всяка своя загуба. Струваше ми се, че съдбата ми е отредила много повече лош късмет, отколкото на останалите. Направих символичен опит да се измъкна от

самосъжалението, но не ми се удаде. Давех се в него, а мъката, че не знам каква е съдбата на Бил, ме дърпаше още по-надълбоко.

Исках Бил да се сгуши до гърба ми; исках да усетя хладните му устни върху шията си. Исках белите му ръце да се плъзнат надолу по корема ми. Исках да си поговоря с него. Исках да чуя как се смее на всичките ми страшни подозрения. Исках да му разкажа как е минал денят ми; за глупавия ми проблем с доставчика на газ и за новите канали, които кабелният оператор е добавил. Исках да му напомня, че има нужда от нов сифон на мивката в банята си; да му кажа, че брат ми Джейсън няма да става баща в крайна сметка (което е добре, при положение че не е и съпруг).

Най-сладкото нещо на една връзка е това, че споделяш живота си с любимия човек.

Но очевидно моят живот не бе достатъчно добър за споделяне.

3

Успях да подремна половин час преди съмване. Реших да стана и да си направя кафе, но не виждах никакъв смисъл да го правя, затова просто останах в леглото. Преди обяд телефонът звънна, но аз не го вдигнах. Позвъни се на вратата, но не отворих.

По някое време следобед осъзнах, че имаше едно нещо, което трябваше да свърша, — да изпълня поръчението на Бил, в случай че не се върне в уреченото време. Създадената ситуация идеално пасваше на указанията му.

Сега, когато баба вече я няма, аз обитавам най-голямата спалня. С неуверени крачки се запътих към предишната си стая. Два месеца по-рано Бил си направи скривалище под стария ми гардероб с подвижен капак за достъп към него. Свърши чудесна работа.

Първо се уверих, че никой не ме наблюдава от прозореца, а после отворих гардероба. На пода му нямаше нищо друго, освен парче мокет; същия като този, който покриваше стаята. Отместих го, вдигнах капака и надникнах в тъмната дупка отдолу. Беше препълнена: компютърът на Бил, кутия с дискове, монитор, принтер.

Значи Бил бе допускал, че това може да се случи и беше скрил тук нещата си, преди да замине. Значи ми се е доверявал все пак, независимо че на него не можеше да се вярва особено. Кимнах и върнах мокета обратно на мястото, като старателно го затъкнах по ъглите. На пода в гардероба държах мои неща, които в момента не използвах, — кутия с летни обувки, плажна чанта с хавлии и слънцезащитни лосиони, както и сгъваем шезлонг за плаж. Напъхах и един голям чадър в ъгъла и реших, че гардеробът ми вече има напълно реалистичен вид и не би могъл да събуди каквито и да било съмнения. Плажните ми рокли висяха на закачалки заедно с няколко много леки халати за баня и летни пижами. Цялата ми енергия се изпари, щом осъзнах, че съм изпълнила последната молба на Бил, а нямаше начин да го уведомя, че съм го направила.

Едната ми половина (жалката) искаше да му каже, че съм оправдала доверието му; другата копнееше да се затвори в бараката за инструменти и да подостри един наръч дървени колове.

Неспособна да взема каквото и да било решение, аз просто допълзях до леглото и се напъхах обратно под завивките. Загърбих онази част от живота си, в която вечно се стремях да върша всичко както трябва, да съм силна и щастлива, и практична, и отново потънах в океана на своята мъка и съкрушителното усещане за предателство.

Когато се събудих, отново беше тъмно, а Бил лежеше до мен в леглото. О, слава богу! Завладя ме огромно облекчение. Сега всичко щеше да бъде наред. Усетих студеното му тяло зад себе си, обърнах се на другата страна и го прегърнах, все още сънена. Той разтвори дългия ми силонов халат и плъзна ръка по крака ми. Положих глава върху тихата му гръд и се наместих удобно. Ръцете му се обвиха около мен, тялото му се притисна към моето и аз въздъхнах от радост. Пъхнах ръка помежду ни, за да разкопча панталона му. Всичко си беше отново постарому.

Само дето той миришеше различно. Отворих рязко очи и отблъснах коравите като камък рамене. Неволно изпицях от ужас.

— Аз съм — изрече познат глас.

— Ерик, какво правиш тук?

— Гушкам се.

— Ах, ти, кучи сине! Помислих те за Бил! Помислих, че се е върнал!

— Суки, имаш нужда от душ.

— Какво?

— Косата ти е мазна, а дъхът ти може да гътне и кон.

— Сякаш ми пука какво мислиш — отвърнах аз с безразличие.

— Отивай да се приведеш в приличен вид.

— Защо?

— Защото трябва да поговорим, а съм сигурен, че едва ли ще искаш да водим дълъг разговор в леглото. Не че аз имам нещо против да се повъргалям в постелята с теб — той се притисна към мен, за да ми докаже, че няма абсолютно нищо против. — Но предпочитам да е с чистоплътната Суки, която съм свикнал да виждам.

Това бе достатъчно да ме изстреля от леглото на мига. Горещият душ ми се стори като мехлем за премръзналата ми кожа, а гневът

набързо затопли душата ми до прегряване. Ерик не за пръв път ме изненадваше така в собствения ми дом. Щеше да се наложи да анулирам поканата му за достъп. Какво ме е спирало да направя тази решителна крачка досега? Това, което ме спираше и в момента: малката подробност, че ако някога се нуждаех от помощ, а той не можеше да прекрачи прага, щях да се превърна в труп още преди да съм успяла да изкрещя: „Влез!“.

Бях взела със себе си в банята бельо, джинси и един коледен пуловер в червено и зелено, с картинка на елен, защото се намираше най-отгоре в чекмеджето на скрина ми. Човек може да носи подобен кич само един месец в годината, затова се старая да изцеждам тази възможност максимално. Изсуших косата си със сешоар и съжалих, че Бил го няма до мен, за да я срещне; той много обичаше да прави това, а аз с удоволствие му го позволявах. Представих си ясно тази мила картинка и за малко да ревна отново, но опрях чело в стената и останах така известно време, докато се съвзема. Поех дълбоко въздух, обърнах се към огледалото и си сложих малко грим. От летния ми слънчев загар нямаше и следа, но лицето ми все пак изглеждаше доста свежо и приятно, благодарение на солариума във видеотеката на Бон Темпс.

Аз съм летен тип човек. Обичам слънцето, късите рокли и усещането, че разполагаш с повече светли часове в денонощието, за да правиш каквото си искаш. Дори Бил обичаше мириса на лятото; обожаваше аромата на слънцезащитно олио и (сам ми го е казвал) мириса на слънце върху кожата ми.

Но и зимата си има своите достойнства: нощите са по-дълги — или поне така смятах, когато Бил бе наоколо и им се радвахме заедно. Запокитих четката за коса в другия край на банята; тя се блъсна в стената и рикошира с трясък във ваната.

— Копеле такова! — изкрещях с всичка сила. Звукът на собствения ми глас ме успокои така, както нищо друго не би успяло.

Когато излязох от банята, заварих Ерик напълно облечен. Носеше дънки и рекламна тениска на една от „пивоварните“, които зареждаха „Вамптазия“, на която пишеше: „Тази кръв е за теб“.

Леглото беше грижливо оправено.

— Ще разрешиш ли на Пам и Чоу да влязат? — попита той.

Отидох до входната врата и я отворих. На люлката мълчаливо седяха двама вампири. Намираха се в състояние на пълен покой.

Когато вампирите нямат какво да правят, те застиват като статуи; вглъбяват се в себе си и седят — или стърчат прави — абсолютно неподвижно, с отворени очи, но с празен поглед. Това състояние, изглежда, ги освежава.

— Моля, заповядайте — поканих ги аз.

Пам и Чоу бавно прекрачиха прага и взеха да се озъртат с любопитство, сякаш се намираха в музей. Къща, фермерски тип, щата Луизиана, началото на двайсет и първи век. Къщата принадлежеше на семейството ми още от построяването ѝ преди около сто и шейсет години. Когато брат ми Джейсън реши да се отдели и да заживее сам, той се премести в къщата, която родителите ми си построили, когато се оженили. Аз останах с баба в този многократно преустройван и ремонтиран дом, който тя ми остави в наследство.

Всекидневната е най-старата част в цялата къща, а съвременната кухня и банята са сравнително нови пристройки. Вторият етаж, който е доста по-малък от първия, е бил надстроен в началото на двайсети век за нуждите на следващото поколение, чиито представители оцелели до един. Рядко се качвах горе напоследък. Лятно време там ставаше непоносимо горещо, въпреки че на прозорците имаше климатична инсталация.

Мебелите ми са най-обикновени — стари, удобни, с неопределен стил. Във всекидневната има дивани, столове, телевизор и видео. Оттам се излиза в коридор; от едната му страна е голямата ми спалня със собствена баня, а от другата — общата баня, старата ми стая и гардероби, в които прибирам спално бельо, връхни дрехи и прочее. Коридорът води към кухнята и трапезарията, добавени към къщата веднага след сватбата на баба и дядо. От кухнята се излиза на голяма задна веранда с покрив, която неотдавна затворих със стени. На верандата има удобна стара пейка, пералня със сушилня и няколко полици.

Всяка стая има вентилатор на тавана, както и мухобойка, закачена на малко гвоздейче в някой дискретен ъгъл. Баба включваше климатиците само когато ставаше нетърпимо горещо.

Пам и Чоу не дръзнаха да се качат на втория етаж, но на първия огледаха абсолютно всичко, до най-дребния детайл.

Когато се настаниха на старата маса от борово дърво, гощавала няколко поколения Стакхаус, аз вече се чувствах като обитател на

музей, чиито експонати току-що са били подробно каталогизирани. Извадих три бутилки „Истинска кръв“ от хладилника, затоплих ги в микровълновата, раздрусих ги хубавичко и ги тупнах на масата пред гостите ми.

Двамата с Чоу на практика не се познаваме. Работеше във „Вамптазия“ едва от няколко месеца. Предполагам, че си е купил правото да работи там, също като предишния барман. Чоу имаше забележителни татуировки, от онези, азиатските — тъмносини, сложни рисунки, които изглеждаха като маскараден костюм върху кожата му. Нямаха нищо общо със затворническите декорации на вчерашния ми нападател — трудно ми беше да повярвам, че спадаха към един и същи тип изкуство. Казвали са ми, че Чоу е изографисан със сюжети от Якуза, но така и не съм имала смелостта да го питам, още повече че изобщо не ми влиза в работата. Но ако това бяха истински Якуза татуировки, значи Чоу се подвизаваше като вампир съвсем отскоро. Попрочетох едно-друго за Якуза и разбрах, че в дългата история на тази престъпна организация татуирането е сравнително нова практика. Чоу имаше дълга черна коса (дотук нищо изненадващо) и всички твърдяха, че бил като магнит за клиентите на „Вамптазия“. Обикновено работеше гол до кръста. Тази вечер, като компромис заради мразовитото време, носеше червен елек с цип.

Неволно се запитах дали някога успяваше да се почувства напълно гол с цялото това изобилие от рисунки по тялото си. Изключено беше да го попитам, разбира се. Не познавах друг азиатец, освен Чоу и макар всички да знаем, че не бива да съдим за цяла една раса по отделни нейни представители, все пак неволно си правим някакви обобщения. Чоу винаги ми е изглеждал мълчалив и загадъчен, но точно тази вечер не спираше да си бърбори с Пам, макар и на непонятен за мен език. Освен това ми се усмихваше по един много смущаван; начин. Нищо чудно и да грешах в преценката си за него. Може би се държеше оскърбително с мен, а аз бях твърде тъпа да го усетя.

Пам, както винаги, носеше непретенциозни дрехи — плътен бял трикотажен панталон и син пуловер. Русата ѝ коса се спускаше свободно по гърба ѝ, дълга и лъскава. Изглеждаше като вампирския вариант на Алиса в Страната на чудесата.

— Открихте ли нещо ново за Бил? — попитах аз, когато всички отпиха от бутилките си.

— Съвсем малко — отвърна Ерик. Скръстих ръце в скута си и зачаках.

— Знам, че Бил е отвлечен — каза той и на мен ми призля.

Поех си дълбоко въздух, за да дойда на себе си.

— Той... кой...? — правилният строеж на изреченията беше последната ми грижа.

— Не сме сигурни — обади се Чоу. — Показанията на свидетелите не съвпадат. — Говореше много добър английски, макар и с акцент.

— Срещнете ме с тях — казах. — Ако са хора, ще разбере всичко.

— Ако се намираха под наша суверенна власт, това би било най-логичното решение — любезно отвърна Ерик. — Но, за жалост, не са.

Суверенна власт, дръжки!

— Моля те, обясни какво имаш предвид — чудех се и се маех на собственото си колосално търпение при тези обстоятелства.

— Тези хора са вероподаници на краля на Мисисипи.

Усетих как ченето ми увисва, но просто не можех да го контролирам.

— Извинявай... — успях да промълвя след дълга пауза, — но ми се стори, че чух да казваш... краля... на Мисисипи?

Ерик кимна със свършено сериозно изражение.

Наведох глава, опитвайки се да прикрия усмивката си, но не успях, дори и при тези драматични обстоятелства. Усещах как устните ми сами се разтягат.

— Ама вие сериозно ли? — безпомощно попитах аз. Не знам защо ми се стори толкова смешно, че Мисисипи имаше крал — при положение, че Луизиана имаше кралица, в крайна сметка, — но точно така се почувствах. Наложих си да си припомня една важна подробност: от мен се очакваше да съм в неведение за тази кралица. Замалко да забравя.

Вампирите се спогледаха и кимнаха като по команда.

— Ти ли си кралят на Луизиана? — попитах аз Ерик. Замая ми се главата от усилието да държа под контрол всички сюжетни линии.

Вече се смеех толкова силно, че едва се държах на стола си. Намирах се на ръба на истерията.

— О, не — отвърна той. — Аз съм шерифът на Окръг 5.

Това ме довърши. Окончателно. Започнах да цвиля от смях, а по лицето ми се стичаха сълзи. Станах да си направя един горещ шоколад „Мис Суис“ в микровълновата и взех да го бъркам с лъжичка, за да изстине. Това занимание ме успокои донякъде и когато се върнах обратно на масата, вече изглеждах почти сериозна.

— Досега и дума не сте обелвали пред мен за тези неща — казах аз в свое оправдание. — Значи вие сте разделили Америка на кралства, така ли да го разбирам?

Пам и Чоу погледнаха изненадано Ерик, но той не им обърна внимание.

— Да — лаконично отвърна той. — И това е така от пристигането на вампирите в Америка. Разбира се, с течение на времето и с увеличаването на населението системата се е променяла. През първите двеста години в Америка е имало много по-малко вампири, защото придвижването дотук е било много рисковано. Трудно е било да оцелееш по време на дългия път с наличните запаси кръв — наличните запаси кръв във вените на екипажа, естествено. — Когато купили Луизиана, нещата коренно се променили.

И още как! Опитах се да потисна поредния пристъп на кикот.

— А кралствата са разделени на...?

— Окръзи. Преди се наричаха княжества, но решихме, че това вече звучи твърде старомодно. Всеки окръг се ръководи от шериф. Както ти е известно, ние живеем в Окръг 5 на кралство Луизиана. Стан, с когото се запозна при посещението си в Далас, е шериф на Окръг 6 в кралство... в Тексас.

Представих си Ерик като шерифа на Нотингам, а после и като Уайът Ърп. Мислено продължавах да се подсмиввам, но физически се чувствах ужасно зле. Наложих си да потисна емоциите, които пораждаше у мен всичката тази нова информация, и да се концентрирам върху основния проблем.

— Отвлекли са Бил посред бял ден, доколкото разбирам, нали така?

Всички дружно закимаха в отговор.

— Това отвличане е било видяно от няколко простосмъртни, които живеят в кралство Мисисипи — доставяше ми удоволствие да изговарям тази дума. — И те са подчинени на някакъв си там вампирски крал, нали така?

— Ръсел Еджингтън. Да, те живеят в неговото кралство, но някои от тях са готови да си развържат езиците. Срещу пари.

— Този крал няма ли да ти позволи да ги разпиташ?

— Още не сме го молили за това. Има вероятност Бил да е отвлечен по негово нареждане.

Това пораждаше допълнителни въпроси, но аз си наложих да не се разсейвам.

— Как бих могла да се добера до тях? Да предположим, че имам такова желание.

— Обмисляхме варианта да събереш информация от жителите на района, в който е изчезнал Бил — каза Ерик. — Не само от хората, на които съм давал пари срещу сведения за случващото се там, а от всички, които по един или друг начин са свързани с Ръсел. Рисковано е. За да успееш, аз трябва да ти разкажа всичко, което ми е известно. Ти, разбира се, може и да не се съ согласиш да участваш. Веднъж вече се опитаха да те докопат. Който и да е отвлякъл Бил, явно не разполага с достатъчно данни за теб. Но Бил рано или късно ще проговори. А ако ти си наблизил, когато успеят да го пречупят, ще заловят и теб.

— Но тогава аз няма да съм им нужна — отбелязах. — Ако вече са успели да го пречупят.

— Това не е задължително да се случи — каза Пам.

Вампирите отново си размениха от онези техни загадъчни погледи.

— Искам да чуя цялата история — заявих аз.

Забелязах, че Чоу е пресушил бутилката си, и станах да му донеса друга.

— Ето какво ни разказаха хората на Ръсел Еджингтън. Бети Джо Пикард — втора в йерархията след Еджингтън — вчера е трябвало да лети до Сейнт Луис. Хората, отговорни за превозването на ковчега й до летището, взели по погрешка ковчега на Бил, тъй като той изглеждал като нейния. Оставили го в хангара на авиокомпания „Анубис“ без надзор за не повече от десет минути, докато попълвали документацията. През това време — така поне твърдят — някой е

изнесъл количката с ковчега през задния вход на хангара, натоварил го е в камион и е изчезнал.

— Някой, който е успял да проникне през охраната на „Анубис“ — обадих се аз.

Авиокомпания „Анубис“ имаше славата на превозвач, който се занимава с транспортиране на вампири два-сет и четири часа в денонощието, а според визитната им картичка тяхна основна грижа бе пълната безопасност на ковчезите, в които спяха клиентите. Разбира се, не е задължително вампирите да спят в ковчезите си, но това улесняваше тяхното превозване. За съжаление, историята познаваше и „нещастни случаи“, при опити на вампири да ползват услугите на авиокомпания „Делта“. Някакъв фанатик успял да се добере до багажното отделение и отворил два-три ковчега с брадва. По същия начин пострада и авиокомпания „Нортуест“. Икономисването на пари изведнъж изгуби своята важност за живите мъртъвци и днес те летяха единствено с „Анубис“.

— Подозирам, че някой се е омешал с хората на Еджингтън; някой, когото служителите на „Анубис“ са смятали за приближен на Еджингтън, а хората на Еджингтън са смятали за близък до „Анубис“. Той може да е изнесъл ковчега на Бил, след като хората на Еджингтън са го оставили в хангара, а охранителите дори не са се усъмнили.

— И служителите на „Анубис“ няма да поискат да видят документите? При изнасянето на ковчег от тяхна територия? — попитах аз.

— Те казват, че са видели документите, попълнени на името на Бети Джо Пикард. Трябвало да лети до Мисури, за да договаря някакво търговско споразумение с вампирите от Сейнт Луис.

Загложди ме въпросът какво толкова, дявол да го вземе, имаха да търгуват вампирите от Мисисипи със събратята си от Мисури, но после реших, че хич и не ми трябваше да знам.

— И тук настъпва допълнителна суматоха — каза Пам. — Под опашката на друг самолет на „Анубис“ избухва пожар, който отвлеча вниманието на охраната.

— О, каква случайност!

— Именно — отбеляза Чоу.

— Но защо някой би искал да отвлече Бил? — попитах. Опасявах се, че вече знаех защо. Надявах се те да ми изтъкнат някаква друга

причина. Слава богу, че Бил бе предвидил този момент.

— Бил работеше върху един много специален проект — Ерик не сваляше поглед от лицето ми. — Ти знаеш ли нещо по този въпрос?

Много повече, отколкото ми се искаше да знам. И много по-малко, отколкото трябваше.

— Какъв проект? — попитах.

Цял живот съм се учила да прикривам чувствата си и сега извиках на помощ това свое умение. И сега този цял мой живот зависеше от собствената ми искреност.

Погледът на Ерик се стрелна към Пам, после към Чоу. И двамата му отвърнаха с някакъв почти незабележим сигнал. Ерик отново ме прониза с очи.

— Малко ни е трудно да ти повярваме, Суки.

— Че защо? — попитах аз с гневна нотка в гласа. Когато си неуверен, нападай. — Кога е било вампир да сподели съкровена тайна с простосмъртен? Бил по нищо не се различава от вас! — избълвах аз с всичката ярост, на която бях способна.

Те отново се спогледаха.

— Мислиш, че ще ти повярваме, че Бил не ти е разказал над какво точно е работел?

— Да, така си мисля. Защото не ми е разказвал нищо — аз така или иначе сама се бях добрала до истината.

— Ето какво смятам да направя — каза Ерик след кратък размисъл. Гледаше право към мен от другия край на масата. Очите му изглеждаха твърди като мрамор и също толкова топли. Нямаше и следа от господин Вампир Прекрасен. — Не мога да разбера дали лъжеш, или не, и това много ме изненадва. Надявам се да казваш истината. За твое добро е. Мога да те измъчвам дотогава, докато не ми кажеш истината или докато самият аз не се убедя, че си ми я казала още в началото.

Майчице мила! Поех дълбоко въздух, бавно издишах и се опитах да измисля подходяща молитва. „Господи, дай ми сили да не пищя твърде силно“ ми се струваше прекалено слаба и неподходяща. Да не говорим, че нямаше кой друг да ме чуе, освен вампирите, колкото и силно да виках. А най-вероятно по някое време щях да си кажа всичко.

— Но — замислено продължи Ерик — това би те увредило твърде сериозно за втората част от плана ми. А принципно няма

голямо значение дали си знаела какво е правил Бил зад гърба ми, или не.

Зад гърба му? Олеле! Сега вече знаех кой ме е насадил на тези пачи яйца. Моята собствена голяма любов, Бил Комптън.

— Това предизвика реакция — отбеляза Пам, докато старателно ме наблюдаваше.

— Но не такава, каквато очаквах — бавно изрече Ерик.

— Вариантът с измъчването не ме радва особено — вече имах толкова много проблеми, че дори не можех да ги изброя, а в тази напрегната ситуация ми се струваше, че главата ми се рее някъде над тялото. — А и Бил ми липсва — макар че точно в този момент с радост бих го наричала по задника, той наистина ми липсваше. Ако можех да поговоря само десет минути с него, щях да съм много по-подготвена за онова, което ми предстоеше през идните дни. По бузите ми се затъркаляха сълзи. Но те имаха да ми казват още неща и аз трябваше да ги чуя, независимо дали го исках, или не.

— Бих искала да ми кажете защо Бил ме излъга за това пътуване, ако знаете. Пам спомена нещо за лоша новина.

Ерик хвърли на Пам изпепеляващ поглед.

— Пак се разрева — отбеляза Пам. — Мисля, че преди да замине за Мисисипи, трябва да узнае истината. И тогава, ако пази някакви тайни на Бил, това ще я...

Накара да изплюе камъчето? Наруши обещанието си към Бил? Принуди да осъзнае, че трябва да ни разкаже всичко?

Беше очевидно, че Чоу и Ерик са възнамерявали да ме държат в неведение и сега много се дразнеха, задето Пам ми намекваше, че нещо е куцало между мен и Бил. Но после и двамата я изгледаха втренчено в продължение на цяла една дълга минута и накрая Ерик кимна отсечено.

— Изчакайте навън с Чоу — каза Ерик на Пам. Тя го изгледа многозначително и двамата с азиатца излязоха, оставяйки празните си бутилки на масата. Без дори да благодарят за почерпката. Без дори да си изплакнат бутилките. Главата ми съвсем се замая, докато разсъждавах колко невъзпитани можеха да бъдат вампирите. Клепачите ми затрепкаха и аз осъзнах, че съм на косъм от загубата на съзнание. Не съм от онези девойки, които се гътват за щяло и нещяло, обаче усещах, че точно в момента припадъкът ми щеше да е напълно

оправдан. Освен това не бях яла нищо през последните двацет и четири часа.

— Да не си посмяла — скастри ме Ерик.

Опитах се да се концентрирам върху гласа му и с мъка повдигнах клепачи. Кимнах в знак, че правя всичко възможно да остана в съзнание.

Той стана от мястото си, дръпна стола на Пам до моя, седна и се наведе към мен. Голямата му бяла ръка захлупи и двете ми длани, които все още лежаха върху коленете ми. Ако ги стиснеше, щеше да потроши пръстите ми и аз никога повече нямаше да работя като сервитьорка.

— Обидно ми е, че се страхуваш от мен — усещах аромата на парфюма му; „Ulysse“, разпознах го. — Винаги съм те харесвал, и то много.

Винаги си искал да ме вкараш в леглото си, и то много.

— Освен това искам да те чукам — той се ухили до ушите, но точно в момента това изобщо не ми подейства. — Когато се целуваме... много е възбуждащо — бяхме се целували по служба, така да се каже, а не за удоволствие. Но наистина си беше възбуждащо. Че как нямаше да е? Той бе великолепен мъжкар, шлифовал техниката си на целуване в продължение на няколко години.

Ерик идваше все по-близо до мен. Нямах представа дали смята да ме ухапе, или да ме целуне. Резците му стърчаха. Беше или ядосан, или възбуден, или гладен. Или и трите. Новите вампири леко фъфлят, докато говорят; нужно им е време да свикнат с резците си. А с Ерик дори не забелязвах кога са се подали. Бе имал няколко века на разположение, за да постигне съвършенство и в тази техника.

— Плановете ти да ме изтезаваш не ми подействаха много възбуждащо — казах аз.

— Но на Чоу му подействаха и още как — прошепна Ерик в ухото ми.

Не треперех, а трябваше.

— Може ли вече да предприемеш някакви действия? — попитах аз. — Ще ме подлагаш ли на мъчение, или не? Мой приятел ли си, или мой враг? Възнамеряваш ли да откриеш Бил, или ще го оставиш да гние някъде?

Ерик се изсмя. Гръмко и мрачно, но поне спря да скъсява разстоянието помежду ни, поне за момента.

— Суки, ти просто ще ме довършиш — каза той, но някак си не точно като комплимент. — Няма да те измъчвам. Как да повредя тази великолепна кожа, кажи ми? Някой ден ще я видя в цялата ѝ прелест.

Искрено се надявах в този някой ден кожата ми все още да е на гърба ми.

— Ти няма все така да се боиш от мен — каза той с абсолютна увереност в бъдещето. — И няма да си все тъй предана на Бил. Има нещо, което трябва да ти кажа.

Най-после, Голямата лоша новина. Хладните му пръсти се преплетоха с моите и аз неволно стиснах ръката му. Не знаех какво да кажа, затова реших да замълча, за да не изтъря някоя глупост. Вперих поглед в очите му и зачаках.

— Бил бе извикан в Мисисипи — каза Ерик — от един вампир... от женски пол... негова стара познайница. Не знам дали си наясно, че вампирите почти никога не започват връзки помежду си, ако не броим крайно редките случаи на секс за една нощ. Избягваме да го правим, защото чрез съвкуплението и обмяната на кръв придобиваме вечна власт един над друг. Тази вампирка...

— Кажи ми името ѝ — прекъснах го.

— Лорена — неохотно отвърна той. А може би искаше да ми каже, но се преструваше, че го прави с неохота. Един дявол знае какво се върти из главите им... вампири!

Той изчака да види дали ще кажа нещо, но аз замълчах.

— Тя се намираше в Мисисипи. Не съм сигурен дали живее там постоянно, или е отишла специално, за да устрои капан на Бил. Преди живееше в Сиатъл, а това го знам, защото двамата с Бил живяха заедно там в продължение на много години.

А аз се чудех от къде на къде Сиатъл. Очевидно не се е взело ей тъй, от въздуха.

— Не знам с каква цел е поискала от него да се срещнат... нито каква причина е изтъкнала, за да оправдае нежеланието си да дойде тук... може би той просто е бил загрижен за теб.

В този момент изпитах желание да умра. Поех дълбоко въздух и сведох поглед към сплетените ни длани. Чувствах се твърде унижена да погледна Ерик в очите.

— Увлякъл се е по нея отново... мигновено. Няколко нощи по-късно се обади на Пам, за да ѝ съобщи, че ще се прибере по-рано, без да ти казва. Искаше да се погрижи за бъдещето ти и чак тогава да се види с теб.

— Да се погрижи за бъдещето ми? — изграчих аз като сврака.

— Искаше да те обезпечи финансово.

От силния шок пребледнях като платно.

— Да ми осигури пенсия значи — едва чуто казах аз. Бил може да е имал добри намерения, но аз не можех да се сетя за по-чудовищно оскърбление спрямо мен. Докато присъстваше в живота ми, нито веднъж не се сети да ме попита как се справям финансово — но затова пък мигом се втурна да помага на новооткритите си наследници, семейство Белфлър.

И точно сега, когато възнамеряваше да се махне от живота ми и е почувствал вина към жалната, жалка Суки, взел, че се разтревожил.

— Той искаше... — започна Ерик, но замълча и ме погледна право в очите. — Но нека спрем да говорим за това, поне засега. Не съм имал намерение да повдигам този въпрос, но Пам се разприказва. Щеше ми се да те бях оставил в пълно неведение, защото тогава нямаше да чуеш от моята уста тези болезнени за теб думи. И на мен нямаше да ми се наложи да ти се моля, както ще ти се моля сега.

Събрах сили да го изслушам и стиснах ръката му като спасително въже в бурно море.

— Ето какво възнамерявам да направя... и ти трябва да разбереш, Суки, че и моята кожа зависи от това...

Тук вече вдигнах глава и изненадано го погледнах.

— Да, и работата ми, а може би и животът ми, Суки, не само твойт и на Бил. Утре ще ти изпратя лице за контакт. Той живее в Шривпорт, но притежава и апартамент в Джаксън. Има приятели от тамошната общност на свръхестествените същества — вампири, върколаци и прочее. Чрез него можеш да се срещнеш с някои от тях, както и с хората, които работят за тях.

В момента не разбирах какво точно ми говори, но се надявах, че по-късно ще проумея всичко. Затова просто кимнах. Ерик не спираше да гали пръстите ми.

— Този човек е върколак — небрежно подхвърли той, — или иначе казано, отрепка. Но е по-надежден от мнозина, а освен това ми

дължи голяма лична услуга.

Складирах тази информация в мозъка си и отново кимнах. Дългите пръсти на Ерик ми се сториха едва ли не топли.

— Той ще те разведе из вампирската общност в Джаксън, а ти ще подслушаш мислите на хората, които работят за тях. Не тая големи надежди, но ако там все пак има нещичко, ако Ръсел Еджингтън действително стои зад отвличането на Бил, ти може да напишаш някаква следа. Мъжът, който се опита да те отвлече, беше от Джаксън, съдейки по номерата на колата му. Освен това е бил върколак, съдейки по вълчата глава на елека му. Не знам на какво се дължи интересът им към теб, но подозирам, че Бил е жив и те са искали да те заловят, за да могат да го изнудват чрез теб.

— В такъв случай е трябвало да отвлечат Лорена — казах.

Ерик ме погледна с възхищение.

— Може би вече са го направили — рече той. — А може Бил да е осъзнал, че именно Лорена го е предала. Нямаше да го отвлечат, ако тя не беше разкрила тайната, която той ѝ е споделил.

Опитах се да осмисля думите му и кимнах за пореден път.

— А ето и още една загадка — продължи Ерик. — Тя пък за какъв дявол е била там? Ако е била редовен член на групата от Мисисипи, аз щях да съм наясно. Но това ще го обмисля по-сериозно, когато ми остане време — съдейки по мрачната му физиономия, Ерик вече бе отделил доста време в размисли по този въпрос. — Слушай, Суки, ако този план не даде резултат до три дни, може да се наложи да отвлечем някой вампир от Мисисипи в замяна. Това със сигурност ще доведе до война, а една война — дори с Мисисипи — ще струва скъпо и в пари, и в животи. И, в крайна сметка, ще убият Бил, така или иначе.

Страхотно, целият свят лежеше на крехките ми плещи. Благодаря, Ерик. Сякаш имах нужда от още отговорности и напрежение.

— Но в едно искам да си сигурна, Суки: ако те са отвели Бил — и ако той все още е жив, — ще го измъкнем оттам. И вие отново ще сте заедно, ако все още желаеш това.

Голямо „ако“.

— И нека отговоря на въпроса ти. Да, аз съм твой приятел и ще остана такъв завинаги, докато приятелството ни не застрашава живота ми. Или бъдещето на моя окръг.

Е, още едно благодаря. Поне беше откровен.

— Докато ти е удобно на теб, имаш предвид — спокойно отбелязах аз, макар и не съвсем справедливо. Но ми се стори странно, че той като че ли се интересуваше от моята оценка на отношението му. — Нека те питам нещо, Ерик.

Той вдигна вежди и зачака въпроса ми. Дланите му се движеха нагоре-надолу по ръцете ми някак разсеяно, сякаш изобщо не мислеше за това, което правеше. Заприлича ми на човек, който се опитва да сгрее ръцете си на огън.

— Ако правилно те разбирам, Бил е работел по някакъв проект за... — усетих как ме напушва див смях, но положих огромно усилие да се овладеея. — За кралицата на Луизиана. Но ти не си знаел за това. Така ли е?

Ерик остана загледан в мен дълго време, докато обмисляше отговора си.

— Тя ми каза, че има задача за Бил — отвърна той, — но не уточни нито каква е, нито защо е избрала точно него, нито кога трябва да я приключи.

Всеки началник би се намусил, ако го прескочат като инстанция и възложат някаква работа на негов подчинен. Особено ако началникът е в неведение за тази работа.

— И защо тази кралица не участва в търсенето на Бил? — попитах аз, стараяйки се да говоря с възможно най-неутрален тон.

— Тя не знае, че той е изчезнал.

— Защо?

— Не сме й казали.

Рано или късно щеше да спре да ми отговаря.

— Защо?

— Щеше да ни накаже.

— Защо? — Започвах да звуча като двегодишна хлапачка.

— Защото сме допуснали да му се случи нещо, докато е работил по нейния специален проект.

— И как щеше да ви накаже?

— О, от нея всичко може да се очаква. Много е непредсказуема — той нервно се засмя. — Нещо доста неприятно, предполагам.

Ерик продължаваше да се приближава към мен и лицето му вече почти докосваше косата ми. Усещах как вдишва въздух, съвсем бавно.

Вампирите разчитат на обонянието и слуха си много повече, отколкото на зрителните впечатления, макар че имат много остро зрение. Ерик бе пил от кръвта ми и затова разбираше чувствата ми много по-добре от всеки друг вампир, който не я беше вкусвал.

Всички кръвопийци изучават подробно човешката емоционална система, защото най-опасни са онези хищници, които познават навиците на плячката си.

Ерик вече направо търкаше бузата си в моята и се наслаждаваше на физическия контакт като котка.

— Ерик — неусетно ми бе разказал повече, отколкото самият той знаеше.

— Ммм?

— Сериозно те питам, какво ще ти стори кралицата, ако не ѝ предоставиш Бил преди крайния срок за предаване на проекта?

Въпросът ми постигна желания резултат. Ерик се отдръпна и очите му застинаха върху мен — по-сини от моите, по-строги от моите и по-студени от ледените пустини на Арктика.

— Суки, не искаш да знаеш, повярвай ми — каза той. — Достатъчно ще е да ѝ предоставя работата му. Присъствието на Бил не е задължително.

— И какво ще получа аз в замяна, ако направя това за теб? — попитах с поглед, студен почти колкото неговия.

Ерик успя да си придаде едновременно изненадан и доволен вид.

— Ако Пам си беше държала устата затворена, ти нямаше да искаш нищо друго, освен благополучното завръщане на Бил и щеше да подскачаш от радост, че ти се е удаля възможност да помогнеш — припомни ми той.

— Но сега знам за Лорена.

— И след като знаеш, съгласна ли си да направиш това за нас?

— Да, при едно условие.

— Какво е то? — предпазливо попита той.

— Ако нещо се случи с мен, искам да я унищожиш.

Той се опули насреща ми, без да помръдне в продължение на цяла една секунда, и чак тогава избухна в смях.

— Ще ми се наложи да заплатя огромна глоба за това — каза той, когато спря да се кикоти. — Освен това ще ми е нужна солидна

подготовка. Лесно е да се каже, по-трудно е да се изпълни. Тя е на триста години.

— Ти сам каза, че с теб ще се случи нещо ужасно, ако не успееш да разрешиш проблема — припомних му аз.

— Така е.

— Каза още, че отчаяно се нуждаеш от помощта ми.

— Така е.

— Е, това е отплатата, която искам.

— От теб би излязъл чудесен вампир, Суки — заключи Ерик. — Добре. Споразумяхме се. Ако с теб се случи нещо, тя никога повече няма да чука Бил.

— О, не става въпрос за това.

— Така ли? А за какво друго? — вдигна вежди Ерик.

— За това, че тя го предаде — казах аз и смело посрещнах суровия му поглед.

— Я ми кажи, Суки, щеше ли да искаш това от мен, ако тя беше човек? — тънките му устни, които обикновено се усмихваха, в момента изглеждаха като права черта.

— Ако тя беше човек, сама щях да се погрижа за това — казах аз и станах от стола си, за да го изпратя.

Когато Ерик си тръгна, аз се облегнах на вратата и долепих бузата си към хладното дърво. Давах ли си наистина сметка какво исках от Ерик? Отдавна се чудех дали действително бях цивилизована жена, макар че се стремях да бъда такава. Съзнавах, че в онзи момент, когато казах онова за Лорена — че сама щях да се погрижа за нея, — наистина си го мислех. Дълбоко в душата ми се спотайваше някаква първобитна жестокост и аз винаги съм се старала да я обуздавам. Баба не бе възпитавала убийца под покрива си.

Запътих се към спалнята си с натежали крака и осъзнах, че напоследък лошият ми нрав се проявяваше все по-често и по-често. Откакто започнах да общувам с вампири.

Представа нямах защо ставаше така. Те полагаха огромни усилия да контролират животинското в себе си. А аз изпусках юздите. Защо?

Но стига толкова самоанализ за днес.

Трябваше да мисля за утре.

По всичко изглеждаше, че щях да пътувам извън града, така че се налагаше да пусна пералня и да изхвърля някои продукти от хладилника. Не ми се спеше особено, тъй като бях прекарала голяма част от предишното денонощие в леглото, затова извадих куфара си, отворих го, измъкнах отвътре някои дрехи и излязох на ледената веранда в задния двор, за да ги пусна в пералнята. Не исках да размишлявам повече за собствения си характер. Имах достатъчно други грижи, за които да мисля.

За да ме накара да изпълня желанието му, Ерик се бе спрял на доста удачен метод, с две думи — доброволна принуда. Приложи върху мен какви ли не похвати, за да постигне своето: заплаха, унижение, съблазняване, молба да върнем Бил, молба да спася собствения му живот (и на Пам, и на Чоу) и благополучие, без да обели и дума за моето здраве. „Може да ми се наложи да те измъчвам, но искам да правя секс с теб; имам нужда от Бил, но съм му много ядосан, защото ме измами; не искам да влизам във война с Ръсел Еджингтън, но трябва да измъкна Бил оттам; Бил е мой подчинен, но тайно работи за моя началник“.

Проклети вампири. Сега разбирате защо съм толкова доволна, че тяхното чародейство не ми влияе. Това е един от малкото плюсове на дарбата ми да чета мисли. За жалост, хората с телепатични способности са доста привлекателни за живите мъртъвци.

Разбира се, когато се увлякох по Бил, нямаше как да предвидя всичко това. Бил се беше превърнал в необходимост за мен — почти като въздуха и водата, — но не само заради дълбоките ми чувства към него или физическото удоволствие от уменията му на любовник. Бил беше единствената ми гаранция, че никой друг вампир няма да сложи лапите си върху мен против волята ми.

Пуснах няколко пъти пералнята и сушилнята, сгънах дрехите и чак тогава се почувствах значително по-спокойна. Опаковах почти всичкия си багаж, хвърлих в куфара няколко любовни романа и един

криминален, в случай че ми се удаде възможност да чета. Аз съм самоука — образован съм посредством четене на книги от различни литературни жанрове.

Протегнах се и отворих уста в широка прозявка. Имаш ли план пред себе си, душата ти, малко или много, намира покой. Сънят през последното денонощие очевидно не ме беше освежил чак толкова, колкото смотях. Може би щях да успея да заспя веднага.

Докато си миех зъбите и се приготвях за лягане, размишлявах и стигнах до извода, че вероятно бих могла да открия Бил дори и без помощ от вампирите. Но измъкването му от евентуален затвор и осъществяването на успешно бягство нямаше да е толкова лесно. А след това трябваше да взема решение относно връзката ни.

Събудих се към четири сутринта със странното усещане, че ме е сполетяла някаква идея. Насън. Случват се и такива работи — къкри в главата ти някаква идея, пък после изведнъж заври и се плисне.

Както и очаквах, минута по-късно идеята изплува на повърхността. Ами ако нямаше никакво отвличане? Ако Бил сам е избягал? Ако допуснем, че до такава степен си е загубил ума по Лорена, че е решил да напусне вампирите от Луизиана и да се присъедини към групата от Мисисипи? Но веднага се усъмних в собствените си подозрения. Подобен план би бил твърде сложен за изпълнение — с всичките информатори на Ерик относно отвличането на Бил, потвърждението за присъствието на Лорена в Мисисипи и прочее. Със сигурност е имало много по-лесен и не толкова драматичен начин да уреди изчезването си.

Чудех се дали точно в този момент Ерик, Чоу и Пам не претърсваха къщата на Бил, която се намираше недалече от моята, в другия край на гробището. Със сигурност нямаше да намерят онова, което им трябваше, и може би щяха да се върнат обратно тук. Ако успеях да открия компютърните файлове с безценния проект за кралицата, изобщо нямаше да се налага да издирват Бил. Изтощена от всичките тези размишления, аз се унесох в сън и за миг ми се стори, че чух Чоу да се смее отвън.

Макар вече да знаех за предателството на Бил, не спирах да го търся и насън. Сигурно съм се обръщала поне три пъти, за да опипвам дали не се е пхнал в леглото, както често правеше преди. Ала всеки път мястото до мен се оказваше празно и студено.

Но по-добре така, отколкото да открия Ерик до себе си вместо Бил.

Влязох под душа още на разсъмване и вече пиех първото си кафе, когато на вратата се почука.

— Кой е? — попитах аз, без да отварям.

— Ерик ме изпрати — обади се нечий хриплив глас.

Отворих вратата и погледнах навън. Наложих се да вдигна глава нагоре.

Той беше огромен. Имаше зелени очи и къдрава, гъста и непокорна коса, черна като катран. Мозъкът му жужеше и пулсираше от енергия. Върколак.

— Влизай. Искаш ли кафе?

Не знам кого е очаквал да види, но определено изглеждаше изненадан.

— И още как! Да ти се намират яйца? А наденички?

— Разбира се — поведох го към кухнята. — Казвам се Суки Стакхаус — подхвърлих през рамо. Отворих хладилника и извадих яйцата. — А ти?

— Алсид — отвърна той, произнасяйки го като Алсий. — Алсид Ерво.

Мосю Ерво не сваляше поглед от мен, докато вадех тигана от шкафа — стария, почернял железен тиган на баба. Получила го като подарък за сватбата си и го закалила на огъня през годините, като всяка уважаваща себе си домакиня. И сега аз притежавах един чудесен, здрав тиган. Включих газовия котлон и първо приготвих наденичките (заради мазнината). Плъснах ги в застлана с хартиена салфетка чиния и ги пяхнах във фурната, за да ги запазя топли. Консултирах се с Алсид как иска яйцата си — искаше ги бъркани, — приготвих и тях и ги прехвърлих в топлата чиния. Той откри сребърните прибори в дясното чекмедже още при първия си опит и си наля кафе и сок, след като безмълвно му посочих в кой шкаф се намират чашите. После допълни и моята чаша с кафе.

Хранеше се възпитано. И омете цялата си закуска.

Натопах ръцете си в горещата сапунена вода, за да измия няколкото чинии. Тигана оставих за най-накрая и старателно го подсуших, като от време на време поглеждах към госта си. Кухнята

ухаеше приятно на закуска и препарат за миене на съдове. Завладя ме неимоверно спокойствие.

Нищо подобно не съм си представяла, когато Ерик ми каза, че моят водач из вампирското общество на Мисисипи ще бъде някой, който му дължи лична услуга. Зарях поглед през кухненския прозорец към скования от студ пейзаж и осъзнах, че винаги съм си представяла бъдещето си точно по този начин — в малкото случаи, когато съм си позволявала да мечтая как споделям живота и дома си с мъж.

Ето така трябваше да изглежда животът на нормалните хора. Спокойна сутрин, в която жената става и приготвя закуска за любимия, преди той да отиде на работа. Този огромен, грубоват на вид мъж ядеше истинска храна. Можех да се обзаложа, че шофираше пикап, който в момента стоеше паркиран пред къщата ми.

Той беше върколак, разбира се. Но върколакът можеше да живее живота си почти по човешки, за разлика от вампира.

От друга страна, цяла книга можеше да се напише за всички онези неща, които не знаех за върколаците.

Той приключи със закуската си, натопи чинията си в сапунената вода в мивката, изми я и я подсуши. През това време аз забърсвах масата и го поглеждах крадешком. Действахме плавно, в синхрон, сякаш танцувахме балет. Той изчезна в банята за около минута, а аз преговорих наум нещата, които трябваше да свърша, преди да тръгнем. Най-важното от тях — да се обадя на Сам. Предишната вечер бях звъннала на брат ми, за да му кажа, че ще отсъствам няколко дни. В момента Джейсън делеше един покрив с Лиз, така че заминаването ми не го разтревожи особено. Помолих го да прибира писмата и вестниците ми и той се съгласи.

Алсид излезе от банята и седна срещу мен на масата. Опитвах се да реша как точно да разговарям с него за общата ни задача; опитвах се да предвидя всички възможни деликатни моменти, за да не сбъркам някъде. Може би и той се тревожеше за същото. Не мога да чета мислите на върколаци; те са свръхестествени същества. Усещам настроенията им и в редки случаи улавям някоя сравнително ясна идея. С две думи, хората-с-особености не бяха чак толкова непроницаеми за мен, колкото вампирите. Макар да подозирам, че

съществуват немалко свръхсъщества, които искат да променят нещата, фактът за тяхното съществуване продължава да се пази в тайна. Докато не получеха убедително доказателство, че решението на вампирите да излязат на светло не е било прибързано, свръхестествените същества с двойствена същност щяха да пазят тайната си със зъби и нокти.

Върколаците са гангстерите в света на съществата, умеещи да променят външния си вид. Те са шейпшифтьри по дефиниция, но са единствените, които имат свое отделно общество и не позволяват на никого извън това общество да се нарича „върколак“ в тяхно присъствие. А Алсид Ерво имаше доста гангстерна външност — едър като канара и с гигантски бицепси. Ако искаше да добие приличен вид — като за посещение в ресторант или друго представително място, — щеше да се наложи да се избърсне два пъти един след друг. Би се вписал идеално като работник на някой строеж или пристанище.

С две думи, мъж и половина.

— Как те заставиха да се захванеш с тази работа? — попитах.

— Имат разписка от баща ми — каза той и положи огромните си длани върху масата. — Собственици са на казино в Шривпорт, нали ти е известно?

— Разбира се — една от любимите екскурзии през почивните дни за хората в този район бе да отидат до Шривпорт или Туника (в Мисисипи, точно под Мемфис), да си вземат стая за две нощувки, да поиграят на игралните автомати, да изгледат някое и друго шоу и да погълнат огромно количество нездравословна храна.

— Баща ми затъна твърде дълбоко. Той е собственик на геодезична фирма — аз работя за него, — но много обича хазарта — зелените му очи се изпълниха с гняв. — Затъна твърде дълбоко в казиното, така че твоите вампири го накараха да им даде разписка за дълга си. Ако предявят иск за изплащането на сумата, с фирмата ни е свършено — върколаците и вампирите очевидно поддържаха отношения, които се основаваха на взаимно уважение. — И така, за да получа обратно разписката, аз трябва да ти помогна да се внедриш във вампирската общност на Джаксън — той се облегна назад в стола си и ме погледна в очите. — В това няма нищо трудно; водиш една хубава жена в Джаксън и обикаляш баровете с нея. Сега, особено след като се запознах с теб, ще свърша тази работа с удоволствие и ще помогна на баща ми да се измъкне от дълговете. Но ти защо искаш да правиш

това, по дяволите? Приличаш на съвсем нормална жена, а не на някоя от ония разгонени кучки, които непрекъснато се мотаят покрай вампирите.

След снощното ми съвещание с живите мъртъвци този откровен разговор ми действаше изключително ободряващо.

— Аз се мотая само покрай един вампир, и то по мой избор — възмутено отвърнах аз. — Бил, моят... е, вече дори не знам дали ми е приятел, но... възможно е вампирите от Джаксън да са го отвлекли. А вчера някой се опита да похити и мен — реших, че заслужава да знае истината. — И понеже нападателят ми не е знаел името ми, а само това, че работя в „Мерлот“, за мен вероятно ще е по-безопасно, ако никой в Джаксън не се досети, че аз съм момичето на Бил. Трябва да ти кажа, че похитителят ми беше върколак. И имаше автомобилна регистрация от окръг Хиндс — Джаксън се намираше в окръг Хиндс.

— Носеше ли елек с някакъв отличителен знак? — попита Алсид.

Кимнах.

Алсид се замисли, което ми се стори добър знак. Възприемах създалата се ситуация много сериозно и се радвах, че неговото отношение към случая е същото.

— В Джаксън се подвизава една малка банда от върколаци. И около тази група се навъртат едни от най-едрите свръхсъщества — пантерата, мечката... Вампирите редовно ги наемат да им вършат услуги.

— Сега са с един по-малко — казах.

Новият ми събеседник отдели около минута, за да смели информацията, и после ме изгледа предизвикателно.

— И какво толкова може да стори едно крехко човешко девойче на вампирите от Джаксън? Ти да не би да владееш бойни изкуства? Или си велик стрелец? Служила ли си в армията?

Наложи се да се усмихна.

— Не. Никога ли не си чувал името ми?

— Нима си известна личност?

— Не бих казала — приятно ми стана, че нямаше никакви предубеждения към мен. — Но по-добре да те оставя сам да разбереш каква съм.

— Надявам се, че нямаш намерение да се превръщаш в змия — той стана от стола си. — Не си мъж, нали? — очите му се разшириха от внезапно сполетялото го подозрение.

— Не, Алсид, жена съм — опитах се да го кажа със спокоен тон, но прозвуча малко троснато.

— Готов бях да се обзаложа за това — той се ухили до ушите. — Щом не си някаква супержена, как смяташ да процедираш, когато разбереш къде е мъжът ти?

— Ще се обадя на Ерик, той... — внезапно осъзнах, че да споделяш вампирски тайни, не е много добра идея. — Ерик е шеф на Бил. Той ще реши какво да прави след това.

— Нямам доверие на Ерик — намръщи се Алсид. — Нямам доверие на никого от тях. Подозирам, че той ще те измами.

— Как?

— Може да се възползва от твоя вампир като средство за постигане на целта си. Може да поиска възмездие за това, че са заловили един от събратята му. Може да използва това отвличане като повод да започне война, а стане ли това, твоят любим ще бъде екзекутиран незабавно.

Мисълта ми не беше ходила чак толкова надалече.

— Бил разполага с информация — казах. — Важна информация.

— Това е добре. Това може да го опази жив — тогава ме погледна и лицето му пламна, също като моето. — Ей, Суки, прощавай. Понякога дрънкам, без да мисля. Ще го измъкнем оттам, макар че ми става зле, като си представя жена като теб с някой от тези кръвопийци.

От това ме заболя, но в същото време ми подежда някак странно ободряващо.

— Май трябва да ти благодаря — отвърнах аз и тъжно се усмихнах. — Ами ти? Измислил ли си как точно ще ме представиш на вампирите?

— Аха. В Джаксън има един нощен клуб, близо до сградата на Конгреса. Там се допускат само свръхестествени и техните дами или кавалери. Никакви туристи. Вампирите не могат да го напълнят сами, но мястото е много удобно за срещите им, затова позволяват и на нас, по-низшата раса, да се веселим под един покрив с тях — той се ухили. Имаше великолепни зъби — бели и остри. — Присъствието ми там няма да събуди никакво подозрение. Винаги се отбивам, когато имам

път към Джаксън. А ти ще си моята дама — той се изчерви. — Само че... трябва да ти кажа, понеже виждам, че предпочиташ да се обличаш спортно, като мен, но в този клуб... искат гостите им да са облечени малко по-официално — опасяваше се, че нямам никакви модерни рокли в гардероба си; това го усещах съвсем ясно. Не искаше да се почувствам смачкана, ако се появя неподходящо облечена. Господи, какъв мъж!

— Приятелката ти няма да е много доволна от това — отбелязах аз, водена от чисто любопитство.

— Тя живее в Джаксън, в интерес на истината. Но с нея се разделихме преди около два месеца — каза той. — Вече излиза с друго свръхсъщество. Представи си само, гаджето ѝ се превръща в шибана сова!

Луда за връзване! Разбира се, историята с бившата приятелка със сигурност имаше и допълнителни нюанси. И, разбира се, попадеше в категорията „Не е твоя работа“.

Затова, без да обеля и дума повече, отидох в стаята си и напъхах в отделна торба две официални рокли, заедно с подходящи за тях аксесоари. И двете бяха купени от магазина „При Тара“, чийто управител — а отскоро и собственик — бе приятелката ми Тара Торнтън. Тара винаги ми звънеше, когато започваха сезонните разпродажби. Бил всъщност притежаваше сградата, в която се намираше магазинът на Тара, и имаше уговорка с всички наематели да открият сметки на мое име, които той ще плаща, но аз стоически устоявах на изкушението. Е, освен в случаите, когато се налагаше да подменям онези дрехи в гардероба си, които самият Бил късаше в поразгорещените ни моменти.

Много се гордеех с тези две рокли, защото за пръв път през живота си притежавах нещо подобно. Затворих куфара и доволно се усмихнах.

Алсид надникна през откренатата врата на спалнята, за да попита дали съм готова. Огледа покривката на леглото и пердетата, решени в кремавожълтата гама, и одобрително поклати глава.

— Трябва да се обадя на шефа ми — казах. — И после можем да тръгваме — приседнах на ръба на леглото и взех телефона.

Алсид се облегна на стената до гардероба, докато аз набирах личния номер на Сам. Гласът му звучеше сънено и аз побързах да му

се извиня, че го безпокоя толкова рано.

— Какво има, Суки? — глухо попита той.

— Налага ми се да замина извън града за няколко дни — отвърнах. — Извинявай, че не те предупредих по-рано, но снощи звъннах на Сю Дженингс и я попитах дали може да ме замести. Съгласи се, така че тя ще поеме смените ми.

— Къде отиваш? — попита той.

— Джаксън, Мисисипи.

— Поръча ли на някого да прибира пощата ти?

— Да, на брат ми. Благодаря ти, че попита.

— Имаш ли цветя за поливане?

— Имам, но все такива, които ще оцелеят до завръщането ми.

— Добре. Сама ли отиваш?

— Не — колебливо отвърнах аз.

— С Бил?

— Не, той... още не се е прибрал.

— В беда ли си?

— Всичко е наред — излъгах.

— Кажи му, че отиваш с придружител — избоботи Алсид и аз му хвърлих гневен поглед. Стоеше облеган на стената и покриваше огромна площ от нея.

— Има ли някой там? — попита Сам. Бързо схваща, не може да му се отрече.

— Да, Алсид Ерво — отвърнах аз. Съобразих, че е добра идея да споделя с приятел името на човека, с когото заминавам. Първото впечатление понякога се оказваше напълно погрешно и Алсид трябваше да е наясно, че има кой да му търси сметка.

— Аха — каза Сам. Името очевидно не му говореше нищо. — Дай да го чуя.

— Защо? — не съм против покровителственото отношение, но вече започваше да ми идва до гуша.

— Просто му дай проклетата слушалка! — Сам почти никога не ругае и аз веднага направих гримаса, за да покажа какво мисля за тази негова грубост. После подадох телефона на Алсид, отпратих се с гневна крачка към всекидневната и се загледах през прозореца. Да! Точно както и подозирах: пикап „Додж“ с удължена кабина. Можех да се обзаложа, че имаше всички възможни екстри.

Куфарът ми стоеше готов до вратата, дамската ми чанта висеше на един от столовете, така че оставаше само да облека дебелото си яке. Добре че Алсид ме предупреди навреме, че в бара има изисквания във връзка с облеклото, иначе и през ум нямаше да ми мине да си взема нещо по-модерно. Тъпите вампири с техния тъп „дрескод“.

Бях Сърдита, с главно „С“.

Върнах се обратно в коридора и запрехвърлях наум съдържанието на куфара си, докато двете свръхсъщества продължаваха да водят задълбочения си (по всяка вероятност) „мъжки разговор“. Хвърлих поглед през откренатата врата на спалнята и видях, че Алсид се е настанил на леглото ми с телефона в ръка. Странно, но тук той се чувстваше като у дома си.

Закрачих неспокойно из всекидневната, като от време на време поглеждах през прозореца. Може би двамата си бърбеха за техни си, свръхестествени работи. В сравнение с размерите на Алсид, Сам (който обикновено се превръщаше в куче, порода коли, по свой избор) би трябвало да се намира в „лека категория“, но все пак и двамата бяха клони от едно и също дърво. Но, от друга страна, Сам със сигурност възприемаше Алсид с подозрение, тъй като на върколаците им се носеше лоша слава.

Алсид излезе от спалнята и тръгна с широки крачки по коридора, тропайки по дървения под с тежките си кубинки.

— Обещах му, че ще се грижа за теб — каза той. — Е, не ни остава нищо друго, освен да се надяваме, че всичко ще приключи успешно — изобщо не се усмихваше.

Бях се настроила да се сърдя, но последното му изречение прозвуча толкова реалистично, че гневът ми се изпари за секунди. Сложните взаимоотношения между вампири, върколаци и хора са осеяни с препъникамъни, които могат да предизвикат куп неочаквани проблеми. Моят план изглеждаше като съшит с бели конци, а влиянието на вампирите върху Алсид издишаше отвсякъде. Бил може и да не е бил отвлечен против волята му; може да му харесваше да е пленник в чуждо кралство с вампирката Лорена наблизо. Можеше да се ядоса от появата ми.

Можеше да е мъртъв.

Заклучих вратата след себе си и последвах Алсид, който натовари багажа ми в удължената кабина на пикапа си.

Автомобилът му светеше отвън, но вътре цареше типичният хаос за мъж, който прекарваше цялото си работно време по пътищата; предпазна каска, фактури, сметки, визитни картички, ботуши, аптечка за първа помощ. Поне нямаше остатъци от храна. Докато се друсаме по разбитата ми автомобилна алея, посегнах към сноп брошури, пристегнати с ластик, на които пишеше „Ерво и син — точни земемерни планове“.

Издърпах една и внимателно се зачетох, докато Алсид шофираше към междущатска магистрала 20, откъдето щяхме да поемем на изток към Монро, Виксбърг, а оттам — към Джаксън.

От брошурата разбрах, че Ерво — баща и син — са собственици на геодезична компания, упражняваща дейност на територията на два щата, с офиси в Джаксън, Монро, Шривпорт и Батън Руж. Централният им офис се намирал в Шривпорт. Имаше и снимка на двамата мъже, от която ставаше ясно, че бащата Ерво е не по-малко внушителен от сина си.

— Баща ти също ли е върколак? — попитах, след като смлях информацията от брошурата и осъзнах, че семейство Ерво са заможни хора, да не кажа направо богати. Но парите им бяха спечелени с много труд и те биха могли да продължат да се трудят здраво, ако старият Ерво намереше начин да овладее страстта си към хазарта.

— И двамата ми родители са върколаци — отвърна Алсид след кратка пауза.

— О, извинявай — не бях сигурна за какво точно се извинявах, но при подобни съмнителни ситуации предпочитам да се извиня, отколкото да не кажа нищо.

— Това е единственият начин да създадеш дете върколак — уточни той след известно мълчание.

Нямах представа дали го правеше от любезност, или наистина смяташе, че трябва да ме осветли по този въпрос.

— Как тогава се получава така, че в Америка не гъмжи от върколаци? — попитах аз, след като внимателно обмислих думите му.

— Свръхестествените същества трябва да се женят за себеподобни, ако искат да създадат потомък като себе си, което невинаги е възможно. А от всяка такава връзка може да излезе само едно дете с отличителните белези на родителите си. Детската смъртност е висока.

— Тоест, ако ти се ожениш за върколак, едно от децата ви ще бъде върколаче?

— Това качество ще се прояви едва в началото на пубертета.

— Олеле, това е ужасно. Сякаш тийнейджърите си нямат достатъчно други проблеми.

Той се усмихна, но не на мен, а към пътя.

— Да, това наистина усложнява нещата.

— А твоята бивша приятелка... и тя ли е свръхсъщество?

— Да. Обикновено не се срещам със себеподобни, но явно съм се надявал, че с нея ще бъде по-различно. Между върколаците съществува много силно привличане. Животински магнетизъм, предполагам — опита се да се пошегува Алсид.

Шефът ми, свръхсъщество, с радост поддържаше приятелски отношения със себеподобни. По едно време се мотаеше с една менада („срещаше“ е твърде изящна дума за естеството на връзката им), но тя си замина. Сега Сам се надяваше да си намери друга подходяща партньорка. Чувстваше се много по-уютно в компанията на странни хора — като мен, с отклонения в психиката, — или на други свръхсъщества, отколкото в обкръжението на нормални жени. Когато сподели това с мен, го каза с идеята да прозвучи като комплимент или просто като факт, но мен ме жегна отвътре, макар че тази моя странност ме съпътстваше от най-ранно детство. Телепатията не чака пубертета.

— Но как така? — смело попитах аз. — Как реши, че с нея ще бъде по-различно?

— Тя ми каза, че не може да има деца, била стерилна. По-късно разбрах, че пие противозачатъчни. Разликата е огромна. Не можах да го преглътна. Дори от връзка между върколак и друго свръхсъщество може да се роди дете, което трябва да променя облика си по пълнолуние, макар че само деца на чистокръвни родители — от един и същи вид — могат да се преобразяват по своя воля.

Храна за размисъл, отбелязах си аз наум.

— Значи обикновено излизаш с обикновени, средностатистически момичета? Но това ми се струва доста трудна работа. Да пазиш в тайна толкова важен... ъмм... фактор в живота си...

— Да — призна той. — Срещите с нормални момичета не са лесна работа. Но все с някого трябва да се срещам — в дрезгавия му глас се долавяше нотка на отчаяние.

Дълго мислих над думите му, а после затворих очи и преброих до десет. Усетих липсата на Бил по един стихиян и много неочакван начин. Миналата седмица почувствах първия признак на тази болка като рязко присвиване под кръста, докато гледах на видео „Последният мохикан“ и не отлепах поглед от Даниел Дей Луис, препускащ през гората. Ех, ако можех да се появя иззад някое дърво, преди той да е видял Мадлин Стоу...

Налагаше се да отворя очи.

— Значи, ако ухапеш някого, няма опасност да го превърнеш във върколак? — реших да променя посоката на мисълта си. Но това ме подсети за последния път, когато Бил ме ухапа и сякаш огън премина през... ох, дявол да го вземе!

— Ще се превърне, ако го ухапе вълк самец. Това го дават и по филмите. Но умират доста бързо, горките хорица. Но това не се предава, ако вълкът самец... ъмм... създаде дете, когато е в човешки вид. Ако зачатие се случи, докато е в променения си облик, тогава бременността завършва със спонтанен аборт.

— Колко интересно — не можах да измисля какво друго да кажа.

— Но го има и онзи свръхестествен елемент, точно като при вампирите — продължи Алсид, без да ме поглежда. — Връзката между генетиката и свръхестественото, ето това сякаш никой не го разбира. Ние просто не можем да уведомим света, че съществуваме, както направиха вампирите. Нас ще ни заключат в зоопаркове, ще ни скопят, ще ни изолират в гета, защото понякога се превръщаме в животни. Вампирите се появиха на светло и това им придаде обаяние и ги направи богати — звучеше доста огорчен.

— А защо ми разказваш всичко това, направо от извора? Нали е дълбока тайна? — за десет минути научих от него повече, отколкото от Бил за месеци.

— Щом ще прекараме следващите няколко дни заедно, на мен ще ми е по-леко, ако си наясно. Виждам, че и ти си имаш проблеми, а както изглежда, вампирите упражняват някакво влияние и върху теб. В най-лошия случай... ако се окаже, че съм си създал напълно погрешна представа за теб, ще помоля Ерик да изтрие паметта ти — той поклати

глава и смутено добави: — Не знам защо, наистина. Просто имам чувството, че те познавам добре.

Не можех да измисля отговор, но трябваше да кажа нещо. Мълчанието щеше да придаде твърде голяма важност на последните му думи.

— Много съжалявам, че вампирите държат баща ти под контрол. Но аз трябва да открия Бил. Ако това е единственият възможен начин, аз съм длъжна да опитам. Това е най-малкото, което мога да направя за него, дори ако... — гласът ми затрепери и аз оставих изречението си недовършено. Всички възможни думи ми се сториха твърде тъжни и твърде крайни.

Той сви рамене.

— Да заведеш красиво момиче на бар не е кой знае какъв подвиг — успокой ме отново той, опитвайки се да повдигне духа ми.

На негово място едва ли бих била толкова великодушна.

— Баща ти отдавна ли залага?

— Откакто почина майка ми — отвърна той след дълго мълчание.

— Съжалявам — отместих поглед встрани; не исках да го притеснявам допълнително. — Аз нямам родители — добавих.

— Отдавна ли ги загуби?

— Бях на седем.

— Кой те отгледа?

— Отгледа ме баба ми, с помощта на брат ми.

— Тя жива ли е още?

— Не. Почина тази година. Убиха я.

— Грозна работа — каза го съвсем спокойно.

— Аха — имах още един въпрос. — И двамата ти родители ли ти казаха какъв си?

— Не. Каза ми го дядо ми, когато навърших тринайсет. Беше забелязал признаците. Просто не знам как сираците върколаци преминават през това без подкрепа.

— Сигурно им е много тежко.

— Стараем се да наблюдаваме развитието на всички върколаци, родени в нашия регион, за да ги предупреждаваме своевременно.

По-добре предупреждение втора ръка, отколкото никакво. Но все пак, да преживееш нещо такова, си е голяма травма.

Спряхме да заредим пикапа на бензиностанцията във Виксбърг. Предложих на Алсид да платя горивото, но той твърдо ми заяви, че ще запише тази сума в счетоводните си документи като служебен разход, защото наистина трябвало да се види с някакви клиенти. Отхвърли и предложението ми да наля собственоръчно горивото. Съгласи се да изпие чаша кафе за моя сметка и ме засипа с куп благодарности, сякаш му бях подарила официален костюм. Беше студен слънчев ден и аз реших да се поразтъпча около сградата на туристическата агенция, преди да се кача обратно в пикапа.

При вида на указателната табела към мемориала „Бойно поле“ се сетих за един от най-изморителните дни през целия ми съзнателен живот. И изведнъж започнах да разказвам на Алсид за любимия клуб на баба ми, „Потомци на славни герои“, и за екскурзията им до мемориала „Бойно поле“ преди две години. Отидохме с две коли; аз шофирах едната, а Максин Фортънбъри (бабата на един от приятелите на брат ми Джейсън) — другата. Направихме си хубаво пътешествие. Всеки от Потомците носеше със себе си любими извадки от текстове за обсадата и още на първата спирка в Центъра за посетители всички членове на клуба се снабдиха с купища карти и сувенири за спомен. Велда Канън остана без пукнат грош в джоба, но като цяло си прекарахме страхотно. Прочетохме надписите на всички паметници, направихме си пикник за обяд край реставрирания военен кораб „Кайро“ и се прибрахме у дома уморени и натоварени със сувенири за спомен. Отбихме се и в казино „Остров Капри“, където в продължение на цял час гледахме в изумление обстановката и хранехме с монети дълбоките гърла на игралните автомати. Това бе един много щастлив ден за баба ми; почти толкова щастлива беше и в онзи момент, когато успя да склони Бил да изнесе реч пред Потомците на една от вечерните им сбирки.

— Защо е искала това от него? — попита Алсид. Усмиваше се, докато му разказвах за вечерята на групата ни в един крайпътен ресторант.

— Бил е ветеран — отвърнах. — Ветеран от войната.

— Е, и? — Алсид се замисли и после добави: — Искаш да кажеш, че гаджето ти е ветеран от Гражданската война?

— Да. По онова време е бил човек. Вампирясал е чак след войната. Имал е съпруга и деца — вече изпитвах трудност да го

наричам „гадже“, след като се канеше да ме зареже заради друга.

— Кой го е направил вампир? — попита Алсид. Вече се намирахме в Джаксън и се движехме в посока към центъра, където се намираше апартаментът на фирмата им.

— Не знам — отвърнах аз. — Той не говори за тези неща.

— Това ми се струва малко странно.

Всъщност и на мен ми се струваше малко странно, но смятах това за личен въпрос и ако Бил искаше да сподели нещо с мен, сам щеше да го направи. Знаех, че съществува много силна връзка между новия вампир и неговия създател.

— Той вече не ми е гадже, или поне натам отиват нещата — признах аз. Макар че думата „гадже“ описваше твърде слабо истинското значение на Бил за мен.

— О, така ли?

Изчервих се. Не биваше да го казвам.

— Но въпреки това трябва да го намеря.

След тези мои думи се възцари мълчание. В сравнение с Далас — последния град, който бях посещавала — Джаксън ми се стори направо миниатюрен по размери. (Огромно предимство, мен ако питате.) Алсид ми показва позлатената фигура върху новата сграда на Конгреса и аз ѝ се възхитих подobaващо. Заприлича ми на орел, но не бях съвсем сигурна, а се стеснявах да попитам. Може би имах нужда от очила? Стигнахме до кооперацията, намираща се близо до ъгъла на улиците „Хай“ и „Стейт“. Не беше нова сграда; златистите някога тухли сега изглеждаха кафеникави от мръсотия.

— Апартаментите тук са по-големи, отколкото в новите сгради — каза Алсид. — Има малка спалня за гости. Всичко би трябвало да е подготвено за пристигането ни. Използваме услугите на фирма за почистване.

Кимнах безмълвно. Нямах спомен дали някога досега бях влизала в жилищна кооперация. Но после се сетих, разбира се. В Бон Темпс имаше една U-образна кооперация на два етажа. Естествено, че бях ходила там на гости; през последните седем години почти всеки необвързан човек в Бон Темпс си беше наемал любовно гнездо в „Апартаменти Кингфишър“.

Алсид каза, че апартаментът им се намира на последния, пети етаж. От улицата се слизаше по стръмна алея, водеща право към

паркинга. На входа имаше будка, в която седеше пазач. Алсид му показва пластмасова карта. Пазачът — набит мъж с цигара в уста — вяло погледна към картата и натисна копчето за вдигане на бариерата. Не бях във възторг от охраната. Имах чувството, че можех да хвърля един бой на пазача и сама. А брат ми Джейсън би могъл да го тръшне на тротоара с една ръка. Излязохме от пикапа и извадихме багажа си от задната седалка. Дамската ми чанта се намираше в отлично състояние. Без да ме пита, Алсид взе куфара ми и ме поведе през паркинга към асансьора. Натисна бутона и лъскавата врата веднага се отвори. После натисна копчето за петия етаж и асансьорът заскърца нагоре. Хигиената беше безупречна — и в асансьора, и в застлания с мокет коридор на етажа.

— Първо бяхме под наем, но обявиха апартамента за продажба и ние го купихме — небрежно подхвърли Алсид.

Да, добри пари са изкарвали с баща му. На всеки етаж имало по четири апартамента, поясни той.

— А съседите ви кои са?

— 501 е собственост на двама щатски сенатори, но съм сигурен, че те са се прибрали по домовете си за лятната ваканция — отвърна той. — Госпожа Чарлз Осбърг Трети живее в 502 заедно с медицинската си сестра. До миналата година госпожа Осбърг беше една достолепна възрастна дама, но подозирам, че вече не може да се движи сама. 503 е необитаем в момента, освен ако фирмата за недвижими имоти не му е намерила купувач през последните две седмици.

Той отключи вратата на номер 504, отвори я и любезно ми направи път да мина. Влязох в коридора и ме обляхнаха тишина и топъл въздух. Отляво се намираше кухнята, отделена от всекидневната и трапезарията не със стени, а с барплот. Отдясно имаше вграден гардероб, а до него — друга врата, която водеше към малка спалня с грижливо оправено двойно легло. До нея се намираше банята — със синьо-бели плочки и чисти хавлии върху рафтовете.

В дъното на всекидневната имаше още една врата, зад която се намираше по-голяма спалня. Надникнах вътре съвсем за кратко; не исках да демонстрирам любопитството си към личните покои на

Алсид. Леглото беше огромно и аз неволно се запитах как ли се забавляваха баща и син Ерво при посещенията си в Джаксън.

— Голямата спалня си има собствена баня — обясни Алсид. — С удоволствие бих ти я отстъпил, но телефонът е там, а ми предстоят няколко служебни разговора.

— Малката спалня е чудесна — отвърнах. Оставих багажа си вътре и разгледах още малко наоколо.

Апартаментът бе като симфония в бежово. Бежов мокет, бежови мебели. Бежови тапети с нещо като бамбукови мотиви в ориенталски стил. Много чисто и много тихо жилище.

Закачих роклите си в гардероба и се зачудих колко ли нощи трябваше да прекарам в този клуб. Имах тоалети само за две посещения, което означаваше, че можеше да ми се наложи да обиколя магазините. Но бюджетът ми не го позволяваше. До болка познатото безпокойство притисна плещите ми като камък.

Когато умря баба — царство ѝ небесно, — не ми остана почти нищо, особено след разходите по погребението ѝ. Къщата се оказа един чудесен и неочакван подарък.

Семейните пари, добити от вече пресъхнал нефтен кладенец, отдавна бяха изхарчени за отглеждането на двама ни с брат ми Джейсън. Хонорарът от работата ми за даласките вампири се стопи за нула време, след като си купих двете рокли, оправих данъците си и платих за отсичането на едно дърво в двора ми, защото след миналогодишната ледена буря корените му се бяха разместили и то се наклони твърде много към къщата. Един голям клон дори беше паднал върху ламаринения покрив, но, за щастие, Джейсън и Хойт Фортънбъри успяха да поправят щетите сами.

Тогава се сетих за камиона на фирмата за външна мазилка и покриви, паркиран до къщата на семейство Белфлър.

И рязко седнах на леглото. Това пък откъде ми дойде? Нима бях толкова дребнава, та да се ядосвам, че приятелят ми всячески се старае да подсигури благополучието на потомците си, докато аз, любовта на задгробния му живот, едва свързвам двата края?

О, да, дребнава бях, и още как! Трябваше да се засрамя от себе си. Но не точно сега. Може би по-късно. Сега все още горко страдах.

Докато умувах над финансите си (по-скоро над липсата им), си зададох следния въпрос: минало ли му беше на Ерик през ум, когато

ме прашаше на тази мисия, че щом няма да ходя на работа, няма да получа и заплата? Щом няма да получа заплата, няма да мога да платя нито сметката си за електричество, нито кабелната телевизия, нито телефона, нито застраховката за колата... макар че имах морално задължение към Бил, независимо от обстоятелствата около връзката ни, нали така?

Плъснах се по гръб на леглото и си казах, че всичко ще се нареди някак си. Дълбоко в себе си знаех, че щом седна да поговоря с Бил — ако приемем, че изобщо успея да го измъкна оттам, — и му обясня положението си, той ще... ще предприеме нещо.

Но аз не можех да взема пари от Бил просто ей така. Разбира се, ако имахме брак, би било нормално; при семейните двойки всичко е общо. Но ние не можехме да сключим брак. Законът не го позволяваше.

А и той не ми беше предлагал.

— Суки?

Примигнах и се изправих в седнало положение. Алсид стоеше облегнат на касата на вратата със скръстени ръце.

— Добре ли си?

Кимнах колебливо.

— Липсва ли ти?

Срамувах се да споменавам паричните си проблеми, а и те в никакъв случай не бяха по-важни от Бил, разбира се. Затова просто кимнах, без да навлизам в подробности.

Той седна до мен и ме прегърна с една ръка. Беше толкова топъл. Ухаеше на прах за пране „Тайд“, на сапун „Ирландска пролет“... и на мъж. Затворих очи и отново преброих до десет.

— Той ти липсва — каза Алсид, изпълнен със съчувствие. Протегна се да улови лявата ми ръка и ме притисна още по-силно до себе си.

„Нямаш представа колко ми липсва“, помислих си.

Очевидно, когато привикнеш към редовния и качествен секс, тялото ти започва да се бунтува, ако го лишиш от това удоволствие; да не говорим пък за пълната липса на каквито и да било ласки и прегръдки. Тялото ми ме молеше да съборя Алсид Ерво на леглото веднага, а оттам нататък то само щеше да се оправя с него.

— Наистина ми липсва, независимо от проблемите помежду ни — казах аз с изтънял и треперещ глас. Нарочно не си отварях очите, защото направех ли го, можех да забележа у него едва доловим импулс, съвсем миниатюрно желание, а точно толкова ми трябваше в момента. — По кое време трябва да отидем в клуба според теб? — попитах аз, твърдо решена да насоча разговора в друга посока.

Беше толкова топъл. Друга посока, Суки!

— Искаш ли да приготвя вечеря и да хапнем, преди да излезем? — най-малкото, което можех да направя. Изстрелях се от леглото като тапа; после се обърнах и го дарих с възможно най-естествената си усмивка. Трябваше да стоя далече от него, защото си нямах никакво доверие.

— По-добре да отидем в кафене „Мейфлауър“ — предложи той. — Интериорът му е като на старо бистро — то е бистро всъщност, — но ще ти хареса. Всички ходят там — от дърводелци до сенатори. Сервират само бира, това устройва ли те?

Свих рамене и кимнах. Нямах никакви претенции.

— Аз не пия много — казах.

— Нито пък аз — отвърна той. — Може би защото баща ми има навика да пие твърде често и твърде много. В такива моменти взема доста неразумни решения — Алсид сякаш съжали за откровението си. — А след „Мейфлауър“ отиваме направо в клуба — бързо добави той. — Напоследък се мръква рано, но вампирите идват доста по-късно: едва след като са се подкрепили добре с кръв, намерили са си придружители и са се погрижили за бизнеса си. Трябва да сме там около десет. Предлагам да излезем да хапнем към осем, ако това те устройва.

— Разбира се, устройва ме идеално — и тук се видях в чудо. Беше два часът следобед. Апартаментът нямаше нужда от чистене. Нямаше смисъл да готвя. Имах любовни романи в куфара и можех да почета, но реших, че не е добра идея да разпалвам фантазиите си допълнително.

— Имаш ли нещо против да изляза, за да се видя с някои наши клиенти? — попита той.

— О, няма проблем, разбира се — нямах нищо против да стои колкото се може по-далече от мен. — Върши си спокойно работата. Аз

си нося книги, а тук има и телевизор — можех да започна да чета криминалния роман.

— Ако искаш... знам ли и аз... сестра ми Джанис има козметичен салон. Намира се на четири пресечки оттук, в един от по-старите квартали. Тя се омъжи за местен. Ако искаш, иди там и си направи някоя процедура за разкрасяване.

— О, аз... ами, такова... — чудех се как да намеря достоверна и учтива причина да му откажа, тъй като на пътя към това изкушение стоеше зловещата бариера на моето безпаричие.

Лицето му внезапно се озари от нова мисъл.

— Ако отидеш, това ще даде възможност на Джанис да те огледа от глава до пети. Предполага се, че ти си момичето ми, все пак, а тя ненавиждаше Деби. Посещението ти ще ѝ достави удоволствие, наистина.

— Много мило от твоя страна — казах аз, опитвайки се да прикрия смущението и вълнението си. — Не го очаквах.

— И ти се оказа по-различна от онова, което очаквах — каза той и остави бележка с номера на сестра си на масичката, преди да излезе по задачи.

Джанис Ерво Филипс (омъжена от две години, майка на едно дете, както узнах набързо) се оказа точно такава, каквато би могла да бъде сестрата на Алсид: висока, привлекателна, пряма и самоуверена; управляваше бизнеса си сама, и то доста успешно.

Рядко ходех в козметични салони. Баба винаги си къдреше косата сама вкъщи, а аз никога не съм боядисвала моята, нито пък съм я подлагала на каквито и да било процедури, освен подстригване от време на време. Когато признах това на Джанис, която забеляза как се оглеждам наоколо с присъщото за невежите любопитство, кръглото ѝ лице се озари от широка усмивка.

— Значи трябва да те обработим по пълната програма — заяви тя с видимо задоволство.

— Не, не, не — тревожно запротестирах аз. — Алсид...

— ... ми се обади от мобилния си телефон и ми даде ясно да разбере, че трябва да ти обърна специално внимание — прекъсна ме Джанис. — А и нека ти призная, скъпа, че всеки, който му помага да се възстанови от оная Деби, е мой пръв приятел.

Наложи се да се усмихна.

— Но аз ще си платя — казах.

— О, не, пари от теб няма да взема — отсече тя. — Даже да скъсаш с Алсид още утре, на мен ми стига утехата, че ще му бъдеш опора тази вечер.

— Тази вечер? — душата ми слезе в петите. Явно отново се намирах в информационно затъмнение.

— Случайно научих, че тази вечер онази кучка ще оповести годежа си в същия този нощен клуб — каза Джанис.

Да, сериозно информационно затъмнение, не ще и дума.

— Омъжва се за... мъжа, с когото се е хванала, след като е зарязала Алсид? — за малко да кажа „Бухала“.

— Чевръста мома, а? Че с какво е повече той от брат ми?

— Не мога да си представя — отвърнах аз с абсолютна искреност и си спечелих бърза усмивка от Джанис. Брат й със сигурност имаше някакъв дефект; може би Алсид седеше на масата за вечеря по долно бельо или пък си бъркаше в носа на обществени места.

— Е, ако случайно разбереш, ела да ми кажеш. А сега да се залавяме за работа — Джанис мигом доби професионално изражение и се огледа. — Корина ще ти направи маникюр и педикюр, а Джарвис ще се заеме с прическата ти — после добави приятелски: — Косата ти е просто прекрасна.

— Напълно естествена, дар от природата — признах аз.

— Не е боядисвана?

— Не.

— Голяма късметлийка си — каза Джанис и поклати глава. Малцина споделят мнението й.

Самата Джанис работеше върху клиентка, чиито бижута и посребрена коса ясно свидетелстваха, че е представителка на привилегированото общество, а докато въпросната дама ме оглеждаше равнодушно с каменно изражение на лицето, Джанис изстреля куп заръки към подчинените си и отново насочи вниманието си към госпожа Големи Кинти.

Никога през живота ми не ме бяха глезили така. И всичко това бе съвсем ново за мен. Корина (маникюр и педикюр), пухкава и сочна като една от наденичките, които пържих за закуска, лакира ноктите на краката и ръцете ми в крещящо червено, в тон с роклята ми за вечерта. Пръстите на единствения мъж в салона, Джарвис, пърхаха с лекотата и бързината на пеперудени криле. Той беше слаб като тръстика, с боядисана в платиненорусо коса. Докато бърбеше непрестанно, за да ме развлеча, той изми косата ми, ондулира я и ме настани под сешоара. Намирах се през един стол от богатата дама, но тя отново не ме удостои с вниманието си. Връчиха ми брой от списание „Пийпъл“, а Корина ми донесе чаша кока-кола. Толкова е приятно да си заобиколен от хора, които всячески се стараят да ти доставят удоволствие.

Имах чувството, че всеки момент ще се подпаля, когато таймерът на сешоара звънна. Джарвис ме измъкна изпод каската и ме отведе обратно до неговия стол. След като се консултира с Джанис, той дръпна предварително нагрятата машина за къдрене от нещо като кобур, прикрепен към стената, и старателно превърна косата ми във водопад от къдрици, свободно разпуснати по гърба ми. Изглеждах зашеметяващо. А когато изглеждаш зашеметяващо, сърцето ти пърха от щастие. За пръв път се чувствах толкова добре след заминаването на Бил.

Джанис идваше да си говорим всеки път, когато ѝ изпаднеше свободна минутка. По едно време се улових, че напълно съм се вживяла в ролята на приятелка на Алсид, когато на практика шансът да стана снаха на Джанис клонеше към нула. Не ми се случваше особено често да бъда приемана толкова радушно.

Много исках да ѝ се отплатя по някакъв начин за добрината и изведнъж ми се предостави точно такава възможност. В огледалото пред стола на Джарвис се отразяваше работното място на Джанис, така че аз седях с гръб към гърба на клиентката ѝ. Джарвис отиде да донесе шише от балсама, който искаше да ми препоръча, а през това време аз гледах в огледалото как Джанис сваля обещите си и ги оставя в декоративна китайска чинийка. Може би нямаше да стана свидетел на случилото се, ако не бях доловила коварна мисъл в главата на богаташката, която звучеше съвсем лаконично: „Аха!“. Джанис отиде да вземе чиста хавлиена кърпа, а аз наблюдавах в огледалото как достолепната ѝ клиентка ловко прибра обещите от чинийката и ги напъха в джоба на самото си, докато Джанис стоеше с гръб към нея.

В края на моята процедура аз вече знаех как да постъпя. Преди тръгване исках да се сбогувам с Джарвис, който говореше по телефона (с майка си, съдейки от образите в главата му). Станах от пластмасовия си стол и се приближих до богаташката, която тъкмо пишеше чек за Джанис.

— Извинете — казах и се усмихнах лъчезарно. Джанис леко се стресна, а клиентката ѝ ме изгледа високомерно. Тази жена оставяше доста пари в салона и Джанис не би искала да я изгуби. — Имате

петно от гел за коса върху сакото. Свалете го за минутка, ако не възразявате, а аз ще го почистя.

Нямаше как да ми откаже. Хванах червено-синьото карирано сако за раменете и внимателно го подръпнах, а тя автоматично изхлузи ръцете си от ръкавите. Отнесох го зад паравана, където миеха косите на клиентите, и забърсах с малко вода едно свършено чисто място — за правдоподобност (страхотна дума на деня от календара ми). Разбира се, извадих и обещите и ги напъхах в собствения си джоб.

— Ето, няма и следа от петното! — усмихнах се аз и ѝ помогнах да облече сакото си.

— Благодаря, Суки — обади се Джанис с твърде жизнерадостна нотка в гласа. Усещаше, че нещо не е наред.

— За нищо! — ухилих се аз в отговор.

— Да, разбира се — възрастната дама изглеждаше леко сконфузена. — Е, ще се видим другата седмица, Джанис.

Тя затрака с високите си токчета към изхода, без да поглежда назад. Когато излезе от салона, аз бръкнах в джоба си и протегнах ръка към Джанис. Тя разпери пръсти отдолу и аз пуснах обещите върху дланта ѝ.

— Всемогъщи Боже! — възкликна Джанис и лицето ѝ мигом се състари с поне пет години. — Забравих, че не бива да оставям нищо на една ръка разстояние от нея.

— Не ѝ е за пръв път, така ли?

— О, не, прави го непрекъснато. Ние сме сигурно петият салон за красота, който тя удостоява с присъствието си през последните десет години. Другите я търпят известно време и после им писва, защото тя прекалява. Богата, образована, добре възпитана. Просто не проумявам защо го прави.

Спогледахме се мълчаливо в пълно разбирателство и свихме рамене; богаташката ексцентричност бе твърде далече и от двете ни.

— Надявам се да не я загубиш като клиент. Опитах се да постъпя тактично — казах.

— Разбрах и съм ти много благодарна за това. Но тези обеци са ми много по-ценни от който и да било клиент. Подарък са от съпруга ми. Но понякога ми стягат и ги свалям, без да се замисля.

Сметнах, че съм получила предостатъчно благодарности, и посегнах към палтото си.

— Време е да тръгвам — казах. — Престоят ми тук ми достави огромно удоволствие.

— Заслугата е изцяло на брат ми — каза Джанис и отново се усмихна широко. — А ти, в крайна сметка, току-що ми се отплати — тя кимна към обещите в шепата си.

И аз се усмихвах, докато излизах от топлия салон, наситен с приятелска атмосфера, но това не продължи твърде дълго. Температурите бяха паднали, а небето тъмнееше с всяка изминала минута. Изминах пътя до апартамента с бърза крачка. След краткото пътуване в студения, скърцащ асансьор с радост използвах дадения ми от Алсид ключ и влязох в топлото жилище. Включих лампата и телевизора, сгуших се на дивана и с удоволствие си припомних приятно прекарания следобед. След като позатоплих премръзналото си тяло, осъзнах, че Алсид е изключил отоплението. Разбира се, навън беше доста по-студено, но жилището със сигурност не се отопляваше.

Звукът от превъртането на ключа в ключалката ме извади от унеса ми. На вратата се появи Алсид с цял сноп документи в ръка. Изглеждаше изморен и угрижен, но лицето му грейна, когато видя, че го чакам.

— Джанис ми звънна. Каза, че си била в салона — гласът му звучеше все по-топло. — Помоли ме да ти благодаря още веднъж.

Свих рамене.

— Много съм доволна от новата си прическа и всичко останало. Не ми се беше случвало досега.

— Никога досега не си ходила в козметичен салон?

— Баба ходеше от време на време. Придружих я веднъж, за да ми подстрижат връхчетата.

Алсид ме изгледа с такова изумление, сякаш му бях признала, че никога през живота си не съм виждала тоалетна с казанче.

За да прикрия смущението си, разперих пръсти и гордо му показах маникюра си. Не обичах дълги нокти, но Корина съвсем откровено ми каза, че с по-къси от тези не разполага.

— Педикюрът ми е в същия цвят — похвалих се аз.

— Покажи да видя — помоли домакинята ми. Събух маратонките си, свалих чорапите и протегнах крака.

— Не са ли прекрасни? — попитах.

Алсид ме погледна някак особено.

— Много са красиви — тихо отвърна той.

Хвърлих поглед към часовника върху телевизора.

— Май е време да отида да се приготвя — казах аз и се зачудих как точно да взема вана, без да повредя прическата и лакираните си нокти. После се сетих за онова, което Джанис ми разказа за Деби.

— Нали ще се наконтиш за довечера?

— Разбира се — изпъчи се той.

— Защото аз имам намерение да блесна.

Това го заинтригува.

— Какво имаш предвид?

— Почакай и ще видиш.

Прекрасен мъж беше този Алсид, от добро семейство и ми вършеше огромна услуга. Е, по принуда, но се държеше изключително мило с мен въпреки обстоятелствата.

Час по-късно излязох от моята стая. Алсид стоеше прав в кухнята и си наливаше кока-кола. Щом ме видя, той застина и газираната напитка преля от ръба на чашата.

Да, това си беше истински комплимент.

Докато бършеше барплота с кухненски салфетки, той непрекъснато ми хвърляше погледи. Завъртях се съвсем бавно, за да ме види в цялата ми прелест.

Носех червена рокля — крещящо червена, като пожарна кола. Щях да зъзна цяла вечер, защото роклята ми беше с голи рамене, макар и с дълги ръкави, които се нахлузваха отделно. С цип на гърба и клоширана в долната си част — оскъдна долна част, ако трябва да съм точна. Баба ми би се хвърлила по корем върху прага, за да ми попречи да изляза на улицата в такъв вид. Но аз си харесвах роклята. Бях я купила от разпродажба в магазина на Тара; подозирам, че Тара я бе заделила специално за мен. В пристъп на внезапна лудост си бях купила подходящи за нея обувки и червило. А сега и ноктите ми, благодарение на Джанис! Имах и шал с ресни в сиво и черно, с който да се наметна, както и обшитата с мъниста миниатюрна черна чантичка в тон с обувките.

— Я се завърти още веднъж — помоли Алсид с дрезгав глас.

Самият той носеше традиционен черен костюм с бяла риза и зелена щампована вратовръзка, която подчертаваше цвета на очите му. Очевидно нищо не можеше да обуздае буйната му коса. Може би той трябваше да отиде в салона на Джанис вместо мен. Изглеждаше красив и по мъжки грубоват, макар че по-точно би го описала думата „привлекателен“, отколкото „красив“.

Завъртях се бавно още веднъж. За жалост, не се чувствах достатъчно уверена в себе си и когато направих пълно завъртане, веждите ми сами се извиха нагоре в безмълвен въпрос.

— Изглеждаш слюнкоотделящо — каза той с неподправена искреност.

Въздъгнах с облекчение; едва тогава разбрах, че неволно съм затаила дъх.

— Благодаря — отвърнах аз, опитвайки се да не се хия като идиот.

Качването в пикапа представляваше сериозно изпитание за мен заради сложната комбинация от къса рокля и високи обувки, но успях да се справя благодарение на един ловък тласък от страна на Алсид.

Пристигнахме в малко заведение на ъгъла на улиците „Капитол“ и „Роуч“. Отвън — нищо особено, но кафене „Мейфлауър“ се оказва точно толкова интересно, колкото го описа Алсид. Върху облицования с черно-бели плочки под бяха разпръснати маси, на които седяха най-различни хора — някои бяха издокарани като нас двамата с Алсид, други носеха джинси и спортни пуловери. Имаше и такива, които си носеха алкохол отвън. Радвах се, че с Алсид не си падахме по пиенето. Той изпи само една бира. Аз си поръчах студен чай. Храната беше много вкусна, без да е претенциозна. Вечерята ни продължи дълго и протече спокойно и интересно. Много хора познаваха Алсид; непрекъснато спираха до масата ни, за да го поздравят и да разберат коя съм. Някои от тях заемаха високи държавни постове, други — като Алсид — работеха в строителната промишленост, а някои от тях познаваха много добре и баща му.

Но между тях имаше и неколцина не съвсем примерни граждани. Макар че целия си живот съм прекарала в Бон Темпс, веднага разпознавам бандитите по съдържанието на черепните им кутии. Не казвам, че мислех за това как трябва да очистят някого или да подкупят сенатор, или нещо друго в този дух. Самите им мисли бяха

жадни — жадни за пари, жадни за мен, а имаше и един жаден за Алсид (но моят компаньон така и не разбра за това).

Но преди всичко тези хора — всички до един — жадуваха за власт. Предполагам, че в столицата на щата жаждата за власт е нещо съвсем нормално, дори и за затънал в бедност щат като Мисисипи.

Придружителките на най-алчните мъже бяха изключително добре поддържани и много скъпо облечени. Тази вечер аз не им отстъпвах по нищо, затова държах главата си високо изправена. Една от тях си помисли, че изглеждам като високоплатена проститутка, но аз го приех като комплимент — само днес, по изключение. Все пак й мина през ум думичката „високоплатена“. Една от жените, banker по професия, познаваше Деби — бившата приятелка на Алсид — и ме огледа внимателно от глава до пети, за да разполага с подробно мое описание, в случай че Деби й го поиска.

Нито един от присъстващите, разбира се, не знаеше каквото и да било за мен. Чувствах се прекрасно в обкръжението на хора, които нямаха никаква представа за миналото ми, за образованието ми, за професията ми или за способностите ми. Твърдо решена да се насладя максимално на това усещане, аз се обаждах само, ако някой ме заговореше, внимавах да не разсипя храна върху красивата си рокля и се стараех да демонстрирам добри маниери — както на масата, така и при общуване. Самата аз се забавлявах чудесно, но не исках Алсид да попада в неловко положение заради мен, още повече че присъствието ми в живота му щеше да е съвсем мимолетно.

Алсид грабна сметката, без дори да ми позволи да я видя, и ме изгледа навъсено, когато отворих уста да протестирам. Накрая се предадох с леко кимване. След тази моя мълчалива борба с радост забелязах, че Алсид е от онези клиенти, които оставят щедри бакшиши. Това го издигна в очите ми. Честно казано, вече се плаших от това непрекъснато издигане. Застанах нащрек и се опитах да усетя нещо отрицателно около него. Когато се върнахме в пикапа му — този път Алсид положи още по-голямо старание да ме намести на седалката, а аз можех да се обзаложа, че тази процедурата му доставяше удоволствие, — и двамата бяхме тихи и замислени.

— Беше много мълчалива по време на вечерята — каза той. — Надявам се да не си скучала.

— О, не, не съм. Просто реших, че моментът не е много подходящ за споделяне на впечатления.

— Как ти се стори Джейк О’Мали? — О’Мали, около шейсетгодишен, с гъсти вежди в стоманен цвят, прекара поне пет минути в разговор с Алсид, като през цялото време мятеше погледи към гърдите ми.

— Мисля, че смята да те прецака по шест различни начина. От тази неделя нататък.

Добре че още не бяхме потеглили. Алсид светна лампичката в купето и мрачно ме изглежда.

— Какви ги приказваш? — попита.

— Смята да подбие цената на твоята оферта и да спечели следващия търг. Подкупил е една твоя служителка — Томасина-някояси — да го уведоми каква цена си решил да поискаш за услугите си. И тогава...

— Какво?

Слава богу, че климатикът работеше на пълна мощност. Върколашкият гняв насища въздуха осезаемо. Така се бях надявала, че няма да ми се наложи да разказвам на Алсид за себе си. Приятното усещане за анонимност не можеше да продължи вечно, за жалост.

— Ти... какво всъщност си ти? — ококори се той насреща ми.

— Телепат — измърморих.

Помежду ни се възцари мълчание. Алсид имаше нужда от време, за да смели новополучената информация.

— А нещо хубаво, каквото и да било, не успя ли да чуеш? — попита той най-накрая.

— О, да. Госпожа О’Мали иска да ти намачка кокалите — отвърнах аз и му се усмихнах лъчезарно. Непрекъснато трябваше да си припомням, че не бива да пипам косата си.

— Това хубаво ли е?

— Сравнително — казах. — За предпочитане е да ти го начукат физически, отколкото финансово. По принцип — госпожа О’Мали бе поне с двайсет години по-млада от господин О’Мали. По-поддържана жена от нея не бях срещала през живота си. Можех да се обзаложа, че сресва веждите си минимум сто пъти всяка вечер преди лягане.

Той поклати глава. Нямах ясна представа за какво си мислеше.

— А мен можеш ли да ме четеш?

Аха! Да си дойдем на думата.

— Със свръхсъществата не е толкова лесно — отвърнах. — Не мога да уловя отчетлива мисъл, а по-скоро настроения, намерения... нещо такова. Предполагам, че ако насочиш мисълта си директно към мен, ще я разбера. Искаш ли да пробваме?

Чиниите, които използвам в апартамента, имат декоративен бордюр от жълти рози.

— Аз не бих ги нарекла точно рози — неуверено казах аз. — Приличат по-скоро на цинии, мен ако питаш.

Веднага усетих как Алсид се отдръпна и застана нащрек. Въздъхнах. Старата песен на нов глас. Нещо ме жегна отвътре, защото го харесвах.

— Но нека ти кажа, че това е случайност. Не мога просто ей така да ви чета мислите — е, някои свръхестествени същества излъчваха доста ясен сигнал, но точно в този момент не виждах смисъл да навлизам в подробности.

— Слава богу!

— О, така ли? — лукаво попитах аз в опит да разведрия обстановката. — Нима те е страх, че мога да прочета някоя твоя тайна мисъл?

Алсид се ухили до ушите, угаси лампичката и запали двигателя.

— Няма значение — разсеяно отвърна той. — Няма значение. Значи твоята задача тази вечер е да четеш мисли, така ли да го разбирам? Надяваш се да попаднеш на нещо, което да ти помогне да откриеш твоя вампир?

— Точно така. Не мога да чета мислите на вампирите. Те плуват в пълно информационно затъмнение, образно казано. Не знам как го правя и не знам дали съществува научна терминология, с която да обясня тази своя способност. — Общо взето, не лъжех; съзнанието на живите мъртъвци е затворена книга за мен, ако не броим редките случаи, в които някоя страница се разлистваше за част от секундата, но аз пазах това в дълбока тайна. Ако вампирите сметнеха, че мога да чета мислите им, даже Бил не би могъл да ме спаси. Дори и да искаше.

Всеки път, когато забравех за миг, че връзката ми с Бил бе претърпяла коренна промяна, изпитвах остра болка веднага щом си го припомнех.

— Е, какъв е планът ти?

— Смятам да насоча вниманието си към хора, които излизат с местните вампири или ги обслужват като клиенти. Действителните похитители са били хора. Отвлекли са го посред бял ден. Или поне такава е информацията, която е получил Ерик.

— Трябваше да те попитам за това по-рано — каза той, но по-скоро на себе си. — Не е изключено да чуя нещо по стандартния начин, с ушите си, така че не би било зле да съм наясно с обстоятелствата.

Докато минавахме покрай старата железопътна гара, както любезно ме уведоми Алсид, аз му разказах накратко цялата история. Пред погледа ми се мярна улична табела с надпис „Амайт“ и пикапът спря до запуснат участък от тротоар, над който имаше опънат навес. Намирахме се някъде в покрайнините на централната градска част. Зоната точно под козирката бе огряна от ярка студена светлина. Точно този участък от тротоара изглеждаше неприветливо и злокобно на фона на потъналата в мрак улица. Полазиха ме тръпки. Усетих силно нежелание да прекрочвам прага на това място.

Реших, че си втълпявам. „Най-обикновен асфалтиран участък от пътя“, казах си аз. Наоколо не се виждаха чудовища. Работният ден приключваше в пет, а централната част на Джаксън не кипеше от оживление дори при нормални обстоятелства. Можех да се обзаложа, че повечето тротоари в целия щат Мисисипи пустееха в тази студена декемврийска нощ.

Но нещо зловещо витаеше във въздуха, някаква бдителност с оттенък на злонамереност. Усещах присъствието на невидими очи, които ни наблюдаваха отнякъде. Когато Алсид слезе от пикапа и го заобиколи, за да ми помогне да слеза, забелязах, че е оставил ключовете на таблото. Протегнах крака навън и подпрях ръце на раменете му. Плътено увитият около тялото ми копринен шал се влачеше след мен, а ресните му трепкаха от полъха на студения вятър. Алсид ме повдигна, аз се оттласнах и само след миг се озовах на тротоара.

Пикапът потегли надолу по улицата.

Хвърлих кос поглед към Алсид, за да проверя дали се е стреснал, но той изглеждаше напълно спокоен.

— Наличието на паркирани отпред автомобили привлича общественото внимание — обясни той. Гласът му звучеше приглушено

в необятната тишина на този ярко осветен участък от тротоара.

— А те могат ли да идват тук? Обикновените хора? — попитах аз и кимнах към металната врата, която изглеждаше крайно негостоприемно. Не се виждаха никакви табели — нито на вратата, нито на сградата. Липсваше и коледна украса. Вампирите не почитат никакви празници, с изключение на Хелоуин. Това е древният келтски празник на Сауин — Повелителя на смъртта. Затова Хелоуин е любим техният празник, който се отбелязва във всички вампирски общества по целия свят.

— Разбира се, ако нямат нищо против да платят двайсет долара за вход, за да им сервират най-противния алкохол не само в Мисисипи, ами и в петте съседни щата, и да бъдат обслужвани от най-грубите сервитьори. Много бавно.

Опитах се да потисна усмивката си. На такова място усмивките изглеждаха нелепо.

— А ако все пак успеят да изтърпят всичко това?

— Няма развлекателно шоу, никой не разговаря с тях, а ако се задържат твърде дълго, в един момент се озовават навън, на тротоара пред собствения си автомобил, без какъвто и да било спомен как са се намерили там!

Той хвана дръжката на вратата и я отвори. Във въздуха тегнеше смразяващ страх, който явно не оказваше никакво влияние на Алсид.

Пристъпихме в тесен коридор с дължина не повече от два метра, който водеше към друга врата. И тук отново усетих, че ни наблюдават, макар да не виждах никъде нито камера, нито шпионка.

— Как се казва това място? — прошепнах аз.

— Вампирът, който е собственик на заведението, го нарича „Жозефина“ — отвърна той също толкова тихо. — Но върколаците го знаят като „Клубът на мъртвите“.

Напуши ме на смях, но точно в този момент се отвори вътрешната врата и усмивката ми замръзна. Портиерът беше таласъм.

Нямах представа как изглеждат таласъмните, но това беше първата дума, която ми хрумна, сякаш от вътрешната страна на клепаците си имах принтиран речник на свръхестествената терминология. Беше много дребен на ръст, много странен на вид, с топчесто лице и широки длани. В очите му гореше злобен огън.

Гледаше ни с такава неприязън, сякаш клиентите бяха последното нещо на света, от което се нуждаеше.

Защо един обикновен човек би пожелал да прекрачи прага на „Жозефина“ след сборния ефект от призрачния тротоар, изчезващия автомобил и портиера таласъм? Е, някои хора просто са родени с тръпката да се докоснат до смъртта, предполагам.

— Господин Ерво — бавно изрече таласъмът с дълбок, дрезгав глас. — Добре дошли отново. А вашата придружителка е...?

— Госпожица Стакхаус — отвърна Алсид. — Суки, това е господин Хоб — таласъмът старателно ме огледа от глава до пети. Поколеба се за миг, сякаш не можеше да прецени дали се вписвам добре в рамката, или не, но после се отдръпна и ни пропусна да минем.

В „Жозефина“ нямаше голяма навалица. Разбира се, за редовните клиенти това беше доста ранен час от денонощието. След мрачната реклама останах едва ли не разочарована от вида на просторното помещение, което сякаш по нищо не се различаваше от всеки друг бар. Зоната за обслужване се намиреше в центъра на залата и представляваше огромен бар с квадратна форма и повдигащ се плот за достъп на персонала. Собственикът сигурно редовно гледаше повторенията на сериала „Бар Наздраве“. Чашите висяха надолу от специални стойки, имаше изкуствени цветя, приглушено осветление и тиха музика. Около тезгяха, на равно разстояние един от друг, бяха наредени високи полирани столове без облегалки. От лявата страна на бара имаше малък дансинг, а още по-наляво — малка издигната сцена за оркестър или дисководец. Около другите три страни на квадратното островче имаше най-обикновени ниски маси, половината от които — празни.

Тогава забелязах списъка с многозначителни правила, окачен на стената; правила, предназначени за редовните клиенти, но неразбираеми за случайно попаднали тук туристи.

„ЗАБРАНЕНО Е ПРЕОБЛИЧАНЕТО В ЗАВЕДЕНИЕТО“

Гласеше строго един от тях. Върколаците нямаха право да се променят от животно в човек на територията на бара; е, това веднага ми стана ясно.

„ХАПАНЕТО СТРОГО ЗАБРАНЕНО“

„ЗАБРАНЕНА Е КОНСУМАЦИЯТА НА ЖИВИ ЗАКУСКИ“

Гадост!

Вампирите се разхождаха из цялото заведение. Някои контактуваха със себеподобни, други — с човеци. В югоизточния ъгъл, на няколко събрани една до друга маси, седеше шумна компания от свръхсъщества. В центъра на групата изпъкваше висока млада жена с атлетично телосложение, къса коса — черна и лъскава — и тясно продълговато лице. Прегръщаше широкоплещест тип на нейната възраст, а самата тя изглеждаше на не повече от двацет и осем. Мъжът имаше кръгли очи, плосък нос, а толкова мека коса като неговата не бях виждала никога — тъничка като пух и почти бяла. Зачудих се дали това беше Деби с жениха си и дали Алсид знаеше, че те двамата ще празнуват годежа си тук. Спътникът ми не сваляше поглед от тях.

Аз, естествено, веднага започнах да оглеждам дрехите на останалите жени в бара. Женските вампири и придружителките на мъжките вампири бяха облечени не по-зле от мен. Женските свръхсъщества не изглеждаха толкова наконтени. Чернокосата жена, която взех за Деби, носеше златиста копринена блуза, плътно прилепнал кафяв кожен панталон и ботуши. Русият мъж каза нещо, тя се засмя в отговор и аз усетих как ръката на Алсид се стегна под пръстите ми. Да, това трябваше да е бившата му любима, Деби. От момента, в който погледът ѝ регистрира присъствието на Алсид, настроението ѝ видимо се повдигна.

Лицемерна кучка, мигом я прецених аз и реших да се държа подобаващо. Таласъмът Хоб ни отведе до празна маса с добра видимост към празнуващата компания и издърпа стол за мен. Кимнах му учтиво, свалих шала си, сгънах го и го метнах на съседния стол.

Алсид седна от дясната ми страна, за да е с гръб към ъгъла, в който се вихреше годежното парти.

Сух като вейка вампир дойде да вземе поръчката ни. Алсид ме погледна въпросително и кимна безмълвно.

— Коктейл с шампанско — изтърсих аз. Представа нямах какъв е на вкус. В „Мерлот“ нямаше да си направя труда да забъркам такъв за себе си, но след като се намирах в чужд бар като клиент, реших да го опитам. Алсид си поръча „Хайнекен“. Деби непрекъснато стрелкаше погледи към нас, затова се наведох над масата и пригладих назад един непокорен кичур от къдравата черна коса на Алсид. Той ме погледна изненадано, макар че Деби нямаше как да види това, разбира се.

— Суки? — попита той колебливо.

Усмихнах му се, но не с нервната си усмивка, защото този път наистина не се притеснявах. Благодарение на Бил вече се чувствах много по-уверена в собствената си физическа привлекателност.

— Ей, нали излизаш с мен, забрави ли? Просто се държа като на среща — отвърнах.

Точно в този момент кльощавият вампир донесе поръчката ни и аз чукнах чашата си в неговата бутилка.

— За общото ни начинание — вдигнах на здравица аз и очите му грейнаха.

Отпихме по една глътка. Обожавах коктейли с шампанско.

— Разкажи ми нещо повече за семейството си — помолих аз, защото ми харесваше да слушам дрезгавия му глас. Трябваше да изчакам да се посъберат още хора, преди да започна да слушам мислите им.

Алсид послушно започна да ми разказва колко беден е бил баща му, когато създал геодезичната си фирма, и колко дълго време му отнело да достигне материално благополучие. И тъкмо когато започна да говори за майка си, Деби наперено закрачи към масата ни.

Срещата с нея беше само въпрос на време.

— Здравей, Алсид — измърка тя. Тъй като той не видя приближаването ѝ, силното му лице се изопна. — Коя е новата ти приятелка? Взел си я назаем за една нощ?

— О, не за една, а за доста по-дълго — ясно изрекох аз и се усмихнах на Деби също толкова искрено, колкото и тя на мен.

— Наистина ли? — веждите ѝ тръгнаха да пълзят нагоре и всеки момент щяха да опрат в тавана.

— Суки е моя добра приятелка — невъзмутимо каза Алсид.

— Нима? — Деби не му вярваше особено. — Но нали самият ти ми разправяше, и то неотдавна, че никога няма да имаш друг „приятел“, ако не можеш да имаш... Така де... — тя се ухили глуповато.

Положих ръка върху огромната длан на Алсид и я изгледах многозначително.

— Я ми кажи — устните на Деби се изкривиха скептично, — харесва ли ти родилното петно на Алсид?

Кой би могъл да предвиди, че ще започне да се държи като кучка съвсем открито? Повечето жени се стараят да прикриват коварната си природа, особено пред непознати.

Намира се върху дясната половина от задника ми. Има форма на заек. Браво на Алсид. Помнеше разговора ни и успя да насочи мисълта си директно към мен.

— Обожавам зайчета — казах аз, без да спирам да се усмихвам. Плъзнах ръка по гърба му и леко погалих дясната половина на задника му.

За част от секундата по лицето на Деби се изписа ярост. Толкова много се напругаше и толкова много се стараеше да се държи в ръце, че мислите ѝ изплуваха от мъглата, която обикновено обвиваше свръхестествените мозъци. Мислеше си за своя годеник-бухал, който не можел да се сравнява с Алсид в леглото, но разполагал с доста пари в брой и искал да има деца, за разлика от Алсид. Мислеше си и за това, че тя е по-силна от бухала и ще може да го командва. Не беше никаква демонична личност (в противен случай годеникът ѝ нямаше да живее дълго), но не беше и някое бонбонче.

Деби можеше да излезе достойно от създадената ситуация, но когато разбра, че съм посветена в интимната тайна на Алсид, тя просто обезумя. И допусна голяма грешка. Прониза ме отвисоко с поглед, който можеше да парализира и лъв.

— Днес явно си ходила в салона на Джанис — отбеляза тя, след като плъзна поглед по небрежно разпилените ми къдрици и лакираните ми нокти. Собствената ѝ черна права коса бе подстригана стъпаловидно и ѝ придаваше вид на куче, подготвено за участие в

изложба; може би афганска хрътка. Тясното ѝ лице подчертаваше тази прилика. — На излизане оттам всичките ѝ клиентки приличат на персони от миналия век.

Алсид отвори уста, готов да даде воля на гнева си. Аз отново положих ръка върху неговата.

— А какво мислиш ти за косата ми? — благо попитах аз и завъртях глава, така че косите ми да се разпилеят по голите ми рамене. Взех ръката му и нежно я положих върху къдриците, които покриваха гърдите ми. Е, което го мога, мога го, не може да ми се отрече! Суки — сексуалното котенце.

Алсид затаи дъх. Пръстите му се плъзнаха по дължината на косата ми, а кокалчетата му погалиха нежно ключицата ми.

— Мисля, че е прекрасна — искрено отговори той с дрезгав глас. Усмихнах му се.

— Предполагам, че те е взел не назаем, а под наем — Деби не успя да се сдържи и допусна непоправима грешка.

Това бе ужасна обида и за двама ни. Отне ми огромно усилие да запазя присъщото за една дама самообладание. Усещах как примитивната ми същност, истинското ми аз, клокочи отвътре и се мъчи да изплува на повърхността. Седях и я пронизвах с поглед, докато тя пребледня от мълчанието ми.

— Добре де, не биваше да го казвам — нервно изрече тя. — Просто забравете, че съм го казала.

Като свръхсъщество, тя би ме победила в честен бой. Но аз, разбира се, не възнамерявах да се бия честно, ако се стигнеше дотам. Наведох се напред и прокарах червения си нокът по кожения ѝ панталон.

— Това братовчедка ти Елси^[1] ли е? — попитах.

Алсид избухна в мощен смях съвсем неочаквано. Преви се одве и целият се затресе, а аз му се усмихнах. Когато се обърнах, Деби крачеше обратно към притихналата си компания.

Отбелязах си наум да не ходя в дамската тоалетна сама тази вечер.

Когато стана време да повторим поръчката си, барът вече гъмжеше от народ. Дойдоха някакви приятели на Алсид, голяма група

върколаци. Те очевидно обичаха да се придвижват на глутници. Групираха се по вид — според животното, в което най-често се превръщаха. Въпреки че на теория нямаха ограничения в избора си, Сам твърдеше, че повечето от тях избирали едно и също животно, с което усещали някаква специална близост. И назоваваха себе си според името на това животно: върколак-куче или върколак-прилеп, или върколак-тигър. Но никога само „върколак“ — този термин се пазеше за онези, които се превръщаха във вълци. Истинските върколаци презираха това разнообразие във формите и считаха себе си за каймака на свръхестественото общество.

Останалите свръхестествени, обясни ми Алсид, смятали върколаците за бандитите в техния свят.

— Факт е, че много от нас са обвързани със строителния бизнес — каза той съвсем откровено и безпристрастно. — Много върколаци работят като механици, зидари, водопроводчици или готвачи.

— Все полезни професии — отбелязах.

— Да — съгласи се той. — Но са все в сферата на физическия труд. И въпреки че всички ние си сътрудничим помежду си до известна степен, спрямо нас съществува известна класова дискриминация.

В бара влезе малка група върколаци, облечени като рокери. Носеха еднакви кожени елечи с емблема на вълча глава на гърба — точно като мъжа, който се опита да ме нападне в „Мерлот“. Запитах се дали бяха започнали да издирват изчезналия си другар, дали имаха ясна идея кого точно търсеха и как ли щяха да реагират, ако разберяха коя съм. Четиримата си поръчаха няколко кани бира и започнаха да си шепнат нещо тайно, наведени един към друг над масата.

Дисководещият — вампир, както се оказа — започна да пуска музика с идеално подбрана височина на звука; разбираш коя е песента, но същевременно можеш спокойно да водиш разговор.

— Хайде да потанцуваме — предложи Алсид.

Това ми дойде изневиделица, но по време на танца щях да се приближа до вампирите и до хората, които ги придружаваха, затова приех. Алсид взе ръката ми и ме отведе до миниатюрния дансинг. Вампирът смени стила и след тежкия хевиметъл се разнесе „Good Enough“ на Сара Маклоклън — бавна песен, но ритмична.

Не мога да пея, но танцувам добре; Алсид също, както се оказа.

Хубавото на танците е, че можеш да помълчиш за известно време, ако си се уморил да приказваш. Лошото — твърде голямата близост до тялото на партньора ти. Аз вече имах представа от — извинете ме — животинския магнетизъм на Алсид. И сега, когато се поклащах плътно до него в ритъма на музиката, следвайки всяко негово движение, започнах да изпадам в нещо като транс. Когато песента свърши, останахме на малкия дансинг, но аз не вдигах поглед от пода. Започна следващата песен, по-бърза — убийте ме, не знам коя, — и ние продължихме да танцуваме. Помня само, че се въртях и се поклащах, и подскачах в унисон с движенията на върколака.

Тогава ниският мускулист мъж, настанен на високо столче до бара някъде зад нас, каза на своя приятел вампир:

— Все още не е проговорил. А днес се обади Харви. Каза, че са претърсили къщата и не са открили нищо.

— На обществено място си — скастри го придружителят му.

Вампирът се отличаваеше с доста нисък ръст. Сигурно беше станал вампир, когато хората са били много по-дребни.

Знаех, че говореха за Бил, защото човекът си мислеше за Бил, когато каза: „Още не е проговорил“. А въпросният тип излъчваше великолепен сигнал — идеалната комбинация от звук и картина.

Алсид се опита да ме поведе настрана от тях, но аз му оказах съпротива. Погледнах към изненаданото му лице и едва забележимо кимнах към въпросната двойка. В очите му проблесна разбиране, но не изглеждаше очарован.

На никого не препоръчвам да танцува и едновременно с това да се опитва да чете мисли. Умствено се напругах, а сърцето ми заби учестено, след като образът на Бил се стрелна за миг пред очите ми. За мой късмет, точно в този момент Алсид се извини, че трябва да отиде до тоалетната, и ме настани на високата табуретка до вампира. Въртях глава и се стараех да гледам танцуващите, дисководеция и всичко останало, само не и човека, в чието съзнание се опитвах да бръкна.

Той си мислеше за днешните си занимания; беше се опитвал да държи някого буден, а този някой бе имал мъчителна нужда от сън. Вампир. Бил.

Най-голямото мъчение за един вампир е да го държиш буден през деня. Но това е много трудно за изпълнение. Когато слънцето

изгрее, потребността им да заспят е неимоверно силна, а самият сън ги покосява като смърт.

До ден-дневен и през ум не ми бе минавало — сигурно защото съм американка, — че похитителите на Бил може да прибегнат до възможно най-подлите средства, за да го накарат да проговори. Ако им трябваше информация, естествено, че нямаше да стоят и да чакат, докато Бил изпадне в настроение за споделяне. Ама че съм глупава — абсолютна тъпачка! Знаех, че ме е предал, знаех, че се е канел да ме напусне заради старата си вампирска любов, но въпреки това ме завладя непоносима мъка по него.

Потънала в мрачните си мисли, изобщо не забелязах появилата се до мен опасност. Докато тя не ме сграбчи за ръката.

Един от членовете на бандата върколаци — едър тъмнокос мъж, доста тежък и доста зловонен — ме стискаше здраво за лакътя. Мазните му пръсти оставяха отпечатъци по ръкавите на красивата ми червена рокля и аз се опитах да се изскубна от него.

— Ела на нашата маса да те опознаем отблизо, сладурче — каза той и се ухили насреща ми. На едното си ухо имаше две обеци. Запитах се какво ли се случваше с тях по време на пълнолуние. Но веднага осъзнах, че имам много по-сериозни проблеми за разплитане. Изражението на лицето му бе твърде откровено; мъжете гледаха по този начин единствено жените, които стърчаха на някой уличен ъгъл, облечени в предизвикателен панталон и сутиен; с други думи, той смяташе, че съм му в кърпа вързана.

— Не, благодаря — учтиво отвърнах аз, макар да имах мрачното предчувствие, че нещата няма да приключат дотам. Но нищо не ми пречеше да се настроя оптимистично. Имах богат опит с напористи мъже в „Мерлот“, но там винаги разчитах на подкрепа. Сам не толерираше обидно отношение към персонала си.

— Ама разбира се, че искаш да дойдеш при нас, захарче — продължи да настоява той.

За пръв път през живота си съжалявах, че Буба не е наблизо.

Сякаш започвах да свиквам с мисълта, че онези, които ме безпокояха, свършваха зле. А може би започвах да свиквам и с мисълта, че част от проблемите ми намираха решение без мое участие.

Замислих се дали да не го стресна, като прочета мислите му. Нямаше да е трудно — за разлика от повечето върколаци, този тук

излъчваше кристално ясен сигнал. Но мислите му бяха толкова досадни и предсказуеми (похот, агресия), че не си струваше, а освен това членовете на бандата му имаха за задача да търсят приятелката на вампира Бил, за която знаеха, че работи в бар и е телепат. Затова реших да не се навирам сама между шамарите.

— Не, не искам да сядам на вашата маса — решително отказах аз. — Остави ме на мира! — слязох от стола, за да не се окажа притисната в ъгъла.

— Дошла си тук без мъж. А ние сме истински мъже, сладурче — той притисна свободната си ръка към доказателството за мъжеството си. Просто очарователно. Как да не се възбуди човек! — Ще те ощастливим подобаващо.

— Не би могъл да ме направиш щастлива дори да си Дядо Коледа — казах аз и стоварих крака си върху горната част на ходилото му. Ако не носеше ботуши, можеше и да има ефект. В случая едва не счупих тока на обувката си. Ругаех наум изкуствените си нокти, защото ми пречеха да свия дланта си в юмрук. Искях да го фрасна в носа със свободната си ръка; внезапният удар в носа е много болезнен и така щях да го принудя да ме пусне.

Той изръмжа насреща ми — съвсем истинско ръмжене, — когато токът ми се стовари върху крака му, но не разхлаби хватката си. Свободната му ръка стисна голото ми рамо и пръстите му се забиха в плътта ми.

Стараех се да съм тиха и да реша проблема без излишна гюрултия, но вече нямах сили за това.

— Пусни ме! Веднага! — изкрещях аз с пълно гърло и направих героичен опит да забия коляно в топките му. Върколакът имаше масивни бедра, плътно опрени едно до друго, и не можах да улуча целта си. Но все пак успях да го изненадам и макар че ноктите му одраха рамото ми, той ме пусна.

Но заслуга за това имаше и Алсид, който докопа здравеняка за врата. А точно когато другите членове на бандата наобиколиха бара, за да окажат помощ на приятелчето си, се намеси и господин Хоб. Таласъмът, който ни посрещна на входа, съвместяваше и задълженията на охранител, както се оказа. Макар на външен вид да изглеждаше като съвсем дребно човече, той обви ръце около кръста на едрия рокер и го вдигна от земята като перце. Върколакът започна да пищи, а наоколо се

разнесе миризма на пърлено месо. Кльощавата барманка включи мощен вентилатор, който свърши добра работа за въздуха, но виковете на нещастника все още се чуваха от тесния тъмен коридор, който не бях забелязала досега. Може би водеше към задния вход на сградата. После се чу силен метален звън, писък и отново метален звън. Явно нарушителят бе изхвърлен навън през задната врата.

Алсид се обърна с лице към приятелите на мотоциклетиста, а аз стоях зад него и не спирах да треперя — нервна реакция. Рамото ми кървеше от ноктите на ухажора ми. Имах нужда от „Неоспорин“ — лекарството, с което баба мажеше всяка моя рана, когато категорично отказвах камфоровия спирт. Но драскотините ми трябваше да почакаат, защото се задаваше нов сблъсък. Огледах се наоколо за някакво оръжие и забелязах, че барманката е извадила бухалка и я е сложила върху тезгяха. Момичето тревожно наблюдаваше развитието на нещата. Грабнах бухалката и застанах до Алсид. Размахах импровизираното си оръжие и зачаках следващия им ход. Както ме е учил брат ми Джейсън — който често се бие по баровете, — избрах си един конкретен мъж, представих си как замахвам с бухалката и го удрям с всичка сила по коляното, което ми беше по-близо, отколкото главата му. Това със сигурност щеше да го повали на пода.

И изведнъж някой пристъпи на неутралната територия, която разделяше нас двамата с Алсид и върколаците. Дребният вампир, онзи същият, който разговаряше с моя човешки източник на неприятна информация.

Имаше крехко телосложение и ръст под метър и седемдесет. Умрял е на около двайсетгодишна възраст, предположих аз. Гладко избръснат, много блед; очите му имаха цвят на горчив шоколад и изглеждаха още по-тъмни на фона на рижата му коса.

— Госпожице, позволете ми да ви се извиня за причиненото неудобство — каза той напевно, със силен южняшки акцент. Не бях чувала толкова силен акцент от двайсет години — откакто умря прабаба ми.

— Съжалявам за нарушаването на спокойната обстановка в бара — казах аз, стараейки се да запазя личното си достойнство, макар да стисках бейзболна бухалка в ръка. Инстинктивно бях изритала високите си обувки, за да не ми пречат в боя. Изпънах гръб и учтиво кимнах на вампира в знак на уважение към авторитета му.

— Момчета, налага се да напуснете веднага — обърна се дребният вампир към върколаците, — но преди това трябва да се извините на дамата и нейния придружител.

Те запристъпваха от крак на крак, но никой не искаше да бъде пръв. Единият от тях — рус, с гъста брада и кърпа на главата — изглеждаше по-млад и по-глупав от останалите. В очите му тлееше желание да се сбие; гордостта му не можеше да се примири със създалата се ситуация. Съзнанието му излъчи сигнал за предстоящото му движение още преди да го е започнал. В този миг аз светкавично протегнах бухалката към вампира, той я стисна в ръка и счупи с нея крака на върколака.

В бара настъпи пълна тишина; чуваха се единствено писъците на пострадалия. Върколаците занареждаха в хор: „Извинявайте, извинявайте“, вдигнаха русия си приятел и го изнесоха на ръце навън.

След това музиката засвири отново, дребният вампир върна бухалката на барманката, Алсид взе да ме оглежда за повреди, а аз започнах да треперя.

— Добре съм — успокоих го аз. С нетърпение чаках присъстващите да си намерят нещо друго за гледане.

— Но вие кървите, скъпа моя — каза вампирът.

Така си беше; от драскотините, оставени от ноктите на върколака, бликаше кръв и се стичаше надолу по рамото ми. Знаех какъв е етикетът. Наведох се към вампира и му предложих да си близне.

— Благодаря — мигом отвърна той и езикът му се стрелна навън. Знаех, че раната ми ще зарасне по-бързо с помощта на слюнката му, затова стоях и не мърдах, но честно казано, се чувствах така, сякаш ме щипеха по задника пред хора. Усмивках се въпреки неудобството си, макар че усмивката ми едва ли е изглеждала искрена. Алсид държеше ръката ми и това ме успокояваше.

— Съжалявам, че се забавих — каза той.

— Не всичко може да се предвиди.

Мляс, мляс, мляс. Е, стига де! Кръвотечението вече трябваше да е спряло.

Вампирът се изправи, облиза устните си и ми се усмихна.

— Великолепно преживяване. Ще позволите ли да ни се представя? Казвам се Ръсел Еджингтън.

Ръсел Еджингтън, кралят на Мисисипи; имах подобни съмнения, съдейки по реакцията на върколаците.

— Приятно ми е да се запознаем — учтиво отвърнах аз и се зачудих дали е редно да направя реверанс. Но той не се представи с титлата си. — Аз съм Суки Стакхаус, а това е моят приятел Алсид Ерво.

— Познавам семейство Ерво от години — отвърна кралят на Мисисипи. — Радвам се да те видя, Алсид. Как е баща ти? — все едно си стояхме пред Презвитерианската църква в слънчева неделна утрин, а не във вампирски бар посред нощ.

— Добре е, благодаря — сковано отвърна Алсид. — Съжаляваме, че станавме причина за това недоразумение.

— Вината не е ваша — любезно каза вампирът. — Понякога се налага мъжът да остави за малко дамата си сама, а дамите не могат да носят отговорност за невъзпитаното поведение на глупаците — Еджингтън на практика се поклони на мен. Нямах представа какво трябва да направя в отговор, затова кимнах още веднъж; стори ми се най-сигурно. — Ти си като роза, разцъфнала в бурениясала градина, скъпа моя.

А ти дрънкаш големи глупости.

— Благодаря, господин Еджингтън — отвърнах аз и сведох поглед надолу, за да прикрия скептичното си излъчване. Дали не трябваше да го наричам „Ваше височество“? — Алсид, боя се, че трябва да се прибирам — казах аз, опитвайки се да звуча като една нежна, кротка и уплашена девойка. Изобщо не беше трудно.

— Разбира се, скъпа — веднага отвърна той. — Изчакай само да взема шала и чантичката ти — и той незабавно се отправи към нашата маса, бог да го благослови.

— Госпожице Стакхаус, бихме искали да ви видим тук и утре вечер — каза Ръсел Еджингтън. Човекът, който го придружаваше, стоеше зад него, положил ръце на раменете му. Дребният вампир се протегна и потупа едната от тези две длани. — Не искаме да се окажете прогонена от един невъзпитан индивид.

— Благодаря, ще обсъдя това с Алсид — отвърнах аз, без да издавам нито йота от ентузиазма си. Стараех се да изглеждам подвластна на Алсид, но не и съвсем безхарактерна. Слабите хора не оцеляват дълго в обкръжението на вампирите. Ръсел Еджингтън

вярваше, че създава у околните представата за старомоден южняшки джентълмен, и на мен не ми оставаше нищо друго, освен да му играя по свирката и да подхранвам този негов имидж.

Алсид се върна с мрачно изражение на лицето.

— Опасявам се, че шалът ти е претърпял злополука — каза той и аз осъзнах, че е много ядосан. — Деби, предполагам.

По средата на красивия ми копринен шал имаше прогорена огромна дупка. Опитах се да остана спокойна, но не успях. Очите ми се напълниха със сълзи, но не само заради шала, предполагам. Това просто преля чашата.

Еджингтън, разбира се, попиваше всяка дума от разговора ни.

— По-добре шалът, отколкото аз — казах и неубедително свих рамене. С усилие на волята успях да повдигна ъгълчетата на устните си. Поне чантичката ми изглеждаше непокътната, макар че в нея нямаше нищо друго, освен пудра и червило, както и малко пари, с които щях да платя вечерята си. За мое огромно изумление, Алсид свали сакото си понечи да ме наметне. Започнах да протестирам, но изражението на лицето му ясно показваше, че се хабя излишно.

— Лека нощ, госпожице Стакхаус — каза вампирът. — Ерво, ще се видим утре вечер, нали? По работа ли си в Джаксън?

— Да — любезно отвърна Алсид. — Радвам се, че си поговорихме, Ръсел.

Когато излязохме на улицата, пикапът вече ни чакаше отпред. Тротоарът изглеждаше също толкова злокобно, колкото и на идване. Зачудих се как ли се постигаше целият този ефект, но се чувствах твърде потисната, за да разпитвам кавалера си.

— Не трябваше да ми даваш сакото си, сигурно замръзваш — казах аз, след като изминахме няколко пресечки.

— Облечен съм с повече дрехи от теб — отвърна Алсид.

Той не трепереше като мен, дори и без връхна дреха. Сгуших се в сакото му, наслаждавайки се на копринения хастар, на топлината, на неговия мирис.

— Изобщо не биваше да те оставям сама с онези идиоти в клуба.

— Всеки отива в тоалетната, рано или късно — кротко отвърнах аз.

— Трябваше да помоля някого да седне при теб.

— Аз съм голямо момиче. Нямам нужда от постоянна охрана. В бара, където работя, подобни дребни инциденти се случват непрекъснато — в гласа ми се прокрадна отегчение, но наистина така се чувствах. За жалост, когато работиш като сервитьорка, рядко се случва да видиш добрата страна на мъжката природа, дори в заведение като „Мерлот“, където собственикът се грижи добре за персонала си, а повечето от клиентите са местни.

— В такъв случай не трябва да работиш там — категорично заключи Алсид.

— Добре, ожени се за мен и ме отведи далече от всичко това — сериозно отвърнах аз и той ме погледна уплашено. На лицето ми грейна широка усмивка. — Трябва някак да си изкарвам прехраната, Алсид. Освен това тази работа ми харесва.

Не успях да го убедя, изглеждаше замислен. Налагаше се да сменя темата.

— Те държат Бил — казах.

— Сигурна ли си?

— Да.

— Но защо? Какво толкова знае той, че да накара Еджингтън да предприеме такава сериозна стъпка? Това би могло да предизвика война.

— Не мога да ти кажа.

— Но знаеш, така ли?

Ако му кажех, това значеше да призная, че му се доверявам. Грозеше ме същата опасност, в която се намираше Бил, ако станеше известно, че знаех онова, което знаеше и той. А аз щях да се пречупя много по-бързо.

— Да — казах. — Знам.

---

[1] Кравата Елси добива голяма популярност в САЩ през 1940-та като рекламен талисман на млекопроизводителя „Борден“. — Б.пр. ↑

6

В асансьора мълчахме. Докато Алсид отключваше апартамента си, аз се облегнах на стената. Чувствах се като развалина: изморена, объркана, разстроена от свадата с върколака и вандалщината на Деби. Изпитвах желание да се извиня, но не знаех за какво.

— Лека нощ — казах аз пред вратата на спалнята си. — О, ето, вземи. Благодаря — съблякох самото и му го подадох.

Той го закачи на облегалката на един от високите столове до барплота в кухнята.

— Имаш ли нужда от помощ за ципа? — попита.

— Би било чудесно... дръпни го само в началото — обърнах се с гръб към него.

Той ми помогна с последните няколко сантиметра от ципа, когато се обличах; колко мило от негова страна, че се сети за това и сега, преди да се прибере в спалнята си. Почувствах как големите му пръсти докосват гърба ми и дръпват ципа надолу. После се случи нещо неочаквано — той ме докосна отново.

Пръстите му погалиха кожата ми и аз потръпнах от глава до пети.

Не знаех какво да направя.

Не знаех какво искам да направя.

Събрах сили и се обърнах към него. Той изглеждаше не по-малко смутен от мен.

— Това е възможно най-неподходящият момент — казах. — Ти си с разбито сърце. Аз издирвам гаджето си; гадже, което ми изневерява, но все пак...

— Кофти момент — съгласи се той и положи длани върху раменете ми. После се наведе и ме целуна. Отне около половин секунда ръцете ми да се плъзнат около кръста му, а езикът му — в устата ми. Целуваше се много нежно. Искях да прокарам пръсти през косата му и да разбера колко широк е гръдният му кош и дали

задникът му наистина е толкова вирнат и заоблен, колкото изглеждаше в панталоните му... о, по дяволите! Отдръпнах се деликатно от него.

— Кофти момент — казах. Сетих се, че роклята ми е разкопчана отзад, и бузите ми пламнаха. Сутиенът ми се виждаше, както и част от гърдите ми. Е, за мой късмет си бях сложила хубав сутиен.

— О, боже! — изпъшка Алсид, когато погледът му попадна върху пазвата ми. Направи огромно усилие и стисна очи (тези негови зелени очи!). — Кофти момент — съгласи се отново той. — Макар че искрено се надявам съвсем скоро да настъпи по-добър момент.

Усмихнах се.

— Кой знае... — казах аз и побързах да се прибера в стаята си, докато все още имах сили да се движа в тази посока. Затворих внимателно вратата и сложих роклята си на закачалка. Изпитах задоволство, че все още изглеждаше хубава и чиста. Само подвижните ръкави приличаха на парцал, целите в мазни петна и кръв. Въздъхнах.

Трябваше да мина през две врати, за да се добера до банята. Не исках да дразня Алсид допълнително, но халатът ми беше къс, силонов и розов. Затова притичах набързо през коридора, докато той — съдейки по шума — се суетеше из кухнята. Когато излязох от банята, целият апартамент тънеше в мрак; светеше единствено лампата в моята спалня. Спуснах щорите, макар че нямаше смисъл, защото всички околни сгради бяха по-ниски от нашата. Облякох си розовата нощница и се пъхнах под завивките с намерението да прочета една глава от любовния роман, за да се поуспокоя. Но улучих точно онази, в която героинята най-после завлича героя в леглото си, така че спокойствие не постигнах, но поне спрях да мисля и за изгорената кожа на върколака от допира му с таласъма, и за злобното тясно лице на Деби. И за това, че точно в този момент някой някъде измъчваше Бил.

Любовната сцена (сексуалната, ако трябва да съм точна) отвлече мислите ми към топлата уста на Алсид. Отбелязах си докъде съм стигнала в книгата и угасих нощната лампа. Свих се на кълбо в леглото, натрупах отгоре си всички налични завивки и най-после успях да се стопля. Почувствах се в безопасност.

Някой почука на прозореца.

Тихичко изписках. После навлякох халата си и докато се чудех кой може да е, вдигнах щорите. Отвън се рееше Ерик (че кой друг?).

Включих отново лампата и започнах да се боря с дръжката на непознатия прозорец.

— Кой дявол търсиш тук? — попитах го аз и точно тогава в стаята влетя Алсид.

Хвърлих му бърз поглед през рамо и веднага извърнах глава.

— Ерик, остави ме на мира, искам да спя — казах му аз, без да ме е грижа дали звуча като стара скандалджийка, или не. — И престани да се появяваш посред нощ, когато на теб ти скимне, и да ми се молиш да те пусна да влезеш.

— Суки, пусни ме да вляза — каза Ерик.

— Не! Всъщност това е домът на Алсид. Алсид, какво мислиш по въпроса?

Обърнах се към него и едва не изхълцах. Майчице мила, Алсид спеше само по долнище на пижама и нищо друго. Ако трийсет минути по-рано го бях видяла гол до кръста, моментът изобщо нямаше да е кофти, а направо идеален.

— Какво искаш, Ерик? — попита Алсид съвсем спокойно, за разлика от мен.

— Трябва да поговорим — нетърпеливо отвърна Ерик.

— Ако сега го пусна, мога ли по-късно да анулирам поканата си? — попита ме Алсид.

— Разбира се — казах аз и се ухилих доволно на Ерик. — Можеш да анулираш поканата, когато си пожелаеш.

— Добре. Влизай, Ерик — Алсид свали мрежата от прозореца и Ерик влетя в стаята с краката напред. Затворих прозореца след него. Умирах от студ, отново. Косъмчетата по гърдите на Алсид също бяха настръхнали, а зърната му... Наложих си да не отмествам поглед от Ерик.

Ерик изгледа строго и двама ни. Очите му блестяха като сапфири от светлината на лампата.

— Разбра ли нещо, Суки?

— Тукашните вампири наистина го държат в плен.

Погледът на Ерик едва забележимо трепна. Никаква друга реакция. Изглеждаше потънал в размисъл.

— Не е ли малко опасно да се разхождаш неканен на територията на Еджингтън? — попита Алсид и пак се облегна на стената.

И двамата с Ерик бяха снажни мъжаги и стаята изведнъж ми се стори много тясна. Самото им величайте присъствие сякаш изсмукваше всичкия кислород в помещението.

— О, да — каза Ерик. — Много е опасно — на лицето му грейна лъчезарна усмивка.

Зачудих се дали щяха да забележат, ако се върнех обратно в леглото си. Прозях се. Два чифта очи се насочиха право към мен.

— Има ли нещо друго, което искаш да знаеш, Ерик? — попитах.

— Има ли нещо друго, което искаш да ми докладваш, Суки?

— Да, измъчват го.

— В такъв случай, няма да го освободят.

Ама разбира се. Трябва да си луд, за да освободиш вампир, когото си измъчвал. Инак цял живот ще се озърташ през рамо. Не се бях замисляла над това, но нямаше как да не се съглася с Ерик.

— Смяташ ли да атакуваш? — възнамерявах да съм много далече от Джаксън, когато това се случеше.

— Нека да помисля — отвърна Ерик. — Утре вечер ще ходите ли пак в бара?

— Да, Ръсел ни отправи специална покана.

— Суки привлече вниманието му тази вечер — обади се Алсид.

— Идеално! — зарадва се Ерик. — Утре вечер седни близо до свитата на Еджингтън и хубаво им бръкни в мозъците, Суки!

— Леле, изобщо нямаше да се сетя за това — ококорих се аз. — Божичко, така се радвам, че ме вдигна от леглото, за да ме просветлиш!

— Няма проблем — каза Ерик. — Готов съм да те будя по всяко време, Суки, ти само ми дай знак.

Въздъгнах.

— Махай се, Ерик. И пак лека нощ, Алсид.

Алсид изпъна гръб и зачака Ерик да излезе през прозореца. Ерик чакаше Алсид да излезе от стаята.

— Анулирам поканата ти за влизане в апартамента ми — каза Алсид.

Ерик веднага отиде до прозореца, отвори го и се изстреля в мрака сърдит. Когато се озова навън, възвърна самообладанието си, усмихна се, помахаше ни с ръка и изчезна.

Алсид хлопна прозореца и спусна отново щорите.

— Не, има много мъже, които изобщо не ме харесват — казах аз.
Този път лесно успях да прочета мислите му.

Той ме погледна изненадано.

— Така ли?

— Да, точно така.

— Щом казваш.

— Повечето хора... нормалните хора имам предвид... ме смятат за луда.

— Сериозно?

— Да, съвсем сериозно! И се чувстват като на тръни, когато ги обслужвам в бара.

Той започна да се смее, което бе толкова далече от реакцията, която очаквах, че не знаех какво да кажа и просто млъкнах. Алсид излезе от стаята, ухилен до ушите.

Много смешно, няма що!

Угасих лампата, съблякох халата си и го метнах в долния край на леглото. Сгуших се отново под купчината одеяла и се завих до брадичката. Навън беше тъмно и студено, а аз най-после се почувствах затоплена и в безопасност. И сама.

Сам-самичка на света.

Когато се събудих на сутринта, Алсид вече го нямаше. Строителите и геодезистите тръгват рано за работа, естествено, а аз съм свикнала да спя до късно заради работата ми в бара и заради връзката ми с вампир. Ако исках да се виждам с Бил, трябваше да го правя нощем, много ясно.

До кафеварката ме чакаше бележка. Имах леко главоболие, защото не носех на алкохол, а предишната нощ бях изпила две питиета. Главоболието ми не можеше да се нарече точно махмурлук, но и не се чувствах толкова свежа, колкото обикновено. Присвих очи, за да разчета дребния шрифт.

„Отивам по задачи. Чувствай се като у дома си. Ще се прибера следобед“.

В първия миг се почувствах разочарована и някак смачкана. Но после се взех в ръце. В крайна сметка, пребиваването ми тук нямаше нищо общо с романтичен уикенд, а познанството ми с Алсид датираше съвсем отскоро. Натрапиха ми присъствието ми принудително. Свих рамене и си налях чаша кафе. Препекох си филийки и пуснах телевизора. След като изгледах един цикъл водещи новини по CNN, реших да си взема душ. Много дълъг душ. С какво друго можех да уплътня времето си?

Намирах се под заплахата да изпитам едно почти непознато състояние — скука.

Вкъщи винаги имах нещо за правене, макар и не всичко да ми доставяше удоволствие. Имаш ли свой дом, трябва и да се грижиш за него. В Бон Темпс можех да отида и до библиотеката, и до магазин „За един долар“, и до бакалията. Изпълнявах и всякакви поръчения по молба на Бил, които можеха да се свършат единствено през деня, заради работното време на разни учреждения.

Когато се сетих за Бил, тъкмо отскубвах едно стърчащо косъмче от веждата си, наведена над мивката срещу огледалото в банята. Наложих се да оставя пинсетата и да седна на ръба на ваната. Чувствата ми към Бил бяха толкова объркани и сложни, че не виждах начин да ги сложа в ред в близкото бъдеще. Но мисълта, че той е в беда и страда, а аз не знам как да го открия, не ми даваше мира. Никога не съм се заблуждавала, че отношенията ни ще се развиват гладко. С него сме личности от две коренно различни категории все пак. Освен това имахме и сериозна разлика в годините. Но тази огромна празнота, която изпитах след неговото заминаване, ми дойде изневиделица и още не можех да свикна с нея.

Облякох джинси и пуловер и си оправих леглото. Подредих всичките си тоалетни принадлежности в банята и сгънах безупречно хавлията. Мислех да оправя и стаята на Алсид, но ми се стори неуместно да пипам нещата му и се отказах. Прочетох няколко глави от книгата си и внезапно реших, че не мога да остана в апартамента нито минута повече.

Оставих бележка на Алсид — написах му, че отивам на разходка, — и излязох. В асансьора пътувах заедно с някакъв спортно облечен мъж, помъкнал чанта за голф. Изкуших се да го попитам: „Голф ли ще играете?“, но се въздържах и вместо това отбелязах, че времето просто

те дърпа да излезеш навън. Беше ясно и слънчево. Със сигурност над десет градуса. Прекрасен ден, с всичките му ярки коледни украси и много хора, тръгнали да пазаруват.

Дали Бил щеше да се прибере за Коледа? Дали щеше да е тук, за да ме придружи до църквата на Бъдни вечер, и дали изобщо щеше да има такова желание? Сетих се за триона, който купих на Джейсън за подарък — „Скил“, от магазин „Сиърс“ в Монро; бях го капарирала още преди месеци и миналата седмица успях да го взема. Купих играчки за децата на Арлийн и пуловер за нея. Нямах за кого друго да купувам подаръци и се почувствах направо жалка. Внезапно реших да купя CD плейър за Сам и настроението ми веднага се подобри. Обичам да правя подаръци. Това трябваше да е първата ми Коледа с любим човек до себе си...

О, по дяволите, пак зациклих на едно и също място. Точно като новинарските емисии по CNN.

— Суки! — извика някой и ме извади от унеса ми.

Обърнах се и видях Джанис; махаше ми, застанала на вратата на салона си, от другата страна на улицата. Несъзнателно бях поела по вчерашния си маршрут. Махнах ѝ в отговор.

— Ела! — извика тя.

Отидох до светофара на ъгъла и пресякох улицата. В салона имаше много клиенти. Джарвис и Корина работеха, та пушек се вдигаше.

— Довечера има доста коледни банкети — обясни Джанис, докато навиваше на ролки черната, дълга до раменете коса на млада жена. — Обикновено не работим в събота следобед — младата жена, чиито ръце тежаха от внушителен комплект диамантени пръстени, не спираше да разлиства брой на списание „Southern Living“, докато Джанис ѝ правеше прическата.

— Как ти звучи това? Кюфтенца с джинджирил? — каза тя на Джанис и забодде великолепно лакирания си нокът в рецептата.

— Нещо ориенталско ли е? — попита Джанис.

— Ами... нещо такова е сякаш — тя се зачете внимателно в рецептата. — Никой друг няма да сервира такива. Могат да се поднесат като хапки, набодени с клечки за зъби — мърмореше тя на себе си.

— Суки, какви са плановете ти за днес? — попита Джанис, когато се увери, че клиентката ѝ мисли единствено за говежда кайма.

— Нямам планове, просто ще се мотая — свих рамене аз. — Брат ти тича по задачи, поне така пише в бележката, която ми е оставил.

— Оставил ти е бележка, за да те уведоми къде отива? Момиче, трябва да се гордееш. Този мъж не е допирал молив до хартия, откак е завършил гимназия — тя ме погледна многозначително и се ухили до ушите. — Добре ли си прекарахте снощи?

Замислих се.

— Ами... да — колебливо отвърнах аз. Танците ми харесаха, наистина.

Джанис прихна да се смее.

— Щом се замисли толкова дълбоко, значи нещо не е било както трябва.

— Ами... да — признах аз. — В бара стана сбиване, та се наложи да изгонят един клиент. Освен това Деби беше там.

— Как мина празненството по случай годиша ѝ?

— На масата ѝ имаше солидна компания — казах. — Но по едно време тя дойде при нас и започна да задава много въпроси — усмихнах се при спомена за срещата ни. — Определено не ѝ хареса да види Алсид с друга!

Джанис отново се засмя.

— Кой се е сгодил? — попита клиентката ѝ, която явно се бе отказала от кюфтенцата с джинджирил.

— О, Деби Пелт, сега ли се? Излизаше с брат ми — каза Джанис.

— Познавам я — със задоволство в гласа заяви чернокосата жена. — Излизаше с брат ти Алсид, а сега се омъжва за друг?

— Омъжва се за Чарлз Клозен — мрачно кимна Джанис. — Познаваш ли го?

— Познавам го, разбира се! Учихме заедно в гимназията. Той се жени за Деби Пелт? Е, по-добре той, отколкото брат ти — поверително заяви Чернокоска.

— Това ми е ясно — каза Джанис. — Обаче ти знаеш нещо, което аз не знам, нали?

— Тази Деби се занимава с някакви много потайни неща — каза Чернокоска и многозначително вдигна вежди.

— Какви например? — попитах аз и почти спрях да дишам от нетърпение да чуя отговора. Нима тази жена знаеше за съществуването на свръхсъществата? Спогледахме се с Джанис и в очите ѝ прочетох същото мрачно предчувствие.

Джанис знаеше всичко за брат си. Знаеше за света, който той обитаваше. А освен това знаеше, че и аз съм посветена в тайната му.

— Разправят, че се прекланя на дявола — каза Чернокоска. — Че се занимава с магьосничество.

Двете с Джанис зяпнахме от изненада и насочихме погледи към отражението ѝ в огледалото. Тя получи реакцията, която очакваше, и кимна удовлетворено. Да се прекланяш пред дявола и да се занимаваш с магьосничество, са две различни понятия, но аз няхах намерение да споря с тази жена; не в този момент и не на това място.

— О, да, така разправят. При всяко пълнолуние тя и някои нейни приятели ходят в гората и правят някакви неща. Никой не знае какви точно — призна тя.

Двете с Джанис издишахме едновременно.

— О, господи! — възкликнах аз.

— В такъв случай се радвам, че брат ми скъса с нея. Нямаше да изтърпим такава като нея в семейството — каза Джанис.

— Ама разбира се — съгласих се аз.

Този път не се спогледахме.

След този кратък епизод аз се приготвих да тръгвам, но Джанис ме попита какво смятам да облека вечерта.

— О... нещо като цвят шампанско... блестящо бежово.

— В такъв случай червеният ти лак е крайно неподходящ — каза тя. — Корина!

Въпреки протестите си напуснах салона с маникюр и педикюр в бронзов цвят, а Джарвис ми направи нова прическа. Опитах се да платя на Джанис, но тя категорично отказа; позволи ми единствено да оставя бакшиш на служителите ѝ.

— Никога през живота ми не са ме глезили така — казах ѝ аз.

— С какво се занимаваш, Суки? — при първата ни среща така и не стигнахме до този въпрос.

— Барманка съм — отвърнах.

— Ти наистина си коренно различна от Деби — каза Джанис дълбокомислено.

— О, така ли? Какво работи Деби?

— Помощник-юрист е.

Виж ти, образована девойка! Аз така и не успях да стигна до колеж; щеше да ми е трудно финансово, обаче все някак щях да се справя, предполагам. Но заради моята психологична особеност едва успях да завърша дори гимназия. Не е лека работа да си тийнейджър с телепатични способности, повярвайте ми. Тогава почти не умеех да се контролирам. Всеки мой ден бе изпълнен с драми — драмите на другите деца. Полагах огромни усилия да съсредоточа вниманието си върху уроците и контролните, но непрекъснато чувах жуженето в мозъците на съучениците ми... справях се добре единствено в писането на домашни.

Джанис не изглеждаше шокирана от факта, че съм барманка — наясно съм, че тази професия не оставя благоприятно впечатление у роднините на момъка, с когото излизах.

Наложи се отново да си припомня, че съприкосновението ми с Алсид е кратък служебен ангажимент и за двама ни и че след като открия местонахождението на Бил (да, Суки, Бил, гаджето ти, забрави ли?), повече никога няма да видя Алсид. Е, може да се отбие в „Мерлот“, ако случайно реши да свърне встрани от магистралата на път от Шривпорт до Джаксън, но нищо повече.

Джанис искрено се надяваше да стана постоянен член на семейството им. Колко мило от нейна страна. Харесвах я много. На моменти дори си фантазирах, че Алсид наистина е влюбен в мен и съществува реален шанс да стана снаха на Джанис.

Разправят, че няма нищо лошо в това да си мечтаеш, но май не е точно така.

Алсид ме чакаше в апартамента, когато се прибрах. На барплота в кухнята имаше купчина опаковани подаръци и аз разбрах как е прекарал по-голямата част от следобеда — в коледно пазаруване.

Съдейки по смутеното му изражение (хич не умееше да се преструва, горкичкият), реших, че е направил нещо, за което не е сигурен дали ще ми хареса. Но тъй като все още нямаше намерение да ми го разкрива, аз се постарях да стоя далече от мислите му, в знак на уважение. Минавайки през тесния коридор между стената на спалнята ми и кухненския барплот, подуших някаква неприятна миризма. Може би трябваше да изхвърлим боклука? Но колко боклук можеше да се е натрупал за краткия ни престой тук, та чак да започне да мирише? Побързах да прогоня тези мисли, за да оставя само приятното впечатление от срещата ми с Джанис и радостта от присъствието на Алсид.

— Изглеждаш много добре — каза той.

— Наминах да видя Джанис — разтревожих се да не си помисли, че злоупотребявам с щедростта на сестра му. — Не знам как го прави, но умее да те накара да приемеш нещо, което изобщо не си имал намерение да приемаш.

— Тя е добро момиче — простичко отвърна той. — Знае за мен още от гимназията и оттогава не е обелила и дума за това пред никого.

— Да, разбрах.

— Ама как...? О, да — той поклати глава. — Никога не съм срещал по-нормален човек от теб и все забравям за твоите свръхспособности.

За пръв път чувах подобно описание на себе си.

— На влизане усети ли някаква странна миризма около... — започна той, но точно тогава някой звънна на входната врата.

Алсид отиде да отвори, а аз започнах да събличам палтото си.

Чух го да поздравява някого с радост в гласа и се обърнах усмихната към вратата. Влезе млад мъж, който не изглеждаше

изненадан от присъствието ми. Алсид го представи — Дел Филипс, съпругът на Джанис. Стиснах ръката му с нагласата да го харесам също толкова, колкото и Джанис.

Той ме докосна едва-едва и после изцяло ме пренебрегна.

— Чудех се дали ще можеш да наминеш към вкъщи днес следобед и да ми помогнеш с външната светеща украса — каза Дел. Говореше само на Алсид, все едно мен ме нямаше.

— Къде е Томи? — попита Алсид. Изглеждаше разочарован. — Защо не го доведе да ме види? — Томи беше бебето на Джанис.

Дел ме погледна и поклати глава.

— Имаш жена на гости, което не е много редно. Оставих го при майка ми.

Коментарът му бе толкова неочакван, че просто останах безмълвна. Алсид също не очакваше подобно отношение от страна на Дел.

— Дел — каза той. — Не бъди груб към приятелката ми.

— Щом нощува в апартамента ти, значи е нещо повече от приятелка — сухо отвърна Дел. — Съжалявам, госпожице, но това просто не е редно.

— Не съди, за да не бъдеш съден — казах аз с надеждата, че не звуча чак толкова вбесена, колкото се чувствах. Не биваше да цитирам Библията в пристъп на гняв. Отидох в спалнята за гости и затворих вратата.

Когато Дел Филипс си тръгна, Алсид почука на вратата.

— Искаш ли да играем „Скрабъл“? — попита той.

Примигнах изненадано.

— Разбира се.

— Купих я, докато търсех подарък за Томи.

Играта стоеше на масичката за кафе в хола. Алсид не бе посмял да я разпечата, преди да разбере дали искам да играя.

— Ще наляя по една чаша кока-кола — казах аз. Направи ми впечатление за пореден път, че в апартамента е хладно; не чак колкото навън, но все пак... Жалко, че не си носех топъл пуловер. Зачудих се дали ще е невъзпитано от моя страна, ако помоля Алсид да включи отоплението. После се сетих колко топла бе кожата му и реших, че сигурно е от онези хора, които са си горещи по природа. Или може би

всички върколаци бяха такива? Облякох си единствената блуза с дълъг ръкав, като внимавах да не разваля прическата си.

Алсид седеше на пода от едната страна на масичката, а аз се настанех в другия край. И двамата не бяхме играли „Скрабъл“ от доста време, затова старателно прочетохме правилата, преди да започнем.

Алсид бе завършил Техническия университет в Луизиана. Аз имам само средно образование, но чета много, така че речниковият ни запас бе горе-долу еднакъв. Алсид го биваше в стратегиите. Аз имах по-бърза мисъл.

Спечелих много точки с думата „камшик“ и той ми се изплези. Засмях се, а той каза:

— Няма да ми четеш мислите, това се счита за шмекеруване.

— Как можа да си го помислиш? — невинно попитах аз и той ме изгледа навъсено.

Загубих играта, но само с дванайсет точки разлика. След реванша, изпълнен с шеговити разправии, Алсид стана да отнесе празните чаши в кухнята. Аз прибрах играта в кутията, а той започна да рови в шкафове.

— Къде да оставя това? — попитах.

— В гардероба до входната врата. Там има няколко рафта.

Пъхнах кутията под мишница и тръгнах към коридора. Миризмата, която ме бе посрещнала на влизане, се усещаше още по-силно.

— Знаеш ли, Алсид — казах аз, надявайки се да не прозвучи твърде грубо, — тук мирише на нещо гнило.

— И на мен ми направи впечатление. Точно затова ровя в тези шкафове. Може би има умряла мишка.

Отворих вратата на гардероба.

И открих източника на миризмата.

— О, не — казах. — О, не-не-не-не.

— Не ми казвай, че някой плъх е влязъл там и е умрял — обади се Алсид.

— Не е плъх — отвърнах. — Върколак.

В тесния гардероб, предназначен единствено за връхните дрехи на гостите, имаше една пръчка за закачалки, а над нея — полица за шапки. В момента вътре се намираще мургавият мъж от „Клубът на

мъртвите“, с когото имахме стълкновение предишната нощ. Беше съвсем мъртъв. Беше мъртъв от часове.

Не можех да откъсна погледа си от него.

Алсид мигом се озова до рамото ми и аз се почувствах много по-спокойна. Гледаше втренчено към гардероба, а ръцете му стискаха раменете ми.

— Няма кръв — констатирах аз с треперещ глас.

— Виж му врата. — Алсид звучеше не по-малко шокиран от мен.

Главата на мъртвеца лежеше върху рамото му и изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да се откъсне от тялото. Гадост, гадост, гадост. С мъка преглътнах буцата в гърлото си.

— Трябва да се обадим в полицията — колебливо предложих аз. Направи ми впечатление начинът, по който тялото е било напъхано в гардероба. Мъртвецът изглеждаше почти изправен. Явно са го натъпкали вътре, затворили са бързо вратата и трупът просто се беше вдървил в тази поза.

— Но ако се обадим на полицията... — гласът на Алсид изтъня и той си пое дълбоко дъх. — Те никога няма да ни повярват, че не сме го направили ние. Ще разпитат приятелите му, а те ще кажат, че снощи той е бил в „Клубът на мъртвите“. Полицаяте ще проверят показанията им и ще установят, че си е навлякъл неприятности заради теб. Никой няма да повярва, че не сме замесени в убийството му.

— От друга страна — бавно казах аз, размишлявайки на глас, — мислиш ли, че приятелите му изобщо ще споменат за „Клубът на мъртвите“?

Алсид се замисли над думите ми и прокара палец през устните си.

— Може и да си права. А ако не отворят дума за „Клубът на мъртвите“, как биха могли да разкажат за... ъмм... спречкването? Знаеш ли какво биха направили? Биха решили, че предпочитат сами да се справят с този проблем.

Великолепна логика. Край, реших: никаква полиция.

— Тогава трябва да се отървем от това — пристъпих аз към същината на въпроса. — Как ще го направим?

Алсид беше практичен мъж, свикнал да решава проблемите, започвайки от най-големия.

— Трябва да го отнесем някъде извън града. За да направим това, трябва да го свалим до паркинга. За да направим това, трябва да го увием в нещо — каза той след кратък момент на размисъл.

— Завесата от душ кабината — предложих аз и кимнах към банята. — Ъмм... може ли да затворим гардероба и да обсъдим това някъде настрана?

— Разбира се — отвърна Алсид, който сякаш едва сега осъзна, че сме прекарвали твърде дълго време в съзерцание на един отблъскващ труп.

Застанахме в средата на хола и проведохме заседание на комисията по извънредни ситуации. Първата ми работа бе да изключи напълно отоплението и да отворя прозорците. Усетихме миризмата на трупа късно, защото Алсид обичаше да стои на хладно и защото вратата на гардероба се затваряше плътно. Сега трябваше да проветрим помещението от слабата, но упорита миризма.

— Не мисля, че бих могъл да го нося пет етажа по стълбите — каза Алсид. — Трябва да изминем поне част от разстоянието с асансьора. Това е най-опасната част.

Продължихме да обсъждаме всички етапи на плана и да изпълняваме детайлите, докато не се убедихме, че е напълно изпълним. Алсид ме попита два пъти дали съм добре и аз му дадох положителен отговор и двата пъти. Най-накрая ме осени прозрението, че той се страхува да не припадна или да не получи истерична криза.

— Никога не съм имала възможността да се проявя като твърде чувствителна — казах аз. — Това просто не ми е присъщо — ако Алсид очакваше, че ще ми е нужна амонячна сол за вдишване или че ще го моля да спаси горкичката малка Суки от големия страшен вълк, сбъркал беше жената.

Макар да не спирах да си повтарям, че владее положението, това не значеше, че бях абсолютно спокойна. Цялата треперех, когато отидох да взема завесата от банята, и с мъка се въздържах да не я изтръгна от релсата. Бавно и спокойно, повтарях си аз със свирепа решителност. Вдишай, издишай, свали завесата, постели я на пода в коридора.

По синьо-зелената завеса спокойно плуваха жълти рибки в стройни редици.

Алсид бе слязъл до паркинга, за да премести пикапа възможно най-близо до вратата на стълбището. На връщане предвидливо се беше сетил да донесе чифт работни ръкавици. Нахлузи ги и си пое дълбоко въздух, но може би сгреши — все пак се намираше само на крачка от трупа. Лицето му застина като маска и излъчваше единствено решителност, когато хвана трупа за раменете и рязко го дръпна.

Резултатът бе ужасяващо драматичен. Вкочаненият труп на върколака се заклати страховито и рухна напред. Алсид трябваше да отскочи встрани, за да избегне падащото тяло, което се стовари с трясък върху кухненския плот и се търкулна странично върху полиетиленовата завеса.

— Майчице мила! — възкликнах с треперещ глас и сведох поглед към резултата. — Добре се получи.

Тялото лежеше точно там, където го искахме. Двамата с Алсид се спогледахме и коленичихме като по команда в двата му края. Действахме в пълен синхрон. Хванахме едната страна на завесата, праметнахме я върху тялото, после повторихме същото с другата. И двамата си отдъхнахме, щом покрихме безжизненото лице. Алсид носеше със себе си и ролка плътно тиксо — истинските мъже винаги държаха тиксо в пикапите си — и го използвахме, за да облепим увитото в завесата тяло. После подгънахме хубаво краищата и залепихме и тях. Макар и едър, този върколак не беше много висок, за наш късмет.

Исправихме се и си позволихме минутка за отдих. Алсид заговори пръв.

— Прилича на голям зелен дюнер — отбеляза той.

Запуших устата си с длан, за да потисна смеха си. Алсид изненадано ме погледна над пакетирания труп. Внезапно и двамата прихнахме да се смеем. След като се успокоихме, попитах:

— Готов ли си за етап две?

Той кимна, аз облякох палтото си и отидох до асансьора, като бързо затворих вратата на апартамента след себе си, за да се застраховам от случайни минувачи.

В мига, в който натиснах бутона, зад ъгъла се появи някакъв мъж и застана до мен. Може би беше родственик на госпожа Осбърг или

пък единият от сенаторите, долетял по работа в Джаксън. Беше около шейсетгодишен, добре облечен и достатъчно любезен да завърже разговор.

— Днес е много студено, нали?

— Да, но вчера беше още по-студено — отвърнах аз и втренчих поглед във вратата на асансьора. Искях да се отвори колкото се може по-бързо и той да изчезне.

— Скоро ли се нанесохте?

За пръв път през живота си изпитвах непоносимо раздразнение от нечия любезност.

— На гости съм — отвърнах аз възможно най-хладно, за да му покажа, че разговорът за мен е приключил.

— О! — лъчезарно възкликна той. — На кого?

За късмет на този твърде любезен човечец, асансьорът реши да се появи точно в този момент и го спаси, преди да съм му откъснала главата. Той учтиво ми кимна да вляза преди него, но аз отстъпих крачка назад и казах:

— Олеле, забравих си ключовете!

После отидох до съседния апартамент — онзи, в който не живееше никой — и почуках на вратата. Чух как вратата на асансьора се затваря зад гърба ми и въздъхнах с облекчение.

Когато прецених, че господин Бърборко вече се е качил в колата си и е напуснал паркинга — освен ако не е спрял на бариерата, да продъни ушите на пазача с плямпането си, — отново извиках асансьора. Беше събота и нямаше как да предскажа планове за деня на различните обитатели. Според Алсид много от апартаментите бяха закупени като инвестиция и се преотстъпваха под наем на представители на законодателната власт, повечето от които би трябвало да са извън града за ваканцията. Постоянните жители обаче можеха да щъкат напред-назад в непредсказуеми часове и посоки — не само защото денят бе почивен, но и защото оставаха само две седмици до Коледа. Когато скърцащата кабина най-после се добра до петия етаж, вътре нямаше никого.

Върнах се пак до 504, почуках на вратата и изтичах обратно, за да задържа асансьора отворен. Алсид излезе от апартамента, помъкнал мъртвеца с краката напред. Движеше се с максималната възможна скорост за човек, преметнал вкочанен труп през рамо.

В този момент бяхме най-уязвими. Вързопът на Алсид не приличаше на нищо друго, освен на труп, увит в завеса за баня. Полиетиленовата материя не пропускаше миризмата, но тя все пак се усещаше в тясното пространство. Пропътувахме успешно един стаж, после още един. На третия етаж нервите ни не издържаха. Спряхме асансьора, вратата се отвори и с огромно облекчение установихме, че коридорът е празен. Изтичах към вратата на стълбището и я отворих за Алсид. После хукнах надолу пред него и огледах периметъра през стъклената врата към паркинга.

— Стой! — казах аз и вдигнах ръка. Жена на средна възраст и непълнолетно момиче разтоварваха покупки от багажника на тойотата си и водеха разгорещен спор. Момичето имаше покана за парти с преспиване. „Не“, каза майка ѝ.

Тя трябваше да отиде, всичките ѝ приятели щяха да са там. „Не“, каза майка ѝ.

„Но, мамо, всички други майки са дали позволението си“. „Не“, каза майка ѝ.

— Моля ви, не ползвайте стълбите — прошепнах аз.

Спорът им продължи и в асансьора, макар момичето да прекъсна оплакванията си с репликата; „Гадост, тук смърди на нещо!“, преди вратата да се затвори.

— Какво става? — прошепна Алсид.

— Нищо. И дано няма промяна.

Нямаше промяна в следващата една минута и аз тръгнах към пикапа, като непрекъснато се оглеждах, за да се уверя, че наистина съм сама. Намирахме се извън полезрението на пазача, който стоеше в малката си стъклена колибка до бариерата.

Отключих багажника на колата; слава богу, отзад имаше покривало. След още един обстоен оглед на паркинга изтичах към вратата на стълбището и почуках. Секунда по-късно я отворих широко.

Алсид се изстреля навън и хукна към пикапа като професионален спринтьор. Не можех да повярвам, че с толкова тежък товар може да се развие подобна скорост. Бутахме заедно с всички сили и най-накрая успяхме да натъпчем тялото в багажника. Хлопнахме задната врата с огромно облекчение и старателно я заключихме.

— Край на втори етап — обяви Алсид.

Да обикаляш улиците на един град с труп в багажника е ужасяващо изпитание, граничецо с параноя.

— Спазвай стриктно правилата за движение — напомних аз на Алсид и ми стана неприятно, че гласът ми звучеше толкова напрегнато.

— Добре, добре — сърдито отвърна той с не по-малко напрегнат глас.

— Мислиш ли, че онези хора там гледат към нас?

— Не мисля.

Очевидно бе по-добре да млъкна. Така и направих. Качихме се на същата магистрала, по която дойдохме в Джаксън и продължихме да се движим, докато градът изчезна напълно и наоколо ни остана само безлюдна пустош.

Стигнахме до изхода за Болтън и Алсид каза:

— Тук ми изглежда добре.

— Да, не е зле — съгласих се аз. Нямах повече сили да кръстосвам пътищата с труп в багажника. Местността между Джаксън и Висксбърг бе сравнително равна и представляваше предимно открити поля, осеяни тук-там с някое блато. Слязохме от магистралата и поехме на север, към гората. След десетина километра Алсид свърна надясно по някакъв път, който имаше спешна нужда от асфалтиране. От двете му страни се низеха дървета, бледото зимно слънце едва се процеждаше между клоните им, а аз треперех в кабината на пикапа.

— Потърпи още малко — каза Алсид.

Кимнах отсечено.

От лявата ни страна се появи тесен черен път и аз го посочих с пръст. Алсид натисна спирачката, спогледахме се и постигнахме безмълвно съгласие. Алсид влезе в отбивката на заден ход, което ме изненада, но, в крайна сметка, реших, че е добра идея. Колкото по-навътре в гората потъвахме, толкова повече ми харесваше избраното от нас място. Виждаше се, че пътят е бил посипан с чакъл съвсем наскоро, така че нямаше да оставим следи от гуми — това първо. Освен това предположих, че този примитивен път може би водеше към ловно стопанство и скоро нямаше да бъде използван, тъй като сезонът за лов на елени беше приключил.

Така се и оказа. Малко по-късно пред погледа ми се появи табела, закована за дънера на едно дърво. На нея пишеше: „Ловен клуб «Кайли-Одъм». Частна собственост. Влизането забранено!“.

Въпреки това продължихме на заден ход. Бавно и внимателно.

— Ето тук — каза той, когато главният път изчезна напълно от полезрението ни. — Ти няма нужда да слизаш, Суки.

— Ще стане по-бързо, ако действаме заедно.

Опита се да ме изгледа заплашително, но аз го парирах с каменно изражение на лицето и, в крайна сметка, той се предаде с въздишка.

— Добре, да приключваме с това — каза той.

Въздухът бе студен и влажен. Ако човек останеше неподвижен дори за минута, ледената влага започваше да се просмуква чак до костите му. Усещах, че температурата бързо се понижаваше, а яркото слънце от сутринта бе само приятен спомен. Идеален ден да се отървеш от труп. Алсид отвори багажника, нахлузахме ръкавици и уловихме синьо-зеления вързоп. Веселите жълти рибки изглеждаха крайно нелепо в тази скована от студ гора.

— Дърпай здраво — инструктира ме Алсид и след като преброи до три, двамата дръпнахме с всичка сила. Успяхме да го измъкнем едва до половината.

— Готова ли си? Хайде още веднъж. Едно, две, три!

Дръпнахме рязко още веднъж и под натиска на собствената си тежест тялото изхвърча от пикапа и се стовари на пътя.

Ако можехме да офейкаме мигновено, щях да съм много по-щастлива, но по предварително начертания план трябваше да вземем завесата със себе си.

Тиксото и завесата сигурно гъмжаха от отпечатьци, а вероятно имаше и куп други микроскопични улики, за които дори не подозирах.

Ненаправно гледам канал „Дискавъри“.

Алсид имаше швейцарско ножче и аз охотно му предоставих честта да свърши тази конкретна работа сам. Държах отворена торба за боклук, а той режеше парчета от завесата и ги тъпчеше вътре. Опитах се да не гледам, но любопитството ми надделя, естествено.

Във външния вид на трупа не се наблюдаваше разхубавяване.

Приключихме и с този етап от плана, и то много по-бързо, отколкото очаквах. Тръгнах обратно към пикапа, но Алсид не помръдваше от мястото си, впери поглед в небето. Изглеждаше така, сякаш душеше гората.

— Тази нощ има пълнолуние — каза той. Тялото му потръпна. Когато ме погледна, очите му изглеждаха различни. Не че бяха

променили цвета или формата си, но имах чувството, че през тях ме гледаше съвсем различен човек.

Намирах се съвсем сама в гората със спътник, поел към друго измерение. Вътрешно се разкъсвах от противоречиви импулси — да крещя, да избухна в сълзи или да избягам. Но вместо това му се усмихнах лъчезарно и зачаках. След дълга напрегната пауза Алсид най-после проговори:

— Хайде да се връщаме в пикапа.

Втурнах се към кабината и с радост се покатерих ма седалката.

— Как е бил убит според теб? — попитах аз, след като прецених, че Алсид е имал достатъчно време да дойде на себе си.

— Според мен някой добре му е усукал врата — отвърна той. — Но не мога да проумея как е влязъл в апартамента. Сигурен съм, че снощи заключих вратата. Убеден съм в това. Тази сутрин пак беше заключена.

Опитах се да разгадая този проблем, но нищо не можах да измисля. После се зачудих как точно настъпва смъртта, ако вратът ти е счупен. Но реших, че темата не е особено благодатна за размисъл.

На път към апартамента спряхме в „Уолмарт“. Както можеше да се очаква за уикенд преди коледните празници, вътре гъмжеше от клиенти. Отново си помислих: „Не съм купила нищо за Бил“.

И ме прониза остра болка в сърцето, когато осъзнах, че може би никога няма да купя на Бил коледен подарък. Нито сега, нито когато и да било.

Имахме нужда от ароматизатор за въздух, от „Доместос“ (за да почистим гардероба) и от нова завеса за банята. Потиснах отчаянието си в дълбините на изтерзаната си душа и закрачих малко по-бодро. Алсид ми позволи да избира завесата за баня и това ми достави удоволствие. Той плати в брой, за да не оставяме документални следи от посещението си.

Проверих маникюра си веднага щом седнахме обратно в колата. Изглеждаше в отлично състояние. После се замислих за собствената си коравосърдечност — как можех да се тревожа за ноктите си в такъв момент? Току-що се бяхме отървали от мъртвец! В продължение на няколко минути просто седях и изпитвах колосално презрение към себе си.

Споделих това с Алсид, който изглеждаше доста по-отзивчив, откакто се бяхме върнали в цивилизования свят с един пътник в колата по-малко.

— Е, какво толкова, нали не си го убила ти? — изтъкна той. — Не си... нали?

Посрещнах зеления му поглед със съвсем леко изумление.

— Не съм, разбира се. А ти?

— Не — отвърна той и от изражението на лицето му разбрах, че е очаквал от мен да му задам този въпрос. А на мен и през ум не ми мина да го направя.

Макар и изобщо да не подозирах Алсид, все някой бе превърнал онзи върколак в труп. За пръв път се замислях кой би могъл да напъха тялото в гардероба. До този момент се интересувах единствено от това как да опразним гардероба.

— Кой има ключ от жилището? — попитах.

— Само баща ми и аз... и чистачката, която се грижи за повечето апартаменти в сградата. Но тя няма собствен ключ. Получава го за временно ползване от управителя на кооперацията.

Завихме по уличката зад редицата от магазини и Алсид изхвърли торбата за боклук, в която се намираще старата завеса за баня.

— Списъкът изобщо не е дълъг.

— Да — бавно каза Алсид. — Да, така е. Но аз знам, че баща ми в момента е в Джаксън. Говорих с него по телефона тази сутрин, веднага щом станах. Чистачката идва само когато оставим съобщение на управителя. Той има дубликат от ключа ни. Дава й го само когато й трябва и после тя му го връща.

— Ами пазачът на паркинга? Той цяла нощ ли е на смяна?

— Да, защото той е единствената защита от хора, които биха могли да се промъкнат в подземния паркинг и да се качат в асансьора. Досега ти си влизала само оттам, но сградата всъщност има и параден вход откъм улицата. Тази входна врата е винаги заключена. Няма пазач, но трябва да разполагаш с ключ, за да влезеш.

— Значи, ако някой успее да се промъкне покрай пазача, спокойно би могъл да се качи до апартамента ти с асансьора, без да го спре никой.

— О, да.

— И този някой трябва да отключи вратата на апартамента ти...

— Да, а след това да внесе вътре тялото и да го натъпче в гардероба. Звучи ми доста невероятно — каза Алсид.

— Но очевидно точно така е станало. О, между другото... ти давал ли си някога ключ на Деби? Може би някой е взел назаем нейния? — положих огромно усилие да си придам безразличие. Но вероятно не се справих много добре.

Дълга пауза.

— Да, тя имаше ключ — мрачно отвърна Алсид. Прехапах устни, за да не изстрелям следващия логичен въпрос. — Не, не ми го е връщала.

Дори не ми се наложи да питам.

Алсид наруши напрегнатото мълчание и предложи да обядваме. Колкото и странно да беше, наистина умирах от глад.

Хапнахме в ресторант „Халмал“, който се намираше близо до центъра и се помещаваше в някакъв стар склад. Между масите имаше достатъчно голямо разстояние, така че можехме да си говорим, без да се страхуваме, че някой може да извика полицията.

— Не мисля, че е възможно — прошепнах — някой да заобиколи жилищната ти кооперация с труп през рамо. Без значение по кое време на денонощието.

— Ние току-що го направихме — безапелационно отвърна той. — Предполагам, че трябва да е станало след полунощ, в промеждутъка между два и седем часа сутринта. Ние заспахме към два, нали?

— По-скоро към три. Забрави ли за посещението на Ерик?

Погледите ни се срещнаха. Ерик. Еврика!

— Но защо му е да прави това? Да не би да е луд по теб? — откровено попита Алсид.

— Не чак толкова луд — смутено измърморих аз.

— О, просто иска да се напъха в гащите ти.

Кимнах, но без да го гледам в очите.

— Желаещите май трябва да се наредят на опашка — измънка той под носа си.

— Да бе — изсумтах аз. — Ти още точиш лиги по оная Деби, не можеш да го отречеш.

Погледите ни отново се срещнаха. По-добре да разнищим този въпрос веднъж завинаги и да приключваме с него.

— Четеш ми мислите много по-добре, отколкото предполагах — каза Алсид. Широкото му лице изглеждаше унило. — Но тя не е... Защо изобщо мисля за нея? Дори не помня защо съм я харесвал. Харесвам теб, и то дяволски много.

— Благодаря — отвърнах аз и му се усмихнах от сърце. — И аз те харесвам дяволски много.

— С теб очевидно сме много по-подходящи един за друг, отколкото за досегашните си половинки — каза той.

Неоспорима истина.

— Да, бих била щастлива с теб.

— И аз с удоволствие бих споделял деня си с теб.

— Но, изглежда, няма да ни огрее подобно щастие.

— Да — тежко въздъхна той. — И на мен така ми се струва.

Младата сервитьорка ни се усмихваше, докато излизахме от ресторанта, и с всички сили се стараеше да покаже на Алсид колко хубаво ѝ стоят тесните ѝ джинси.

— Ето какво смятам да направя — каза Алсид. — Ще направя всичко възможно да изкореня Деби от съзнанието си. И един ден, когато най-малко го очакваш, ще се появя на вратата ти с надеждата, че вече си се отказала от своя вампир.

Усмихнах се.

— И ще заживеем щастливо заедно до края на дните си?

Той кимна.

— Е, вече имам нещо, което да чакам с нетърпение — отвърнах.

Бях толкова изморена, когато най-после се прибрахме в апартамента на Алсид, че нямах сили за нищо друго, освен за сън. Това бе един от най-дългите дни в живота ми, а все още се намирахме в ранния му следобед.

Но преди това трябваше да свършим малко домакинска работа. Докато Алсид закачаше новата завеса в банята, аз почистих мокета в гардероба с „Доместос“, отворих един освежител за въздух и го сложих на рафта за шапки. Затворихме всички прозорци, включихме парното и направихме по няколко експериментални вдишвания, без да откъсваме поглед един от друг.

Апартаментът миришеше нормално. Двамата едновременно издишахме с облекчение.

— Току-що извършихме нещо много незаконно — казах аз. Все още се чувствах неловко от собствената си безнравственост. — Но изпитвам огромна радост, че се избавихме от трупа.

— Не се притеснявай, че в момента не чувстваш вина — каза Алсид. — Все нещо ще се случи, за което да се почувстваш виновна, и то съвсем скоро. Пази си силите.

Прекрасен съвет. Реших да се възползвам от него.

— Мисля да дремна — казах, — трябва да съм свежа за довечера. — Човек има нужда от бързи реакции и бистър ум, когато е във вампирска компания.

— Добра идея — каза Алсид и ме изгледа въпросително с вдигнати вежди, но аз се засмях и поклатих глава. Влязох в малката спалня, затворих вратата, събух обувките си и се проснах на леглото, изпълнена с тиха наслада. Миг по-късно протегнах ръка, придърпах края на плюшената покривка за легло и я увих около себе си. В топлата стая на притихналия апартамент ми трябваха не повече от две минути, за да потъна в сън.

Събудих се внезапно и веднага заставах нащрек. Усетих нечие присъствие в апартамента. Може би в просъница бях чула почукване

на входната врата или дрезгавите гласове във всекидневната. Станах внимателно от леглото и застанах до вратата; за щастие, носех чорапи и се движех напълно безшумно по мокета. Бях оставила вратата леко откρεхната и доближих ухото си към процепа.

— Снощи в апартамента ми дойде Джери Фалкън — обади се нечий дълбок, дрезгав глас.

— Не го познавам — отвърна Алсид. Звучеше спокоен, но бдителен.

— Каза, че снощи е имал неприятности заради теб в „Жозефина“.

— Заради мен? Ако това е мъжът, който нападна приятелката ми, той сам си е виновен за неприятностите.

— Кажи ми какво се случи.

— Опитал се да сваля приятелката ми, докато аз бях в тоалетната, но тя не поддала и той проявил грубост, след което тя привлякла вниманието на околните към ситуацията.

— Наранил ли я е?

— Пораздрусал я е. И е одрал рамото ѝ до кръв.

— Кръвно оскърбление — гласът звучеше изключително сериозно.

— Да.

Значи драскотините по рамото ми спадаха към кръвните оскърбления, каквото и да значеше това.

— И после?

— После аз излязох от тоалетната и го отскубнах от нея. Тогава се намеси господин Хоб.

— Това обяснява изгарянията на Фалкън.

— Да. Хоб го изхвърли през задната врата. И тогава го видях за последен път. Казваш, че името му е Джери Фалкън?

— Да. Дойде направо при мен, след като и останалите момчета са напуснали бара.

— Еджингтън се намеси. Канеха се да ни нападнат.

— Еджингтън е бил там? — дълбокият глас прозвуча доста разтревожено.

— О, да, с приятеля си.

— В какво се изразяваше намесата на Еджингтън?

— Каза им да напуснат. Очакваше да му се подчинят, след като той е кралят, а те работят за него от време на време. Но един младок от компанията взе да се прави на интересен и Еджингтън му счупи коляното. Другарите му го изнесоха навън. Съжалявам, че се получи такава неприятност на територията на града ти, Терънс, но не беше по наша вина.

— Алсид, ти имаш привилегията на гост в нашата глутница. Ние те уважаваме. А онези от нас, които работят за вампирите... какво да ти кажа... всяко стадо си има мърша. Но Джери е техният водач, който вчера е бил опозорен пред очите на събратята си. Дълго ли ще останеш в града?

— Още една нощ.

— Довечера е пълнолуние.

— Да, знам, ще се опитам да се спотая.

— Какви са плановете ти? Ще се постарая да не се преобразяваш или ще излезеш на лов с мен на моя територия?

— Ще се опитам да стоя далече от луната, да избегна стреса.

— Тогава не ходи в „Жозефина“.

— За съжаление, Ръсел доста настоятелно ни покани да отидем отново довечера. Почувства се виновен за случката с приятелката ми и ясно ни даде да разберем, че очаква да я види отново.

— „Клубът на мъртвите“ по пълнолуние, Алсид. Много неразумна идея.

— Имам ли избор? Ръсел командва парада в Мисисипи.

— Разбирам те. Но бъди много внимателен, а ако случайно се сблъскаш с Джери Фалкън там, просто се обърни на другата страна. Това е моят град — властно изрече дълбокият глас.

— Разбрах те, Вожде.

— Хубаво. След като с Деби Пелт вече сте разделени, най-добре ще е да не идваш в града известно време. Дай възможност на нещата да се уталожат. Джери е отмъстителен кучи син. Ще те нападне при първа възможност, без дори да чака повод за кавга.

— Но кръвното оскърбление го нанесе той, а не аз.

— Знам, но Джери отдавна си има вземане-даване с вампирите и вече има твърде високо мнение за себе си. Невинаги спазва традициите на глутницата. Дойде при мен не за друго, а защото Еджингтън е взел страната на противника му.

Джери вече нямаше да спазва никакви традиции. Джери лежеше в гората на запад оттук.

Навън вече беше тъмно. Някой почука по стъклото на прозореца. Подскочих от уплаха, естествено, но тихичко прекосих стаята. Дръпнах завесата и долепих пръст до устните си. Ерик. Надявах се никой от минувачите по улицата да не поглежда нагоре. Той ми се усмихна и направи знак да му отворя. Поклатих отчаяно глава и отново долепих пръст до устните си. Ако пуснех Ерик да влезе, Терънс щеше да чуе шума и щях да разкрия присъствието си. А инстинктът ми подсказваше, че Терънс няма да е много доволен, ако разбере, че са го подслушвали. Върнах се на пръсти до вратата и нададох ухо. Гостът си вземаше довиждане. Обърнах глава към прозореца и видях, че Ерик ме гледа с огромен интерес. Вдигнах пръст, което значеше: „Стой мирен за минута“.

Входната врата хлопна и миг по-късно на спалнята ми се почука. Пуснах Алсид да влезе, като искрено се надявах, че лицето ми не изглежда подпухнало от съня.

— Алсид, чух по-голямата част от разговора ви — признах аз. — Съжалявам, че ви подслушвах, но все пак ставаше дума за мен. Ъмм... Ерик е тук.

— Забелязах — мрачно отвърна той. — Предполагам, че трябва да го поканя. Влизай, Ерик — каза той, докато отваряше прозореца.

Ерик влезе сравнително елегантно, доколкото това е възможно, когато става въпрос за много висок мъж и много малък прозорец. Носеше костюм — с елек под сакото и вратовръзка — и очила. Косата му беше прибрана назад в стегната конска опашка.

— Това маскировка ли е? — попитах. Направо не можех да повярвам на очите си.

— Маскиран съм, да — отвърна той и плъзна горд поглед по снагата си. — Изглеждам различен, нали?

— Да — признах аз. — Изглеждаш точно като Ерик, който се е наконтил по изключение.

— Харесва ли ти костюмът?

— Разбира се — казах. Имах съвсем повърхностни познания в областта на мъжкото облекло, но можех да се обзаложа, че този

маслинокафяв ансамбъл в три части струваше колкото заплатата ми за две седмици. Или за четири. Аз лично не бих избрала този цвят за човек със сини очи, но трябваше да призная, че изглеждаше просто великолепно. Ако направят вампирско издание на списание „GQ“, Ерик би стоял идеално на корицата. — Кой ти направи прическата? — попитах аз, когато забелязах, че косата му всъщност бе сплетена в сложна схема от миниатюрни плитки.

— Охо, ревност ли усещам?

— Ни най-малко, просто ми хрумна, че фризьорът ти би могъл да ме научи да сплитам така собствената си коса.

На Алсид му дотегна от модната ни дискусия и рязко прекъсна разговора:

— Какво имаше предвид, когато остави мъртвеца в гардероба ми?

Не ми се случва често да видя Ерик сащисан, но той определено загуби дар слово — за цели трийсет секунди.

— Мъртвецът не е Буба, нали? — попита той. Беше наш ред да зяпнем от изненада. Алсид — защото не знаеше кой, по дяволите, е този Буба. Аз — защото не можех да си представя, че нещо подобно би могло да се случи с този вампир полуидиот. Набързо разказах на Алсид историята на Буба.

— Сега ми се изясняват всички онези слухове, че бил жив — поклати глава той. — По дяволите! Значи хората не си измислят, когато се кълнат, че са го виждали!

— Вампирската общност от Мемфис искаше да го задържи при тях, но просто нямаше начин — обясни Ерик. — Той непрекъснато напираше да си ходи вкъщи и постоянно се забъркваше в какви ли не неприятности. Та се наложи да го прашахме по задачи напред-назад, за да не се задържа на едно място.

— А сега той е изчезнал и вие нямате представа къде е — отбеляза Алсид, но без да взема твърде присърце проблема на Ерик.

— Възможно е онези хора, които се опитаха да отвлекат Суки в Бон Темпс, да са взели Буба вместо нея — каза Ерик, поглади елека си и сведе очи надолу. Не можеше да се нагледа на себе си. — Е, кой беше в гардероба?

— Рокерът, който маркира Суки снощи?

— Маркирал я е?

— Да, кръвно оскърбление — важно отвърна Алсид.

— Снощи нищо не ми каза за това — обърна се Ерик към мен и ме изгледа с вдигната вежда.

— Не ми се говореше на тази тема — отвърнах. Не ми харесваше драматизмът, с който подхождаха към тази сравнително безобидна случка. — Освен това нямаше кой знае колко кръв.

— Дай да видя.

Завъртях очи към тавана, но дяволски добре знаех, че Ерик е упорит като магаре и няма да отстъпи. Смъкнах блузата от рамото си, заедно с презрамката на сутиена. За мой късмет, материята беше толкова еластична, че нямаше да се наложи да я събличам цялата. Драскотините по кожата ми имаха вид на полумесеци, покрити със засъхнали корички, подути и зачервени, макар че предишната нощ старателно измих болното място с вода и сапун. Наясно съм колко микроби виреят под ноктите.

— Е, видя ли? — казах. — Дребна работа. Нито болката беше чак толкова голяма, нито уплахата, по-скоро се ядосах ужасно.

Ерик стоя с вперен в раните ми поглед, без да помръдне, докато най-накрая просто ги скрих под блузата си и се обърнах. Тогава той насочи вниманието си към Алсид.

— Значи този в гардероба е бил мъртъв?

— Да — отвърна Алсид. — Мъртъв от часове.

— Как е бил убит?

— Нямаше следи от ухапване — обадох се аз. — Вратът му изглеждаше счупен. Но няхаме особено голямо желание да се вторачваме в него. Тоест, ти нямаш нищо общо с това, така ли да го разбирам?

— Нямам, но признавам, че бих го направил е удоволствие.

Свих рамене. Няхам желание да размишлявам върху думите му.

— Тогава кой го е пхнал вътре? — попитах аз, за да възобновя разговора.

— И защо? — попита Алсид.

— Уместно ли е да попитам къде се намира той в момента? — Ерик успя да си придаде вид на строг баща, който трябва да вкара в пътя двете си непослушни деца.

Алсид и аз се спогледахме.

— Ами... хм... той е... — гласът ми изтъня и заглъхна.

Ерик пое дълбоко въздух, за да тества обстановката в апартамента.

— Тялото не е тук.

— Извикахте ли полицията?

— Ами... не — смотолевих. — Всъщност... ние, ъмм...

— Изхвърлихме го в гората — отсече Алсид.

Просто нямаше по-изискан начин за съобщаване на подобна информация.

За втори път изненадвахме Ерик.

— Виж ти — безизразно отбеляза той. — Какви смелчаци!

— За всичко сме се погрижили. Действахме по план — взех да се оправдавам аз като малко дете.

Ерик се усмихна.

— Да, не се и съмнявам.

— Водачът на глутницата дойде да ме види днес — каза Алсид. — Току-що си тръгна всъщност. Все още не знае, че Джери е изчезнал. Оказа се, че Джери е отишъл да се оплаква на Терънс след снощната случка в бара. Изразил недоволство от мен. Значи все пак е бил чул и видян след излизането си от „Жозефина“.

— Тоест, може и да ви се размине.

— Мисля, че вече ни се размина.

— Трябваше да го изгорите — каза Ерик. — Така нямаше да остане и следа от мириса ви по него.

— Не мисля, че някой би могъл да подуши мириса ни — обадох се аз. — Съвсем честно ти казвам. Въобще не сме го докосвали с голи ръце.

Ерик погледна към Алсид и Алсид кимна.

— Съгласен съм с нея — каза той. — А аз все пак съм от свръхестествените.

Ерик сви рамене.

— Нямам никаква представа кой може да го е убил и довякъл у вас. Очевидно някой е искал да те натопи за смъртта му.

— Тогава защо този някой не се е обадил в полицията от монетен телефон, за да им каже, че в апартамент 504 има труп?

— Добър въпрос, Суки, но точно в момента нямам отговор — Ерик сякаш внезапно загуби интерес към всичко това. — Довечера ще бъда в клуба. Ако ми се наложи да говоря с теб, Алсид, кажи на Ръсел,

че съм твой приятел от друг град и си ме поканил, за да ме запознаеш със Суки, новата ти приятелка.

— Добре — отвърна Алсид. — Но не разбирам защо искаш да си там. Присъствието ти може да предизвика неприятности. Ами ако някой от вампирите те разпознае?

— Не познавам никого от тях.

— Но защо поемаш този риск? — попитах. — Защо изобщо трябва да ходиш там?

— Може да чуя нещо, което ти няма да чуеш или което Алсид няма да знае, защото не е вампир — основателно отбеляза Ерик. — Извини ни за малко, Алсид. Трябва да обсъдя нещо със Суки насаме.

Алсид ме погледна, за да се увери, че нямам нищо против, кимна неохотно и се оттегли във всекидневната.

— Искаш ли да излекувам раните ти? — безцеремонно попита Ерик.

Представих си грозните, покрити с корички драскотини и веднага се сетих за тънките презрамки на роклята, която си носех за довечера. За малко да се съглася, но после се разколебах.

— А какво обяснение ще дам за това, Ерик? Целият бар видя как той заби ноктите си в рамото ми.

— Права си — Ерик стисна очи и поклати глава, сякаш се ядосваше на себе си. — Разбира се. Ти не си върколак, не си и вампир. Как би могла да се излекуваш толкова бързо?

После направи още нещо, което не очаквах. Взе ръката ми, стисна я между двете си длани и ме погледна право в очите.

— Обиколих цял Джаксън. Търсих в складове, в гробища, във ферми; прерових всяко местенце, където имаше и най-слаб мирис на вампир: всички владения на Еджингтън и на неговите поданици. Не открих и следа от Бил. Страхувам се, Суки, че Бил най-вероятно е мъртъв. Окончателно мъртъв.

Все едно ме удари с ковашки чук в челото. Коленете ми просто се огънаха и единствено благодарение на светкавичната му реакция не се озовах на пода. Ерик седна на стола в ъгъла на стаята, положи ме в скута си като бебе и каза:

— Разстроих те твърде много. Искях да бъда откровен с теб, а вместо това се оказах...

— ... просто груб — усетих как от ъгълчетата на очите ми се стичат сълзи. Езикът на Ерик се стрелна навън и мигом ги облиза. При липса на кръв вампирите се задоволяват и с каква да е друга телесна течност, така че това изобщо не ме впечатли. Радвах се, че някой ме държи в прегръдките си по този начин, било то и Ерик. Прекарах следващите няколко минути потънала в дълбоко самосъжаление, докато Ерик размишляваше.

— Единственото място, което не съм проверил, е имението на Ръсел Еджингтън, с всичките му допълнителни постройки в двора. Би било невероятно Ръсел да се окаже толкова безразсъден, та да държи друг вампир в плен на територията на собствения си дом. Но той царува от сто години и нищо чудно да е точно толкова самоуверен. Дори да успея да се прехвърля през оградата, едва ли бих могъл да се върна обратно. Охраната му се състои от върколаци. Шансът да проникнем в толкова строго охранявано място е почти нулев, освен ако той сам не ни покани по някаква случайност — Ерик изчака да проумея думите му. — Мисля, че трябва да ми разкажеш всичко, което знаеш за проекта на Бил.

— Затова ли си толкова добър, та чак ме прегръщаш? — разлютих се аз. — Искаш да измъкнеш някаква информация от мен? — скочих на крака, обзета от ярост.

Ерик се изстреля от стола си и заплашително се надвеси отгоре ми.

— Мисля, че Бил е мъртъв — каза той. — Опитвам се да спася както собствения си живот, така и твоя, глупава жено — изглеждаше ядосан точно колкото мен.

— Аз ще открия Бил — казах аз, наблягайки на всяка отделна дума. Нямах идея как точно ще го постигна, но се надяхвах, че в процеса на шпионската си мисия довечера все ще попадна на нещо. Далеч не съм Полиана^[1], но винаги съм гледала на живота с оптимизъм.

— Не си струва да въртиш опашка край Еджингтън, Суки. Жените не го интересуват. А ако аз започна да флиртувам с него, ще събудя подозренията му. Връзките между вампири са нещо много необичайно. Еджингтън не е наивник, иначе не би стигнал толкова високо. Може би Бети Джо — втора след него в йерархията — би проявила интерес към мен, но тя също е вампир, така че не ми се

вярва. Просто не мога да ти опиша колко необичайно е това увлечение на Бил по Лорена. Ние всъщност не одобряваме влюбването между вампири.

Пропуснах последните две изречения покрай ушите си.

— Откъде разбра всичко това?

— Снощи се срещнах с една млада вампирка. Приятелят ѝ ходи на партита в имението на Еджингтън.

— О, той е бисексуален, така ли?

Ерик сви рамене.

— Той е върколак; явно е с двойствена природа в доста по-широк смисъл.

— Мислех си, че вампирите не се срещат и с върколаци.

— Тя е малко перверзна. Младите обичат да експериментират.

Завъртях очи към тавана.

— Искаш да кажеш, че трябва да се постарая да получа покана за имението на Еджингтън, тъй като Бил няма къде другаде да е скрит, освен там, така ли?

— Може да бъде на всяко друго място в града — предпазливо каза Ерик. — Но аз лично се съмнявам. Вероятността за това е нищожна. Той е при тях от дни, Суки, не забравяй — когато ме погледна, в очите му се четеше единствено съжаление.

Това ме уплаши повече от всичко.

---

[1] Главната героиня в едноименната книга на Е. Портър. Името ѝ става нарицателно за човек, който винаги намира нещо хубаво във всяка ситуация. — Б.пр. ↑

Измъчваше ме сковаващ страх от неизвестното. Това бе последната нощ, в която Алсид можеше да отиде в „Клубът на мъртвите“: Терънс му бе отправил недвусмислено предупреждение да стои настрана. От утре оставах сама, ако изобщо ме пуснеха в клуба без Алсид.

Докато се обличах, внезапно осъзнах колко хубаво би било, ако отивах в обикновен вампирски бар, предназначен за хора, обичащи да зяпат живи мъртъвци. Именно такъв беше барът на Ерик в Шривпорт — „Вамптазия“. Там хората ходеха като на екскурзия, обличаха се в черно, цапаха се с фалшива кръв и си слагаха грозни пластмасови резци. Гледаха втренчено вампирите, които нарочно се мотаеха из бара, и се възбуждаха от собствената си смелост. От време на време някой от посетителите прекриваше безопасната граница и се опитваше да сваля някой от вампирите или пък проявяваше неуважение към бармана Чоу. И тогава може би проумявах в какво са се забъркали.

В бар като „Клубът на мъртвите“ всички карти бяха на масата. Там хората се възприемаха като част от мебелировката или като нечие украшение. Основният контингент клиенти се състоеше от свръхестествени същества.

По това време предишната нощ изпитвах вълнение от неизвестното. Сега усещах единствено твърда решителност, все едно се намирах под влиянието на силен наркотик, който ми позволяваше да се отделя от нормалните човешки емоции. Обух копринени чорапи и красиви черни жартieri — подарък от Арлийн за рождения ми ден. Усмивнах се при мисълта за моята червенокоса приятелка и невероятния ѝ оптимизъм спрямо мъжете, дори и след четири брака. Арлийн щеше да ми каже да се наслаждавам на всяка минута от живота си, на всяка секунда, и да извлека от нея възможно най-голямо удоволствие. Щеше да ми каже още, че никога не се знае какъв мъж бих могла да срещна и че може би точно тази нощ ще е вълшебна.

Може би носенето на жартиери ще промени насоката на живота ми, така би ми казала Арлийн.

Не мога да кажа, че успях да се усмихна, но поне се почувствах по-малко мрачна, когато нахлузих роклята през главата си. Беше в цвят шампанско и можеше да се побере в шепата ми. Носех черни обувки, кехлибарени обеци и се опитвах да реша дали ще изглеждам твърде ужасно в старото си зимно палто, или като една истинска суетна дама просто да оставя задника си да замръзне. Погледнах към износеното си синьо палто и въздъхнах. После го преметнах през ръка и се отправих към всекидневната. Алсид стоеше прав в средата на стаята и ме чакаше, готов за излизане. Изглеждаше видимо развълнуван. Щом ме съзря, той измъкна една от опакованите кутии, струпани на плота в кухнята след днешното му пазаруване. На лицето му се изписа същото виновно изражение, което имаше и днес, след като се върнах от разходка.

— Мисля, че ти дължа това — каза той и ми връчи кутията.

— О, Алсид! Взел си ми подарък? — знам, знам, нелеп въпрос. Но трябва да разберете, че на мен такива неща не ми се случват често.

— Отвори го — дрезгаво промълви той. Метнах палтото на най-близкия стол и несръчно разкъсах хартията — още не можех да свикна с изкуствените си нокти. След няколко маневри най-после стигнах до картонената кутия, отворих я и вътре открих нов шал. Алсид бе решил да възстанови загубата ми от предишната нощ. Бавно извадих дългото правоъгълно парче плат, наслаждавайки се на всеки миг. Беше великолепен; черна кадифена наметка с мъниста по ръбовете. Със сигурност струваше поне пет пъти повече от онзи, който Деби унищожи.

Загубих дар слово, а това ми се случва изключително рядко. Но и рядко получавам подаръци, та затова възприемам подобни жестове с голямо вълнение. Увих наметката около себе си, потърках буза в меката материя и потънах в блаженство.

— Благодаря — прошепнах с треперещ глас.

— Няма защо — отвърна той. — За бога, Суки, недей да плачеш. Исках да ти доставя радост.

— Достави ми огромна радост — успокоих го аз. — Няма да плача — преглътнах сълзите и се изправих пред огледалото в банята. — О, толкова е красив! — сърцето ми пърхаше в гърлото.

— Хубаво, радвам се, че ти харесва — отвърна Алсид с делови тон. — Реших, че това е най-малкото, което мога да направя за теб — той старателно покри с шала червените драскотини по лявото ми рамо.

— Ти не ми дължиш нищо — отвърнах. — Напротив, аз съм ти длъжница — забелязах, че Алсид се смущаваше от вълнението ми точно толкова, колкото и от сълзите ми. — Е, да тръгваме — казах. — „Клубът на мъртвите“ ни чака. Ще се снабдим с цялата информация още тази вечер и никой няма да пострада.

Което просто доказва, че не притежавам ясновидски способности.

Алсид носеше друг костюм, аз — друга рокля, но „Жозефина“ изглеждаше точно като предишната вечер. Пуст тротоар, злокобна атмосфера. Днес бе дори по-студено от вчера; дъхът ми излизаше като пара и аз доволно се сгуших в топлата си кадифена наметка. Тази вечер Алсид буквално скочи от кабината направо под козирката на заведението и ме изчака да слеза сама, без да ми помогне.

— Пълнолуние — лаконично поясни той. — Ще бъде напрегната нощ.

— Съжалявам — безпомощно казах аз. — Това сигурно е много мъчително за теб — ако не трябваше да ме придружава по задължение, сега можеше да припка из гората подир сърнички и зайчета.

— Няма проблем — сви рамене той. — Утре ще си наваксам — ала при тези думи целият потръпна от напрежение.

Тази вечер не се стреснах чак толкова, когато пикапът потегли самичък по улицата, и дори не ми мигна окото, когато господин Хоб отвори вратата. Не мога да кажа, че таласъмът се радваше да ни види, но пък и нямах представа какво е нормалното изражение на лицето му. Дори да му идваше да направи салто от радост, аз пак щях да си остана в неведение.

Честно казано, съмнявах се да е чак толкова развълнуван от повторната ми поява в клуба. А може би той беше собственикът? Не можех да си представя, че господин Хоб би кръстил клуба си „Жозефина“. По-скоро би избрал име като „Мъртво гниещо куче“ или „Пълзящи червеи“, но не и „Жозефина“.

— Тази вечер нямаме нужда от неприятности — мрачно изрече господин Хоб. Гласът му звучеше като ръждясал, сякаш го използваше само в краен случай и с голямо неудоволствие.

— Тя няма вина за случилото се — каза Алсид.

— Все едно — каза Хоб и млъкна. Вероятно реши, че не е нужно да казва нищо повече, и беше прав. Дребният таласъм кимна с глава към няколко маси, събрани една до друга.

— Кралят ви очаква.

Хората станаха на крака, когато стигнах до масата. Ръсел Еджингтън и специалният му приятел Талбот седяха с лице към дансинга; срещу тях се бе разположил възрастен вампир (така де, приобщен към немъртвите в по-напреднала възраст), придружен от жена, която остана седнала, разбира се. Погледът ми я подмина, върна се и аз изписах от радост.

— Тара!

Приятелката ми от гимназията изписка в отговор и скочи от мястото си. Хвърлихме се в прегръдките си, макар че по етикет трябваше да си пратим леки въздушни целувки. И двете се намирахме на чужда територия тук, в „Клубът на мъртвите“.

Тара, която е с няколко сантиметра по-висока от мен, има тъмна коса, тъмни очи и мургава кожа. Носеше рокля с дълъг ръкав в златисто бронзови нюанси, която проблясваше при всяко нейно движение, и обувки с много висок ток. Така достигаше ръста на кавалера си.

Но след като се измъкнах от обятията на Тара и радостно я потупах по рамото, аз осъзнах, че срещата ми с нея бе най-лошото, което можеше да ми се случи. Влязох в съзнанието ѝ и се уверих, че действително се кани да ме попита защо съм с някого, който не е Бил.

— Хайде, дружке моя, да отидем да си напудрим носовете в тоалетната — предложих весело аз и тя веднага си взе чантичката, като дари кавалера си с перфектната усмивка: добре премерена комбинация от радост и печал. Аз махнах лекичко на Алсид, помолих останалите джентълмени да ни извинят и двете бързо закрачихме към дамската тоалетна, която се намираше в коридора към задния вход на заведението. Вътре нямаше никого. Затворих вратата и се облегнах на нея, за да не влезе някой. Тара ме гледаше право в очите, преливаща от желание да ме засипе с въпроси.

— Тара, моля те, не споменавай нищо нито за Бил, нито за Бон Темпс.

— А искаш ли да ми кажеш защо?

— Просто... — опитах се да измисля нещо разумно, но не успях.

— Тара, просто приеми, че това може да ми коства живота.

Тя потрепери и се вторачи в мен, без да мига. Та кой не би реагирал така? Но Тара бе преживяла доста несгоди в живота си и беше корава девойка, макар и с ранена душа.

— Толкова се радвам, че си тук — каза тя. — Чувствах се много самотна в тази компания. Кой е твоят приятел? Какъв е?

Все забравям, че другите хора не притежават моята дарба. А понякога забравям, че другите хора не знаят за съществуването на върколаци и прочее.

— Той е геодезист — отвърнах. — Хайде, ела, ще те запозная.

— Моля да ни извините, че така ви заряхахме — усмихнах се аз на цялата мъжка компания. — Доста невъзпитано от моя страна — представих Тара на Алсид и той реагира с нужната доброжелателност. После дойде ред на Тара.

— Суки, това е Франклин Мот.

— Приятно ми е да се запознаем — протегнах ръка, но веднага осъзнах грешката си. Вампирите не се здрависват. — Извинете — бързо добавих и му помахах за поздрав. — В Джаксън ли живеете, господин Мот? — нямах никакво намерение да карам Тара да се срамува от мен.

— Моля те, наричай ме Франклин — каза той. Имаше прекрасен, мелодичен глас с лек италиански акцент. Вероятно беше умрял на около шейсетгодишна възраст, съдейки по набръчканото му лице и прошарените му мустаци и коса. Външно изглеждаше силен и много мъжествен. — Да, живея тук, но бизнесът ми има филиали и в Джаксън, и в Ръстън, и във Виксбърг. Запознах се с Тара на едно събиране в Ръстън.

Настанихме се и ледовете лека-полека започнаха да се топят. Двете с Тара разказахме на присъстващите как сме се запознали в гимназията. После се появи сервитьорката. Вампирите, естествено, нямаха избор и си поръчаха синтетична кръв, а Талбот, Тара, Алсид и аз — смесени напитки. Аз отново се спрях на коктейл с шампанско.

Сервитърката ходеше някак странно, сякаш дебнеше, и почти не говореше. Пълнолунието се усещаше навсякъде.

Тази вечер в бара имаше далеч по-малко представители на съществата с двойствена природа. Зарадвах се, че Деби и годеникът ѝ липсваха, а от рокерската група върколаци присъстваха само двама. Имаше повече вампири и повече хора. Чудех се как вампирите от Джаксън успяваха да запазят този бар в тайна. Нима сред хората, които идваха тук като придружители на свръхестествените, нямаше нито един желаещ да спомене пред репортер или поне пред приятели за съществуването на „Жозефина“? Зададох този въпрос на Алсид.

— Барът е омагьосан — тихо отвърна той. — Дори и да искаш, не можеш да обясниш на никого как да стигне дотук.

Реших по-късно да пробвам дали е така. И кой ли го бе омагьосал — или както там се наричаше въпросната процедура? Но щом вярвах и във вампири, и във върколаци, нямаше да е чак толкова трудно да повярвам и във вещици...

Седях заклещена между Талбот и Алсид, затова реших да попитам Талбот за опазването на бара в тайна, колкото да поддържам някакъв разговор. Талбот нямаше нищо против да си бъбри с мен, а Алсид и Франклин Мот коментираха свои общи познати. Талбот се бе окъпал в одеколон, но аз го разбирах; той беше не просто влюбен, но и пристрастен към вампирски секс... тези две състояния невинаги вървят в комбинация. Той беше безскрупулен, интелигентен мъж, който не можеше да разбере как животът му бе поел такъв екзотичен обрат. (Освен това съзнанието му излъчваше великолепен сигнал и именно поради това аз успях да науча толкова много за него.)

Той повтори историята на Алсид за омагьосването.

— Но начинът, по който случващото се тук се пази в тайна, е нещо съвсем различно — каза Талбот, сякаш обмисляше дали да ми даде кратък отговор, или да се впусне в подробности. Погледнах приятното му, красиво лице и си напомних, че той знаеше за мъченията, на които подлагаха Бил, но това изобщо не го тревожеше. Искаше ми се той отново да помисли за Бил, за да мога да науча нещо повече; поне щях да знам дали Бил е жив, или мъртъв. — Мис Суки, случващото се тук се пази в тайна посредством смъртни заплахи и наказания.

Талбот изрече това с наслада. Тези неща му доставяха удоволствие. Гордееше се, че е спечелил сърцето на Ръсел Еджингтън — едно същество, което убиваше с лекота и всяваше страх.

— Всеки вампир или върколак — или най-общо казано, всяко свръхестествено същество, а ти не си виждала всичките им разновидности, повярвай ми, — който доведе тук човек, носи отговорност за поведението на този простосмъртен. Ако на теб например ти хрумне да се обадиш на някой жълт вестник, след като си тръгнеш оттук, Алсид ще те издири и ще те убие собственоръчно. Това е негов неотменим дълг.

— Разбирам — и наистина разбих. — А ако Алсид не намери сили да изпълни този свой дълг?

— Ако не намери сили, ще заплати с живота си, а неговата работа ще бъде възложена на някой ловец на глави.

Исусе Христе, Пастире юдейски!

— И такива ли има? Ловци на глави? — изквичах аз. Алсид очевидно ми бе спестил доста неприятни подробности.

— Разбира се. В нашия район това са върколаците, които ходят облечени в рокерски дрехи. Всъщност тази вечер те обикалят наоколо и задават въпроси, защото... — лицето му се напрегна и доби подозрително изражение. — Онзи мъж, който се заяждаше с теб... срещала ли си го отново снощи? След като си тръгна от бара?

— Не — казах аз. Технически погледнато, говорех истината. Не бях го срещала отново, след като си тръгнах от бара. Знаех какво е мнението на Бог за хитруването, но предполагам, че Той би одобрил старанието ми да спася собствения си живот. — Двамата с Алсид се прибрахме направо в апартамента му. Бях много разстроена — сведох поглед надолу като скромно момиче, непривикнало към грубо отношение по баровете; още едно леко отклонение от истината. (Сам някак си съумяваше да свежда подобни инциденти до минимум, а освен това всички ме смятаха за луда и не привличах голям интерес. Но все пак от време на време ми се налагаше да се справям с набезите на агресивни свалячи. Понякога ми налитаха и клиенти, които бяха толкова пияни, че изобщо не им пукаше дали съм луда, или не.)

— Ти се държа много смело снощи, когато нещата загрубяха — отбеляза Талбот. Мислеше си, че снощната ми храброст изобщо не се

връзва със скромното ми поведение тази вечер. По дяволите, знаех си, че преигравам!

— Суки е смело момиче, така си е — обади се Тара точно навреме. — Когато танцувахме заедно на сцената преди около милион години, тя беше смелата, а не аз! На мен ми трепереха коленете.

Благодаря, Тара.

— Вие двете сте танцували? — попита Франклин Мот и веднага насочи вниманието си към нашия разговор.

— О, да, и взехме първа награда в конкурс за таланти — отвърна Тара. — Но едва когато завършихме училище и добихме повече житейски опит, осъзнахме, че танцът ни е бил твърде... как да кажа...

— Неприличен — помогнах ѝ аз. — Ние бяхме най-наивните момичета в цялото училище и изведнъж — хоп! — излизаме на сцената с нашия танц, заимстван директно от MTV.

— Отне ни години да разберем защо директорът се потеше толкова обилно — каза Тара с чаровна усмивка. — Всъщност хрумна ми нещо. Ще отида да поговоря с диджея — тя скочи от мястото си и се запъти към вампира, застанал зад пулта на малката сцена. Той се наведе към нея, изслуша я внимателно и кимна.

— О, не! — щях да умра от срам.

— Какво? — Алсид очевидно се забавляваше.

— Предполагам, че ще иска от мен да повторим цялото онова представление.

Правилно предполагах. Тара си проправяше път през тълпата в посока към мен и цялата сияеше. Набързо измислих поне двайсет и пет основателни причини да ѝ откажа, но тя просто ме хвана за ръцете и ме изправи на крака. Нямаше как да се измъкна и просто я последвах. Тара гореше от нетърпение да се развихрим на дансинга, а аз не исках да разочаровам приятелката си. Тълпата ни направи място и от тонколоните се разнесе нашата песен. „Любовта е бойно поле“ на Пат Бенатар.

За съжаление, помнех всеки подскок, всяка чупка, всяко поклащане на бедрата.

В младежката си наивност двете с Тара бяхме подготвили хореографията на танца си почти като при двойките по фигурно пързалане, така че се докосвахме (или поне така изглеждаше) по време на цялото това представление. Дали пък не изглеждахме като двойка

лесбийки, изпълняващи театрален номер на сцената в стриптийз бар? Едва ли. Кракът ми не е стъпвал в стриптийз бар или в кинозала за порнофилми, но имах чувството, че атмосферата в „Жозефина“ тази вечер силно наподобяваше нещо такова. Всеобщата похот просто вибрираше във въздуха. Не обичам да бъда обект на такова внимание, но внезапно установих, че зрителският интерес ми действа вдъхновяващо.

Бил бе успял да информира тялото ми за съществуването на добрия секс и аз бях сигурна, че чрез танца си изразявах уменията си да се наслаждавам на секса. Същото се отнасяше и за Тара. С езика на тялото си двете сякаш крещяхме на публиката: „Виж ме, жена съм!“. А любовта — ей богу! — наистина беше бойно поле. Пат Бенатар не грешеше.

Танцът ни приближаваше кулминацията си. На последните няколко такта Тара ме улови през кръста, разлюляхме бедра в унисон и се наведохме толкова ниско, че дланите ни опряха в пода. Музиката спря. Последва секунда мълчание и после барът избухна в аплодисменти и подсвирквания.

Можех да се обзаложа, че вампирите си мислеха за кръвта, която течеше във вените ни. Гладните им погледи шареха предимно по главните артерии от вътрешната част на бедрата ни. Чувах как върколаците си представяха колко сме вкусни. Така че на връщане към масата ни се чувствах точно като мръвка в чиния. Докато си проправяхме път между столовете, двете с Тара получихме куп комплименти, потупвания по рамото и покани за танц. Изкуших се да приема предложението на един вампир с къдрава кестенява коса, висок колкото мен и миловиден като зайче. Но просто му се усмихнах и продължих напред.

Франклин Мот изглеждаше очарован.

— О, ти беше напълно права — каза той и помогна на Тара да седне, като истински кавалер.

Алсид, както забелязах, ме гледаше начумерено и дори не направи опит да се надигне от мястото си. Това принуди Талбот да се наведе напред и да издърпа стола ми — принудителна и несръчна проява на любезност. (Но все пак получи потупване по гърба от Ръсел за този си жест.)

— Момичета, не мога да повярвам, че не са ви изключили от гимназията заради този танц — каза Талбот, за да замаже неловкото положение. Аз пък не можех да повярвам, че Алсид се държеше като ревнив дръвник.

— Нямахме никаква представа — запротестира Тара през смях.
— Ама никаква. Изобщо не можехме да проумеем за какво е целият този шум.

— Какво те ухапа по задника? — попитах аз Алсид съвсем тихичко. Но когато се заслушах внимателно, разбрах причината за недоволството му. Сърдеше се на себе си, задето ми призна, че все още носи Деби в сърцето си, иначе би направил решителен опит да се пъкне в леглото ми довчера. Това го изпълваше с гняв и вина едновременно, тъй като бе пълнолуние един вид, неговото време от месеца. Донякъде.

— Не полагаш голямо старание да намериш приятеля си. Или вече забрави защо сме тук? — хладно попита той със зловна нотка в гласа.

Все едно плисна кофа студена вода в лицето ми. Дойде ми като шок и ме заболя ужасно. Очите ми се напълниха със сълзи. Освен това всички на масата разбраха, че ми е казал нещо неприятно.

Талбот, Ръсел и Франклин отправиха предупредителни погледни към Алсид, наситени с откровена заплаха. Погледът на Талбот представляваше бледо отражение на изпепеляващия взор на любовника му, така че не се броеше, но, в крайна сметка, Ръсел бе крал, а Франклин — влиятелен вампир. Алсид веднага си спомни къде се намира и с кого.

— Извинявай, Суки, просто изпитах ревност — каза той достатъчно високо, за да го чуят всички. — Много интересен танц, наистина.

— Интересен? — попитах аз с привидно безразличие, но вътрешно кипях от ярост. Прокарах пръсти през косата му и се наведох към него. — Просто интересен? — разменихме си фалшиви усмивки, за радост на аудиторията. Идваше ми да уловя един кичур от тази черна коса и здраво да го опъна. Той не притежаваше телепатичната ми дарба, но отгатна желанието ми много бързо, все едно го прочете на челото ми. Алсид положи огромно усилие да запази самообладание.

Тара отново спаси положението (Господ здраве да ѝ дава!), като попита Алсид с какво се занимава. Аз дръпнах леко стола си назад и пуснах съзнанието си да се рее наоколо. Алсид беше прав — намирах се тук не за да се забавлявам, а за да върша работа. Но просто нямаше как да откажа на Тара нещо, което ѝ доставяше такова голямо удоволствие.

В навалищата на дансинга се отвори пролука и аз забелязах на заден план Ерик. Стоеше облегат на стената зад малката сцена. Гледаше право към мен, а очите му преливаха от страст. Ето че имаше поне един от присъстващите, който не ми се сърдеше и който приемаше танца ни точно така, както искахме да го представим.

Ерик изглеждаше много добре с костюма и очилата. Установих, че благодарение на очилата видът му не е чак толкова заплашителен, и отново се посветих на заниманието си. Днес върколаците и хората бяха по-малко, което значително улесняваше свързването на доловената мисъл с нейния източник. Затворих очи, за да се концентрирам, и почти веднага ме връхлетя нечий вътрешен монолог, който ме разтърси.

„Каква мъка“ — мислеше си някой. Усещах, че е мъж и че мислите му идват от района зад мен, някъде около бара. Понечих да се обърна, но се въздържах. Визуалният контакт нямаше да ми помогне с нищо. Насочих погледа си към земята, за да не се разсейвам от движението на останалите клиенти.

На практика хората не формулират мислите си като завършени изречения. Така че когато ги предавам, аз ги превеждам, един вид.

„Когато умра, името ми ще се прослави — мислеше си той. — Моментът почти настъпи. Господи, моля те, нека не боли. Благодаря и за това, че той е тук, близо до мен... Надявам се, че колът е достатъчно остър“.

О, дявол да го вземе. Скочих на крака и се отдалечих от масата.

Придвижвах се бавно, сантиметър по сантиметър, стараейки се да блокирам шума от музиката и гласовете около себе си, за да не изпускам нишката на монолога. Все едно вървах под вода. Жената, която седеше на висок стол до бара, бавно остави чашата със синтетична кръв на тезгяха. Косата ѝ приличаше на облак разчепкана вълна. Носеше рокля с тесен корсет и пищна фуста до земята. Имаше мускулести ръце и широки рамене, които изглеждаха доста нелепо в подобни одежди; но аз — а и всеки човек с мозък в главата си — не бих ѝ го казала никога. Това трябваше да е Бети Джо Пикард, втора в йерархията след Ръсел Еджингтън. Тоалетът ѝ се допълваше от бели ръкавици и лачени пантофки. Липсваше ѝ само шапчица с воалетка. Можех да се обзаложа, че Бети Джо е била върла почитателка на Мейми Айзенхауер.

А зад гърба на тази страховита вампирка стояха двама мъже. Човеци. Единият бе висок и ми се стори познат отнякъде. Прошарената му кестенява коса беше дълга, но гладко вчесана. Най-обикновена мъжка прическа, просто оставена да расте, накъдето ѝ скимне, която обаче изглеждаше странно в комбинация с костюма му. По-ниският му спътник имаше леко прошарена черна коса, много гъста и много чорлава. Носеше спортно яке, вероятно закупено от магазин за дрехи втора употреба в ден за разпродажба.

А от вътрешната страна на това евтино яке, в специално ушит за целта джоб, човекът носеше остър кол.

Изстинах от ужас. Започнах трескаво да размишлявам. Ако направех опит да го спра, щях да разкрия скритата си дарба и съответно истинската си самоличност. Последствията от това разкритие щяха да зависят от онова, което Ръсел Еджингтън знаеше за мен; той очевидно знаеше, че приятелката на Бил е сервитьорка в бар „Мерлот“ в Бон Темпс, но не и името ѝ. Затова и смело се представих като Суки Стакхаус. Ако Ръсел знаеше, че приятелката на Бил е

телепат, и сега разбереше, че и аз съм телепат, един Бог знае как щяха да се развият събитията след това.

Всъщност не беше трудно да се досетя.

Докато се мотаех, засрамена и уплашена, решението се взе само. Чернокосият мъж посегна към вътрешния джоб на якето си и фанатизмът, който бушуваше в главата му, направо ме помете. Той измъкна дългия заострен прът и после всичко се случи почти едновременно.

— Кол! — изкрещях аз, спуснах се към фанатика и отчаяно се вкопчих в ръката му. Вампирите и съпровождащите ги хора скочиха от местата си и трескаво се заоглеждаха в търсене на заплахата, а върколаците благоразумно се оттеглиха покрай стените, за да освободят пространство за вампирите. Високият мъж ме налагаше с юмруци по главата и раменете, а чернокосият му спътник се мъчеше да се изскубне от хватката ми. Мяташе се наляво-надясно и се опитваше да ме отблъсне.

Някак си в цялото това меле погледите ни с високия се срещнаха и двамата веднага се познахме. Мъжът беше Стив Нюлин, бившият лидер на Братството на слънцето — бойна антивампирска организация, чийто филиал в Далас биде пометен от вампирския гняв след моето посещение там. Той със сигурност щеше да им каже коя съм, но точно в момента аз трябваше да се концентрирам върху действията на човека с кола. Клатех се безпомощно върху високите си токчета, опитвайки се да запазя равновесие, когато нападателят най-после успя да изпълни брилянтен замах и прехвърли оръжието от дясната си ръка, на която висях аз, в лявата.

Стив Нюлин ме халоса за последен път по гърба и хукна към изхода. Миг след това го погна тълпата. Чувах се гръмогласни викове и жални вопли. И тогава чернокосият замахна с лявата си ръка и заби кола в тялото ми — точно под ребрата, от дясната ми страна.

Пуснах ръката му и погледнах надолу. После отново вдигнах глава и се втренчих в очите му. В тях се четеше единствено ужас, досущ като в моите. Тогава бялата ръкавица на Бети Джо Пикард изсвистя във въздуха и юмрукът ѝ се стовари два пъти върху него — бум-бум. Първият удар прекърши врата му. Вторият строши черепа му. С ушите си чух хрущането на костта.

Мъжът се срути на пода и ме повлече със себе си. Паднах тежко по гръб.

Лежах и гледах в тавана на бара, към вентилатора, който тържествено се въртеше над главата ми като в забавен кадър. Питам се защо посред зима е пуснат вентилатор. Един орел прелетя покрай перките му. До мен спря вълк, облиза лицето ми и нададе вой, но после се обърна и избяга. Тара пицеше. Аз мълчах като вцепенена. И треперех от студ.

Притиснах дясната си ръка към прободеното от кола място. Не исках да го виждам и се страхувах да не погледна неволно надолу. Чувствах как мястото около раната ставаше все по-мокро.

— Някой да се обади на 911! — изкрещя Тара и коленичи до мен. Барманът и Бети Джо си размениха погледи над главата ми. Разбрах ги.

— Тара — казах. По-точно изхриптах. — Миличка, в момента всички върколаци се преобразяват. Днес е пълнолуние. Полицията не бива да идва тук, но ако някой звънне на 911, ще се наложи да дойдат.

Тара не разбра нищо от думите ми за върколаците. Тя просто не знаеше, че подобни неща са възможни.

— Вампирите няма да позволят да умреш — уверено заяви тя. — Та ти току-що спаси един от тях!

Аз не бях чак толкова уверена в това. Видях лицето на Франклин Мот зад гърба на Тара. Гледаше ме в очите, но в погледа му липсваше оптимизъм.

— Тара — прошепнах, — трябва да се махнеш оттук. Нещата излизат от контрол, а ако полицията случайно пристигне, ти просто не бива да си тук.

Франклин Мот кимна в знак на съгласие.

— Няма да те оставя сама, докато някой не ти окаже помощ — решително каза Тара. Бог да благослови доброто й сърце.

Тълпата около мен се състоеше единствено от вампири. Един от тях беше Ерик. Не можех да прочета изражението на лицето му.

— Тара, високият блондин ще ми помогне — прошепнах аз със сетни сили и посочих с пръст Ерик. Не смеех да го погледна; страхувах се да не видя отказ в очите му. Ако Ерик не ми помогнеше, щях да си умра тук, просната върху полирания дървен под във вампирски бар в Джаксън, щата Мисисипи.

Брат ми Джейсън щеше да е много ядосан.

Тара се бе запознала е Ерик през една много драматична нощ в Бон Темпс. Но очевидно не можеше да свърже образа на високия блондин от онази нощ с високия блондин тук, облечен в костюм, с очила на носа и сплетена на ситни плитки коса, прибрана в конска опашка.

— Моля те, помогни на Суки — обърна се тя директно към него, когато Франклин Мот я улови за раменете и я изправи на крака.

— Този млад мъж с удоволствие ще помогне на приятелката ти — каза Мот и изглежда Ерик толкова многозначително, че русият блондин просто нямаше друг избор, освен да се съгласи.

— Разбира се. Алсид е мой много добър приятел — излъга Ерик, без да му мигне окото.

Той зае мястото на Тара и още щом коленичи, усетих, че е подушил миризмата на кръвта ми. Лицето му стана още по-бяло, кожата му се изопна, а в очите му пламна огън.

— Нямах представа какво огромно желание изпитвам — прошепна той — да се наведе и да започна да те ближа.

— Ако го направиш, всички останали ще те последват — отвърнах. — Но те няма само да ближат. Те ще хапят — в краката ми стоеше немска овчарка и не откъсваше от мен светещите си жълти очи.

— Това е единственото, което ме спира.

— Кой си ти? — попита Ръсел Еджингтън и внимателно огледа Ерик от глава до пети. Ръсел стоеше от другата ми страна и застрашително се наведе над нас. Намирах се в крайно неизгодна позиция, не ще и дума, но бях абсолютно безсилна да променя каквото и да било.

— Аз съм приятел на Алсид — повтори Ерик. — Той ме покани тази вечер, за да ме запознае с новата си приятелка. Казвам се Лейф.

Ръсел можеше да гледа отвисоко, тъй като Ерик беше коленичил, и златистокафявите му очи се забиваха в сините очи на Ерик.

— Алсид не общува с много вампири — каза Ръсел.

— Аз съм един от малкото.

— Трябва да изведем тази млада дама оттук — каза Ръсел.

Ръмженето на няколко крачки от нас стана още по-интензивно. Група животни ожесточено ръфаха нещо на пода.

— Изнесете това оттук! — изрева господин Хоб. — През задния вход! Знаете правилата!

Двама от вампирите вдигнаха трупа — защото точно за труп се дърлеха върколаците — и го изнесоха през задния вход, следвани от цялата животинска глутница. Сбогом, чернокоси фанатико!

Само няколко часа по-рано двамата с Алсид се бяхме отървали от труп. А можехме просто да го вземем с нас вечерта и да го хвърлим до задния вход на бара. Разбира се, този тук бе съвсем пресен.

— ... да е пронизал бъбрека — тъкмо казваше Ерик. За няколко секунди бях загубила съзнание или се бях пренесла в друго измерение.

Потях се обилно и ме измъчваше нетърпима болка. Дожаля ми за роклята, че е подгизнала в пот, но, в крайна сметка, какво значение имаше, след като в нея вече зееше кървава дупка?

— Ще я отнесем у дома — каза Ръсел. Ако не ме болеше толкова, сигурно щях да се засмея. — Лимузината пътува насам. Ще се чувства по-комфортно, ако вижда познати лица край себе си, не мислите ли?

А аз си мислех, че Ръсел не искаше да ме носи, за да не цапа костюма си. А Талбот едва ли имаше сили да ме влачи. И макар че дребният вампир с къдравата черна коса бе все още там — все тъй усмихнат, — аз щях да бъда твърде тежка и за него...

После отново потънах някъде за неопределено време...

— ... Алсид се превърна във вълк и хукна да преследва спътника на нападателя ти — обясняваше ми Ерик, въпреки че не помнех да съм го питала. Понечих да му кажа кой е спътникът, но прецених, че е по-добре да не знае.

— Лейф — промълвих аз, опитвайки се да запечатам името в паметта си. — Лейф. Струва ми се, че жартиерите ми се виждат. Това означава ли, че...?

— Да, Суки?

... И отново загубих съзнание. После усетих, че се движа, и осъзнах, че Ерик ме носи на ръце. За пръв път през живота си изпитвах такава болка и си дадох сметка — но не за пръв път, — че преди да срещна Бил, кракът ми не беше стъпвал в болница, а сега през половината от времето ми или ме биеха, или лекуваха раните ми. Много съществена и важна подробност.

Един рис изтича от бара заедно с нас. Погледнах надолу и се възрях в златистите му очи. Ама че нощ се очертаваше за градчето Джаксън! Надявах се, че всички добри хора са решили да си останат по домовете.

После се озовахме в лимузината. Главата ми лежеше върху бедрото на Ерик, а срещу нас седяха Талбот, Ръсел и дребният къдрокос вампир. Когато спряхме пред светофара, край нас профуча бизон.

— Какъв късмет, че в нощ срещу почивен ден през декември в центъра на Джаксън няма хора — отбеляза Талбот и Ерик се засмя.

Пътувахме още известно време. Ерик приглади роклята върху краката ми, отметна косата от лицето ми, аз вдигнах поглед към него и...

— ... как е разбрала какво смята да направи той? — питаше Талбот.

— Каза, че го видяла да вади кола от джоба си — излъга Ерик. — Тъкмо отивала да си вземе друго питие от бара.

— Голям късмет за Бети Джо — каза Ръсел с напевния си южняшки акцент. — Предполагам, че тя все още преследва онзи, който успя да се измъкне.

Завихме по някаква алея и лимузината спря пред голяма порта. Появи се вампир с брада, надникна през прозореца и внимателно огледа всички присъстващи. Вършеше си работата много по-добре от равнодушния пазач в кооперацията на Алсид. Разнесе се електронно жужене и портата се отвори. Продължихме напред по алеята (чувах хрущенето на чакъла под гумите) и спряхме пред входа на имението, осветено като торта за рожден ден. Ерик внимателно ме изнесе от лимузината и аз забелязах, че се намирахме под величествена козирка, която идеално подхождаше на сградата. Дори навесът за автомобили имаше колони. Нямах да се изненадам, ако видех Вивиан Лий да слиза по стълбите.

После отново загубих съзнание и когато отворих очи, вече се намирахме във фойето. Болката сякаш отминаваше и липсата ѝ ме караше да се чувствам замаяна.

Завръщането на Ръсел — господаря на имението — предизвика повсеместна суетня, а когато обитателите надушиха миризмата на прясна кръв, те заприиха отвсякъде с двойно по-голямо вълнение. Имах чувството, че съм попаднала на кастинг за фотомодели, състезаващи се за корица на любовен роман. За пръв път през живота си виждах такова количество красиви мъже накуп. Ръсел Еджингтън бе

еквивалентът на Хю Хефнър във вампирското гей общество, а това тук бе имението „Playboy“, с акцент върху боу^[1].

— Вода, навсякъде вода, а няма и капка за пиене — измърморих аз и Ерик гръмко се разсмя. Ето защо го харесвах, помислих си аз и се усмихнах; разбираше ме от половин дума.

— Добре, инжекцията започва да действа — отбеляза беловлас мъж в спортна риза и панталони с басти. Беше човек и от километри си личеше, че е лекар, все едно имаше татуиран стетоскоп на врата. — Ще ви трябва ли още?

— Защо не останеш още малко? — предложи Ръсел. — Джош с удоволствие ще ти прави компания.

Не успях да видя как изглеждаше Джош, защото Ерик ме понесе нагоре по стълбите.

— Рет и Скарлет — казах.

— Не те разбирам — отвърна Ерик.

— Не си гледал „Отнесени от вихъра“? — ужасих се аз. Всъщност защо се учудвах, че един вампир викинг не е запознат с този шедьовър на южняшката сантименталност? Затова пък беше чел „Поема за стария моряк“, която доста ме измъчи в училище. — Трябва да го гледаш на видео. Защо се държа толкова глупаво? Защо не ме е страх?

— Докторът ти даде голяма доза успокоителни — каза Ерик и ми се усмихна отвисоко. — Сега те нося в спалнята, където ще бъдеш лекувана.

— Той е тук — казах.

Той ме изглежда предупредително.

— Ръсел, да. Опасявам се, че Алсид постъпи малко необмислено, Суки. Хукна да преследва другия нападател. Трябваше да остане с теб.

— Алсид може да ме целуне отзад — не се сдържах аз.

— Няма да ти откаже, особено след забележителния ти танц.

Исках да се засмея, но нямах сили.

— Май не трябваше да ми дават успокоителни — казах аз. Имах твърде много тайни за пазене.

После влязохме в спалнята и Ерик ме положи на легло за чудо и приказ, с балдахин. Не пропусна възможността да прошепне в ухото ми: „Внимавай!“, а аз се опитах да запечатам тази дума в дрогираното

си съзнание. Знаех, че Бил е наблизил, усещах го. Но не биваше да изричам това на глас.

Забелязах, че в стаята е пълно с народ. Ерик ме разположи на леглото, което беше толкова високо, че сигурно щеше да ми трябва табуретка, за да сляза. Чух Ръсел да казва, че леглото ще е удобно за лечението, и веднага се запитах как ли щеше да протече въпросното лечение. Не ми се навлиза в подробности за последния път, когато ме лекуваха вампири, но да речем, че манипулацията протече по методите на нетрадиционната медицина.

— Какво следва оттук нататък? — попитах аз Ерик, който стоеше отляво на леглото, до здравата половина от тялото ми.

Отговори ми вампирът, който стоеше от дясната ми страна. Имаше издължена, конска физиономия, а русите му вежди и мигли почти не се забелязваха на фона на бледата му кожа. По голите му гърди нямаше никакви косми. Носеше панталон от изкуствена кожа. Дори и през зимата подобна материя... как да кажа... пречи на тялото да диша. Представих си каква мъка е да се събуват. Единственото хубаво нещо в този вампир бе прекрасната му права коса в пшеничен цвят.

— Госпожице Стакхаус, това е Рей Дон — каза Ръсел.

— Как я карате...? — с добри обноски ще бъдеш приет навсякъде, казваше покойната ми баба.

— Приятно ми е да се запознаем — отвърна той според изискванията. Очевидно и той бе получил добро възпитание, макар и незнайно кога. — Аз няма да те питам как си, защото и сам виждам голямата дупка на кръста ти.

— Каква ирония, нали? Колът пропусна вампира, а улучи човека — казах аз, колкото да поддържам разговора. Надявах се онзи доктор да се появи отново, защото исках да го питам какво точно ми е инжектирал. Дрогата определено си я биваше.

Рей Дон ме изглежда подозрително и аз внезапно осъзнах, че разговорите не са силната му страна. Може би нямаше да е зле да изпратя на Рей Дон един календар „Дума на деня“, какъвто Арлийн ми подаряваше всяка Коледа.

— Аз ще ти кажа какво следва оттук нататък, Суки — обади се Ерик. — Нали знаеш, че когато започваме да се храним, резците ни се показват и от тях се отделя малко количество антикоагулант?

— Аха.

— А когато сме готови да приключим с храненето, резците изпускат малко коагулант и съвсем миниатюрно количество от... едно вещество, което...

— Което помага на раните ви да заздравеят бързо?

— Да, точно така.

— И какво точно смята да прави Рей Дон?

— Тялото на Рей Дон според неговите събратя по гнездо произвежда тези вещества в изобилие. Това е неговата дарба.

Рей Дон ми се усмихна лъчезарно. Гордееше се с дарбата си.

— Той ще започне този процес върху доброволец, а когато се нахрани, ще пристъпи към почистването на твоята рана и лекуването ѝ.

Ерик пропусна да спомене, че по време на тази процедура щеше да се стигне и до ваденето на кола и нито един наркотик на света не можеше да ми спести адската болка. Осъзнах това в един от редките ми моменти на просветление.

— Добре — казах. — Да започваме с този цирк.

Доброволецът се оказа слабичък рус тийнейджър — на ръст колкото мен и не по-широк в раменете. Изглеждаше изпълнен с ентузиазъм. Преди да го ухапе, Рей Дон го дари с целувка. Можех да мина и без тази увертюра, тъй като не си падах по публична демонстрация на плътски желания. Като казвам „целувка“, нямам предвид звучно млясване, а страстна целувка, със стенания и езици до сливиците. Когато приключиха с това, Русокоско наклони глава на една страна и Рей Дон заби резците си в шията му. Последва още мляскане, още пышкане и дори моят дрогиран мозък осъзна, че кожените панталони на Рей Дон не оставиха нищо на въображението.

Ерик наблюдаваше без външна проява на каквато и да било емоция. Вампирите като цяло изглеждат изключително толерантни към всякакви сексуални предпочитания. След няколкостотин години живот падат всички задръжки, предполагам.

Рей Дон се отдръпна от шията на Русокоско и се обърна с лице към леглото. Устата му беше кървава. Ерик седна на леглото, притисна

раменете ми към дюшека и моят оптимизъм се изпари за секунди. Големият Ужас започваше.

— Погледни ме — настоятелно каза Ерик. — Мен гледай, Суки.

Дюшекът хлътна; предположих, че Рей Дон е коленичил до леглото и се навежда към раната ми.

Усетих допир върху разкъсаната си плът и болката ме прониза чак до мозъка на костите ми. Кръвта се дръпна от лицето ми, а в гърлото ми заклокочи истеричен вик.

— Недей, Суки! Гледай мен! — повтаряше Ерик.

Погледнах надолу и видях, че Рей Дон е хванал края на кола и всеки момент ще...

Пищях с пълно гърло, докато останах без сили. Чувствах как Рей Дон смуче раната ми и вдигнах поглед към Ерик. Той държеше ръцете ми, а аз забивах нокти в плътта му, сякаш правехме нещо друго. Осъзнах, че съм го одрала до кръв. Той няма да се сърди, помислих си.

И той наистина нямаше нищо против.

— Отпусни се — посъветва ме той и аз разхлабих хватката си. — Не, нямам предвид себе си — каза той и се усмихна. — Стискай ме, колкото искаш. Отпусни се и забрави болката, Суки. Просто се отпусни. Трябва да изгубиш съзнание.

За пръв път се подчинявах на чужда воля. Докато го гледах, ми ставаше все по-леко и постепенно се отнесох далече от страданията и несигурността на това странно място.

Когато се събудих, лежах по гръб, завита в леглото. Някога красивата ми рокля я нямаше. Все още носех бежовото си дантелено бельо, което беше добре. Ерик лежеше до мен, което не беше добре. Започваше да му става навик. Лежеше на една страна, праметнал крак върху коленете ми и ръка през гърдите ми. Косите ни се преплитаха и изглеждаха като едно цяло, тъй като почти не се различаваха по цвят. Размишлявах над това известно време, все още замаяна от преживяното.

Ерик не помръдваше. Намираше се в онова абсолютно неподвижно състояние, в което вампирите изпадат, когато нямат какво друго да правят. Това ги освежава, предполагам; намалява амортизацията им в един свят, препускащ покрай тях година след година, изпълнен с войни, глад и нови изобретения, с които те трябва да свикват; свят, пълен с изменения, условности и стилове, които те са

длъжни да приемат, за да намерят своето място в житейския поток. Надигнах завивките, за да проверя раната си. Все още изпитвах болка, но много по-търпима. На мястото на дупката имаше голям пресен белег — зарастващата тъкан гореше и изглеждаше червена и някак лъскава.

— Вече е много по-добре — обади се Ерик и аз ахнах. Не бях усетила кога е излязъл от изкуствената си кома.

Ерик носеше копринени боксерки. Спокойно можех да го сбъркам с модел на бельо.

— Благодаря ти, Ерик — гласът ми трепереше, разбира се, но задължението си е задължение.

— За какво? — ръката му нежно погали корема ми.

— За това, че ми се притече на помощ в клуба. Че дойде тук с мен. Че не ме остави сама сред непознати.

— Колко точно си ми благодарна? — прошепна той и доближи устни до моите. Очите му ме пронизваха.

— Като започнеш така, и всичко разваляш — казах аз, опитвайки се да звуча ласкаво. — Не можеш да настояваш за секс с мен само защото съм ти длъжница.

— Всъщност изобщо не ме интересува по каква причина би правила секс с мен, стига да се навиеш — отвърна той също толкова ласкаво и долепи устни до моите. Опитах се да остана безучастна, но се провалих. Ерик бе усъвършенствал техниката си на целуване векове наред и опитът му си каза думата. Вдигнах ръце към раменете му и — признавам си със срам — отвърнах на целувката. Колкото и пребитата и изтощена да се чувствах, плътта си искаше своето, а разумът и волята ми се покриха някъде. Ерик сякаш имаше шест ръце, които бродеха по цялото ми тяло и го подтикваха към ответна реакция. Пръстът му се плъзна под еластичната дантела на миниатюрните ми бикини и потъна в мен.

Изстенах, но не от болка. Пръстът започна да се движи в прекрасен ритъм. Устата на Ерик старателно засмукваше езика ми чак до гърлото. Ръцете ми с удоволствие галеха гладката кожа и мускулите, които трептяха под нея.

В този момент прозорецът се отвори широко и в стаята влетя Буба.

— Мис Суки! Мистър Ерик! Най-после ви открих! — гордо изрече Буба.

— О, браво на теб, Буба — отвърна Ерик и целувката приключи. Бръкнах под завивката, увих пръсти около китката му и дръпнах ръката му настрана. Той ми позволи да го направя. Дори най-слабият вампир е в пъти по-силен от мен.

— Буба, ти тук ли беше през цялото време? Тук, в Джаксън? — попитах аз веднага щом се посъвзех. Внезапната поява на Буба ме зарадва, но Ерик не споделяше радостта ми.

— Мистър Ерик ми нареди да стоя плътно до теб — простичко отвърна Буба и се настани на ниско кресло, тапицирано с вкус в дамска на цветя. Тъмният му перчем падаше елегантно над челото му, а на всичките му пръсти се мъдреха златни пръстени.

— Лошо ли те раниха в онзи клуб, мис Суки?

— Вече съм доста по-добре — отвърнах.

— Съжалявам, че не си свърших работата, но онзи дребосък, който вардеше вратата, не ме пусна да вляза. Не знаеше кой съм, направо не е за вярване.

Самият Буба почти не помнеше кой е; веднъж се сети и мигом припадна, така че не намирах нищо странно във факта, че един таласъм не е в час с развитието на американската популярна музика.

— Но видях мистър Ерик да те изнася навън и ви проследих.

— Благодаря ти, Буба. Много мъдро решение.

Той се усмихна глуповато.

— Мис Суки, какво правиш в леглото с мистър Ерик, след като е Бил сте гаджета?

— Много добър въпрос, Буба — казах. Опитах се да се надигна, но не успях. Изстенах леко от болка и Ерик изруга на непознат език.

— Виж, Буба, смятам да ѝ дам малко кръв — каза Ерик. — Искам да ти възложи една работа.

— Разбира се — с готовност откликна Буба.

— След като си успял да се прехвърлиш през стената и да влезеш в къщата, без да те заловят, искам от теб да претърсиш имението. Смятаме, че Бил е някъде тук. Държат го в плен. Не се опитвай да го освобождаваш. Това е заповед. Когато го откриеш, върни се тук и ни кажи. Ако те видят, не бягай. Просто не им казвай нищо. Нищичко. Не

споменавай нищо нито за мен, нито за Суки, нито за Бил. Можеш да кажеш единствено: „Здравей, казвам се Буба“.

— Здравей, казвам се Буба.

— Точно така.

— Здравей, казвам се Буба.

— Да. Достатъчно. Сега тръгвай, но бъди тих и невидим.

Буба ни се усмихна.

— Да, мистър Ерик. Но после трябва да си потърся храна. Зверски съм гладен.

— Добре, Буба. Сега отивай да търсиш Бил.

Буба се преметна през прозореца, който се намиреше на втория етаж. Чудех се как точно ще се приземи, но щом бе успял да влезе, трябваше да може и да излезе.

— Суки — прошепна Ерик в ухото ми. — Можем да проведем дълъг спор по въпроса дали да приемеш от моята кръв и аз съм наясно с всичките ти доводи. Но работата е там, че скоро ще съмне. Не знам дали ще ти позволят да останеш тук през деня, или не. Трябва да ти намеря подслон, тук или някъде другаде. Искам да си силна и способна да се защитаваеш или поне да си в състояние да се движиш бързо.

— Знам, че Бил е тук — казах аз след кратка пауза за размисъл. — Няма значение какви ги вършихме с теб допреди малко — и не довършихме, благодарение на Буба, — но аз трябва да намеря Бил. Най-удачното време да го измъкна оттук е денем, когато всички вие спите. Той може ли изобщо да се движи през деня?

— Ако знае, че се намира в огромна опасност, би могъл, но ще залита — замислено отвърна Ерик. — Сега съм още по-убеден, че трябва да ти дам от кръвта си, защото ти е нужна сила. Той трябва да е идеално покрит от глава до пети. Вземи покривката от това легло; изглежда плътна. Как ще го измъкнеш оттук?

— С твоя помощ — отвърнах. — След като свършим тази работа с кръвта, трябва да ми намериш кола. И то кола с много голям багажник, например „Линкълн“ или „Кадилак“. Ще се наложи да спиш някъде другаде. Едва ли ще искаш да си тук, когато се събудят и открият, че затворникът им е изчезнал — все още лежахме под завивките, а ръката на Ерик кротко почиваше върху корема ми, но атмосферата бе коренно променена.

— Суки, къде ще го заведеш?

— Някъде под земята — неуверено отвърнах аз. — Ей, може да отидем в подземния паркинг на Алсид! По-добре там, отколкото навън, на открито.

Ерик седна в леглото и се облегна на таблата. Копринените му боксерки бяха тъмносини. Той разтвори крака и цепката им зейна пред погледа ми. Боже мили! Наложил се да стисна очи. Ерик се засмя.

— Надигни се и се облегни на гърдите ми, Суки. Така ще ти бъде по-удобно.

Той внимателно ме придърпа към себе си, помогна ми да се облегна на гърдите му и обви ръце около мен. Все едно си почивах върху твърда и хладна възглавница. Дясната му ръка изчезна и аз чух тихо хрусване. После китката му се появи пред лицето ми с две дупчици в кожата, от които течеше кръв.

— Това ще те излекува от всичко — каза Ерик.

Поколебах се, после се присмях на себе си за глупавото си колебание. Знаех, че колкото по-голямо количество от кръвта му имам в себе си, толкова по-добре ще ме познава той. Знаех, че това щеше да му даде някаква власт над мен, но Ерик бе много стар вампир и така щях да се сдобия с голяма сила. Щях да се излекувам и да се почувствам прекрасно. Щях да стана по-привлекателна. Именно затова вампирите биваха преследвани от Източващите — хора, които се обединяваха в екипи, залавяха вампири, оковаваха ги със сребърни вериги и източваха кръвта им в шишенца, за да я продават скъпо на черния пазар. Миналата година едно такова шишенце струваше двеста долара; един бог знае каква би била цената за кръвта на стар вампир като Ерик, но Източващият трудно би доказал потеклото на стоката си. Източването бе не само изключително опасно занимание, но и изключително незаконно.

Ерик ми правеше страхотен подарък.

Слава богу, мъжко момиче съм и никога не съм била гнуслива. Долепих устни до малките дупчици и започнах да смуча.

Ерик изстена и аз веднага разбрах, че отново изпитвам удоволствие от тази физическа близост с мен. Започна да шава от възбуда, но аз не можех да направя нищо; лявата му ръка ме държеше плътно приклепена към него, а дясната, в крайна сметка, ме хранеше. Трудно ми беше да не изпитвам отвращение към цялата тази

процедура, но Ерик определено изпитваше удоволствие, а след като с всяка глътка и аз самата се чувствах все по-добре, явно не правех нищо лошо. Опитвах се да не мисля, опитвах се да не се движа заедно с него. Спомних си как пиех от кръвта на Бил и как реагираше Бил, когато го правех.

Ерик ме притисна още по-здраво към себе си, после изстена и тялото му внезапно се отпусна. Усетих влага по гърба си и поех една последна, дълга глътка. Ерик отново изстена — мощен, гърлен звук — и устните му се плъзнаха по шията ми.

— Не ме хапи — прошепнах аз с последните останки от здравия си разум. Повтарях си, че вълнението ми се дължи на спомена за Бил, на начина, по който той се възбуждаше, когато го хапех. Чиста случайност, че до мен се намираше не Бил, а Ерик. Не можех да правя секс с вампир, особено пък с Ерик, само защото го намирах за привлекателен — това би довело до ужасни последствия; толкова ужасни, че не се побираха дори в моя измъчен мозък. Възрастен човек съм, повтарях си твърдо аз; разумните възрастни хора не правят секс само защото до себе си имат опитен и красив партньор.

Зъбите на Ерик одраскаха рамото ми.

Изстрелях се от леглото като ракета. С намерението да потърся банята отворих рязко вратата и се озовах срещу дребничкия вампир, онзи с къдравата коса. Стоеше отпред, праметнал сноп дрехи през ляната си ръка, а дясната стърчеше във въздуха и тъкмо се канеше да почука.

— Охо, я да те видя! — каза той и се усмихна. И ме огледа с голям интерес.

— Искаше да говориш с мен ли? — облегнах се на касата на вратата и се опитах да добия измъчен вид.

— Да, след като се наложи да срежем красивата ти рокля, Ръсел реши, че ще имаш нужда от дрехи. Случайно намерих тези в гардероба си. Така като гледам, с теб носим еднакъв размер...

— О — едва чуто възкликнах аз. Досега не бях си споделяла дрехи с мъж. — Благодаря ти. Много мило от твоя страна — много мило, наистина. В купчината имаше памучна блуза (светлосиня), чорапи, копринен халат и дори бикини. Нямах желание да се замислям твърде дълбоко.

— Изглеждаш по-добре — каза дребосъкът. Очите му излъчваха възхищение, но без какъвто и да било личен интерес. Може би надценявах чара си?

— Едва стоя на краката си — тихо казах аз. — Станах, защото исках да ползвам банята.

В кафявите очи на Къдрокоско проблесна искра и аз забелязах, че гледа към Ерик през рамото ми. Тази гледка определено пасваше на вкуса му и устните му се разтеглиха в съблазнителна усмивка.

— Лейф, не искаш ли да споделиш ковчега ми днес? — попита той и буквално запърха с мигли.

Не смеех да се обърна към Ерик. На гърба ми все още имаше мокро петно. И изведнъж се отвратих сама от себе си. Имах порочни мисли към Алсид, а с Ерик дори прехвърлих границата на мислите. Не бях доволна от нравствената си същност. И фактът, че Бил ми изневеряваше, не можеше да ми служи като оправдание. Не и като сериозно оправдание. Не ме оправдаваше и обстоятелството, че с Бил бях свикнала да получавам редовен и пълноценен секс. Поредното калпаво оправдание.

Време беше да укрепя моралните си устои и да започна да се държа прилично. Дори самото решение да направя това ме накара да се почувствам много по-добре.

— Трябва да свърша нещо за Суки — тъкмо казваше Ерик на къдрокосия вампир. — Не съм сигурен дали ще се върна преди съмване, но ако успея, бъди сигурен, че ще те потърся — Ерик флиртуваше в отговор. Докато течеше тази размяна на любезности, аз облякох копринения халат — целия на цветя, в черно, розово и бяло. Разкошна дреха. Къдрокоско ми хвърли един поглед и този път като че ли успях да го заинтригувам поне мъничко.

— Хм — лаконично отбеляза той.

— Благодаря ти още веднъж — промълвих. — Би ли ми казал къде е най-близката баня?

Той посочи надолу по коридора към една открехната врата.

— Извинете ме — кимнах аз към двамата и тръгнах по коридора, като си напомних да вървя бавно и внимателно, сякаш още ме мъчеше болка. След банята, може би две врати по-нататък, се виждаше началото на стълбището. Добре, вече знаех пътя към изхода. Испитах истинско облекчение.

[\[1\]](#) Момче (англ.) — Б.пр. [↑](#)

Банята изглеждаше като съвсем нормална баня. Пълна с обичайните неща за баня — сешоари, ролки за горещо къдрене, дезодоранти, шампоани, гел за коса. Гримве. Четки, гребени и самобръсначки.

Макар че плотът около мивката изглеждаше подреден, по всичко личеше, че помещението се използваше от няколко души. Можех да се обзаложа, че личната баня на Ръсел Еджингтън нямаше нищо общо с тази. Намерих няколко фиби, прибрах косата си и взех рекордно бърз душ. Понеже косата ми бе измита и изсушена от фризьор тази сутрин — макар да имах чувството, че е минала цяла вечност оттогава, — с удоволствие я пропуснах и усърдно измих тялото си с ароматизиран сапун. За моя радост, в шкафа под мивката имаше изобилие от чисти кърпи.

Петнайсет минути по-късно се върнах в стаята. Къдрокоско го нямаше, Ерик се бе облякъл, а Буба се беше върнал.

Ерик не обели и дума за конфузната ситуация помежду ни. Огледа халата ми одобрително, но в пълно мълчание.

— Буба е претърсил целия район, Суки — каза Ерик.

Буба се усмихваше с типичната се несиметрична усмивка. Изглеждаше доволен от себе си.

— Мис Суки, открих Бил — тържествено заяви той. — Не е в много добра форма, но поне е жив.

Краката ми се подкосиха и аз се свлякох на стола, който — за мой късмет — стоеше точно зад мен. Намирах се в същото вертикално положение, но не права, а седнала. Поредното шокиращо преживяване в тази пълна е изненади нощ.

Щом се посъвзех, забелязах, че изражението на Ерик преливаше от противоречиви чувства — удоволствие, разкаяние, гняв, задоволство. Буба изглеждаше просто щастлив.

— Къде е той? — сякаш говорех с чужд глас.

— Има една голяма сграда точно зад тази, като гараж за четири коли, но над нея има етаж с апартаменти, както и допълнителна стая от едната ѝ страна.

Очевидно Ръсел обичаше да държи прислугата си на една ръка разстояние.

— Има ли други сгради? Възможно ли е да се заблудя?

— Има плувен басейн, мис Суки, и до него има малка съблекалня. Има и още една пристройка, която прилича на барака за инструменти, но тя е встрани от гаража.

— В коя част на гаража го държат? — попита Ерик.

— В стаята отдясно. Може би по-рано гаражът е бил конюшня и там са държали седла, юзди и други подобни. Не е много голяма — отвърна Буба.

— Колко души има при него? — Ерик задаваше много уместни въпроси. Аз още не можех да осъзная факта, че Бил е още жив и е съвсем наблизо.

— В момента при него са трима, мистър Ерик, двама мъже и една жена. И тримата са вампири. Жената има нож.

Сърцето ми се сви.

— Нож — повторих едва чуто.

— Да, мис, понарязала го е доста сериозно.

Нямаше време за колебания. Малко по-рано изпитах гордост от факта, че съм мъжко момиче. Време беше да го докажа.

— Държат го в плен доста отдавна — казах.

— Така е — съгласи се Ерик. — Ще отида да намеря кола. И ще се опитам да я паркирам отзад, до конюшните.

— Мислиш ли, че ще те пуснат да влезеш отново?

— Ще взема Бърнард със себе си.

— Бърнард?

— Дребосъкът — Ерик ми се усмихна. Неговата усмивка също изглеждаше малко крива, като на Буба.

— Искаш да кажеш... О, ако вземеш Къдрокоско със себе си, ще те пуснат да влезеш отново, защото той живее тук?

— Да. Но може да ми се наложи да остана тук. С него.

— Не можеш ли... хм... да се измъкнеш?

— Не съм сигурен дали ще успея. А не искам да съм тук, когато разберат, че ти и Бил сте изчезнали.

— Мис Суки, през деня ще го охраняват върколаци.

Двамата е Ерик едновременно обърнахме глави към Буба.

— Онези върколаци, които те преследваха? Те ще пазят Бил, когато вампирите заспят.

— Но тази нощ е пълнолуние — обадох се аз. — Те ще са капнали от умора, когато стане време да поемат смяната. Ако изобщо се появят.

Ерик ме погледна изненадано.

— Права си, Суки. Днес имаме най-голям шанс за успех.

Известно време обсъждахме детайлите; аз бих могла да се престоря на много изтощена и да кротувам в къщата, докато чакам човека на Ерик да пристигне от Шривпорт. Ерик каза, че веднага щом успее да се измъкне от имението, ще звънне на мобилния му телефон.

— Алсид евентуално би могъл да ни помогне утре сутринта — добави Ерик.

Трябва да призная, че идеята да се обадя на Алсид ме изкушаваше. Алсид беше едър и силен мъж, компетентен във всичко, а вътрешната ми женска слабост ми подсказваше, че той би се справил с тази ситуация много по-добре от мен. Но съвестта ми твърдеше друго. Не биваше да въвличам Алсид по-навътре в цялата тази каша. Той бе приключил своя ангажимент към мен. Освен това той поддържаше бизнес отношения с тези вампири и щеше да си има големи неприятности, ако Ръсел разбереше за участието му в бягството на Бил Комптън.

Налагаше се да приключим дискусията, защото оставаха само два часа до зазоряване. Не успяхме да обсъдим много детайли, но Ерик трябваше да потърси къдравия Бърнард, за да го помоли най-любезно да го придружи до града. Предполагах, че смята да наеме кола, макар че няхах ни най-малка представа коя агенция за автомобили под наем би могла да работи по това време на денонощието. Но Ерик изглеждаше уверен, че ще изпълни задачата си без усложнения. Опитах се да пропъдя всички съмнения от главата си. Буба се съгласи да прескочи още веднъж стената на имението, за да си намери укритие за през деня. Ерик каза, че единствено пълнолунието е спасило живота на Буба, и аз си наложих да му повярвам. Вампирът на портата, макар и отличен професионалист, не можеше да огрее навсякъде.

От мен се искаше да се правя на тежко ранена до изгрева на слънцето, когато вампирите щяха да се оттеглят в ковчезите си, и после някак си да измъкна Бил от конюшната и да го скрия в багажника на колата, осигурена от Ерик.

— По-лош план от този не съм чувал — каза Ерик.

— Може и така да е, но с друг не разполагаме.

— Ще се справиш страхотно, мис Суки — окуражи ме Буба.

Положително отношение, точно от това се нуждаех.

— Благодаря ти, Буба — признателно отвърнах аз. Усещах прилив на енергия от кръвта на Ерик. Имах чувството, че очите ми хвърлят искри, а косата ми се развява около главата ми като наелектризиран ореол.

— Не се увличай твърде много — посъветва ме Ерик. Напомняше ми, че това често се случваше с онези хора, които си набавяха вампирска кръв от черния пазар. Пробвах се да вършат невероятни подвизи, тъй като се чувстваха силни и непобедими, но понякога се впускаха в толкова смели начинания, че просто не им стигаха силите — като онзи човек, който се опитал да пребие с голи ръце цяла банда гангстери, или жената, която пробвала да спре с тялото си движещ се влак. Поех дълбоко въздух и се постарях да запечатам това предупреждение в мозъка си. Но отвътре ми идваше да изляза през прозореца и да се покатеря по стената чак до покрива. Майчице мила! Кръвта на Ерик беше жестока! Рядко използвах тази дума, но в случая не намирах по-точна. Едва сега осъзнавах огромната разлика в ефекта от кръвта на Бил и тази на Ерик.

На вратата се почука и всички едновременно извърнахме глави нататък, сякаш можехме да погледнем през нея.

Секунди по-късно Буба беше изчезнал през прозореца, Ерик седеше на стол до леглото, а аз лежах под завивките с измъчен вид.

— Влез — обади се Ерик с приглушен глас, точно както е редно да се говори край постелята на болник, възстановяващ се след тежка рана.

Оказа се Къдрокоско, тоест Бърнард. Носеше джинси и тъмночервен пуловер и изглеждаше толкова добре, че ми идваше да го изям. Затворих очи и се нахоках наум. Кръвта на Ерик ми действаше доста ободрително.

— Как е тя? — прошепна Бърнард. — Бузите ѝ са поруменели.

— Все още е с болки, но се оправя, благодарение на щедростта на вашия крал.

— Той го направи с удоволствие — любезно отвърна Бърнард. — Но ще бъде... хм... още по-доволен, ако тя успее да си тръгне сама оттук утре сутрин. Той е уверен, че дотогава приятелят ѝ ще се е прибрал в апартамента си, след като е тичал цяла нощ под луната. Надявам се, че това не прозвуча твърде грубо.

— Не, напълно разбирам неговото безпокойство — отвърна Ерик също тъй любезно.

Очевидно Ръсел се страхуваше, че смятам да кисна в имението му няколко дни, спекулирайки с геройския си подвиг. Ръсел, който нямаше навика да приема гости от женски пол, предпочиташе да се върна при Алсид, но искаше да е сигурен, че Алсид ще си е вкъщи, за да се погрижи за мен. Ръсел се чувстваше малко неловко от перспективата да остави непозната жена да се мотае в имението му през деня, когато той и цялата му свита ще са дълбоко заспали.

Ръсел имаше пълно основание да се тревожи.

— В такъв случай ще отида да намеря кола, ще я паркирам някъде зад къщата и тя ще се прибере с нея утре сутрин. Ако можеш да уредиш безпроблемното ѝ преминаване през входната порта — предполагам, че я охраняват през деня, нали така — ще сметна, че съм изпълнил моралния си дълг към моя приятел Алсид.

— Звучи ми разумно — каза Бърнард и ме дари с частица от усмивката, предназначена за Ерик. Не му отвърнах. Просто затворих натежали клепачи. — Ще предупредя охраната, когато излизаме. С моята кола, нали? Стар таралясник е, но все ще ни закара до... къде всъщност отиваме?

— Ще ти обясня по пътя. Близо е до дома на един мой приятел. Той познава човек, който ще ми услужи с кола за ден-два.

Ерик беше намерил начин да се сдобие с кола, без да оставя документални следи. Чудесно.

Усетих движение от лявата си страна. Ерик се навеждаше над мен. Знаех, че е Ерик, защото кръвта във вените ми ме информира за това. Тръпки ме побиха от ужас; ето защо Бил ме предупреждаваше да не приемам кръв от друг вампир, освен от него. Но... късно е, либе, за китка.

Той ме целуна по бузата целомъдрено и съвсем по другарски — целувка като за гадже на приятел — и прошепна:

— Суки, чуваш ли ме?

Кимнах едва-едва.

— Добре. Виж какво, отивам да ти намеря кола. Като се върна, ще оставя ключовете до леглото ти. Щом съмне, трябва да напуснеш имението и да се върнеш при Алсид. Разбираш ли какво ти казвам?

Отново кимнах.

— Довиждане — измърморих сънливо. — Благодаря ти.

— Няма защо — в гласа му се долавяше съвсем леко напрежение.

Не е за вярване, но всъщност заспах веднага, след като те излязоха. Буба явно се бе вслушал в съвета на Ерик и вече си търсеше убежище някъде навън. Нощните веселби полека-лека приключиха и имението потъна в тишина. Върколаците сигурно виеха за последно срещу луната някъде из горите. Докато се унасях в сън, се замислих на тази тема. Какво се случваше с дрехите им по пълнолуние? Снощната драма в „Клубът на мъртвите“ бе щастлива случайност за тях; надявах се, че нощният им лов е протекъл нормално. Къде ли се намираше Алсид в този момент? Може би е успял да докопа онзи кучи син Нюлин.

Събудих се от потракването на ключове.

— Върнах се — каза Ерик. Гласът му звучеше толкова тихо, че се наложи да повдигна леко клепачи, за да се уверя, че наистина е в стаята. — Колата е бял „Линкълн“. Паркирах я до гаража; вътре нямаше място, за жалост. Не успях да се добера по-близо, така че не знам дали може да се вярва на сведенията на Буба. Чуваш ли ме?

Кимнах.

— Желая ти късмет — Ерик се поколеба. — Ако успея да се измъкна, ще те чакам на паркинга в кооперацията на Алсид довечера, веднага щом мръкне. Ако не си там, ще се прибера в Шривпорт.

Отворих очи. Стаята все още тънеше в мрак. Кожата на Ерик светеше. Моята също. Това ми изкара ангелите. Тъкмо бях спряла да светя след поглъщането на кръв от Бил (в критична ситуация), и хоп — ето ти тебе друга криза; сега светех като огледална топка в дискотека. Животът около вампирите представляваше една непрекъсната критична ситуация, мъдро заключих аз.

— По-късно ще говорим — злокобно изрече Ерик.

— Благодаря за колата — казах.

Ерик ме изгледа отвисоко. Стори ми се, че видях смучка на врата му. Отворих уста, но веднага я затворих. Реших, че е по-добре да не коментирам.

— Не обичам да изпитвам чувства — хладно каза Ерик и излезе от стаята.

Финалната му реплика ме остави безмълвна.

Когато се измъкнах крадешком от къщата на Краля на Мисисипи, над хоризонта се мержелееше бледа ивица светлина. Днес бе малко по-топло от вчера, а небето тъмнееше не само заради нощта, но и заради дъжда, който се канеше да се изсипе от сивите облаци. Под мишница стисках вързопче с всичките си вещи. По необясним за мен начин дамската ми чанта и черната ми кадифена наметка бяха успели да се доберат от клуба до имението и аз увих обувките си в шала. Ключът за апартамента на Алсид все още стоеше в чантата, така че имах къде да се подслоня. Под другата си мишница стисках грижливо сгънатото одеяло от леглото. Преди да изляза, оправих леглото си, така че липсата му нямаше да се забележи веднага.

Бърнард ме бе снабдил с копринен халат, но не и с връхна дреха. На излизане грабнах някакво синьо ватирано яке, забравено от някого на парапета. Никога досега не бях крала каквото и да било. А днес — одеяло и яке. Съвестта ми яростно протестираше.

Но в сравнение е всичко онова, което ми предстоеше да извърша, за да се измъкна от това имение, кражбата на яке и одеяло можеше да се окаже съвсем незначително провинение. Наредих на съвестта си да млъкне.

Докато се промъквах през огромната кухня към задната врата, краката ми безшумно се плъзгаха по пода, обути в меките пантофи на Бърнард. Чакаше ме важна спасителна операция, така че щях да се чувствам много по-добре с чорапи и пантофи, отколкото с обувки с висок ток.

До този момент не бях срещнала никого. Явно съм имала късмета да улуча най-подходящото време. Почти всички вампири спяха дълбоко — кой в ковчег, кой в легло, кой в подземно помещение

или дявол знае къде. Почти всички върколаци, от всякакъв сорт, продължаваха среднощните си гуляи или пък спяха изтощени. Но аз цялата се тресях от напрежение, защото всеки момент късметът можеше да ми изневери.

Зад къщата действително имаше малък плувен басейн, покрит за през зимата с огромно парче насмолен брезент. Краищата му, подсилени с тежести, обхващаха много по-голяма площ от реалния периметър на басейна. Малката съблекалня до него тънеше в мрак. Тръгнах безшумно по пътеката, покрита с неравни каменни плочи, и след като се проврях през процепа в гъстия жив плет, се озовах на асфалтирана площадка. Благодарение на изостреното си зрение веднага разбрах, че съм успяла да открия двора пред бившата конюшня. Внушителна сграда, обшита с бели дъски, а на втория ѝ етаж (където според Буба имаше апартаменти) се виждаха прозорци, украсени с триъгълни „вежди“. За пръв път през живота си виждах толкова луксозен, но и малко странен гараж. Клетките за колите нямаха врати, а открити сводести проходи. Преброих четири автомобила, между които една лимузина и един джип. Най-вдясно вместо пети сводест проход имаше тухлена стена, а в нея — врата.

Бил, помислих си. Бил. Сърцето ми се разхлопа. Забелязах паркирания до вратата „Линкълн“ и изпитах огромно облекчение. Отключих шофьорската врата и когато я отворих, лампичката в купето светна. Ослушах се, но очевидно наоколо нямаше кой да ме види. Оставих вързопа с принадлежностите си на пътническата седалка и притворих вратата. Намерих копчето за вътрешното осветление и угасих лампата и купето. Изгубих цяла драгоценна минута в разглеждане на таблото, макар че цялата се тресях от вълнение и страх и ми беше трудно да се концентрирам. После излязох от колата и отключих багажника. Беше просто огромен, но не особено чист, за разлика от интериора. Останах с впечатлението, че Ерик е изхвърлил по-едри неща и е оставил пода осеян с хартийки за свиване на цигари, найлонови торбички и петна от бял прах. Хм. Е, какво толкова. Дреболия. Ерик бе пхнал вътре две бутилки кръв и аз ги отместих настрана. Да, доста занемарен багажник, но пък имаше достатъчно място, за да се разположи Бил удобно.

Поех дълбоко въздух и стиснах одеялото пред гърдите си. Между гънките му се намираше колът, заради който преживях такива големи

мъки. Нямах друго оръжие и въпреки зловещия му вид (по него все още се виждаха петна от собствената ми плът и кръв) го извадих от кошчето за боклук и го взех със себе си. Поне бях сигурна, и то от личен опит, че може да причини сериозни поражения.

Небето стана една идея по-светло, но когато усетих дъждовните капки по лицето си, изпитах увереност, че тъмнината ще продължи малко по-дълго. Запристъпвах крадешком към гаража. Естествено, когато човек върви на пръсти и се озърта предпазливо, веднага буди подозрение, но просто не можех да се запътя към вратата с изправени рамене и делова походка. Чакълът под краката ми не позволяваше да се движа безшумно, но все пак се стараех да стъпвам леко.

Долепих ухо до вратата и пуснах в действие изострения си слух. Не се чуваше нищо. Явно вътре нямаше хора. Завъртях бавно топката, върнах я в първоначално положение веднага, след като натиснах вратата, и прекрачих прага на помещението.

Дървеният под бе осеян с петна. Вонеше ужасно. Веднага ми стана ясно, че Ръсел и друг път е използвал тази стая за мъчения. Бил се намирал в средата на помещението, окован със сребърни вериги за стол с облегалка.

След всички сътресения и емоции от последните няколко дни внезапно усетих как светът си идва точно на мястото.

Всичко изглеждаше кристално ясно. Ето го Бил. И аз ще го спася.

А след като го огледах внимателно на бледата светлина от голата крушка на тавана, аз разбрах, че съм готова на всичко, за да го спася.

И през ум не ми бе минавало, че положението може да е чак толкова зле.

Под сребърните вериги, опасващи цялото му тяло, имаше рани от изгаряния. Знаех, че среброто причинява на вампирите нестихваща агония, и точно в този момент моят Бил я изпитваше. По него имаше и много порезни рани, толкова много и толкова дълбоки, че не успяваха да зараснат. Прилагаха му мъчение с глад и безсъние. Сега стоеше свлечен на една страна и аз предположих, че се опитва да открадне малко сън в отсъствието на мъчителите си. Тъмната му коса изглеждаше сплъстена от засъхнала кръв.

В тази стая нямаше прозорци, но имаше още две врати. Едната, от дясната ми страна, водеше към нещо като обща спалня. През отворената врата се виждаха няколко легла. Някакъв мъж спеше

проснат напреки на едното от тях, напълно облечен — един от върколаците, очевидно, капнал от умора след нощния лов, който се случваше веднъж в месеца. Хъркаше, а около устата му тъмнееха някакви петна, в които нямах желание да се заглеждам. Не виждах останалата част от стаята, така че нямаше как да знам дали имаше и други, затова реших да приема, че не е сам.

Вратата в дъното на стаята водеше към единия край на гаража или към стълбището за горния етаж, където се намираха апартаментите. Нямах време за разследване. Разкъсвах се от нетърпение да изведа Бил оттук колкото се може по-бързо. Буквално треперех от желание да действам. До този момент ми вървеше страхотно. Но не можех вечно да разчитам на единия гол късмет.

Направих две крачки към Бил.

Разбрах, че ме е познал по миризмата.

Главата му рязко се изправи и очите му светнаха. Мръсното му лице се озари от невероятна надежда. Вдигнах пръст, пристъпих съвсем тихо до отворената врата на общата спалня и внимателно — много внимателно — я притворих почти докрай. После се промъкнах зад него и огледах веригите. Имаше два малки катинара, като онези, с които заключвахме шкафчетата си в училище.

— Ключ? — прошепнах в ухото му.

Един от пръстите му не беше счупен и той посочи с него вратата, през която току-що бях влязла. На забит в стената гвоздей висяха два ключа, доста високо от пода и винаги в полезрението на Бил. Хитри гадини! Оставих одеялото и кола в краката на Бил, прекосих мръсния под и се повдигнах на пръсти с протегнатата ръка. Не успях да достигна ключовете. Би могъл да ги вземе единствено вампир, който умееше да лети. Припомних си, че вече съм много силна, благодарение на кръвта от Ерик.

На стената имаше полица с различни инструменти, включително ръжен и клещи. Клещи! Повдигнах се на пръсти и внимателно ги свалих от полицата. Едва не повърнах — целите лепнеха от... Господи, каква гадост! Повдигнах се отново на пръсти и с няколко сложни маневри успях да закача ключовете върху заострения край на тежките клещи. Въздъхнах с огромно облекчение по възможно най-тихия начин. Дотук добре.

Всъщност това бе последното лесно нещо, с което се сблъсках. После се залових с ужасната задача да махна веригите на Бил, и то така, че да не тракат. Беше невероятно трудно да се размотае лъскавата плетеница на оковите, които сякаш се бяха сраснали с напрегнатото тяло на Бил.

Тогава разбрах. Той полагаше огромни усилия да не крещи, докато аз отлепах синджирите от прогорената му плът. Стомахът ми се сви. Наложих си да спра заниманието си за няколко ценни секунди и много внимателно да въздъхна. Щом аз едва намирах сили да гледам агонията му, как ли се чувстваше Бил, който трябваше да я понася?

Събрах цялата сила на духа си и отново се залових за работа. Баба ми често казваше, че една жена е в състояние да направи всичко и — както винаги — беше права.

Нямах представа колко метра вериги имаше около Бил, но размотаването им ми отнемаше повече време, отколкото ми се искаше. Опасността надничаше иззад рамото ми. Усещах я при всяко мое вдишване и издишване. Бил беше много слаб и се мъчеше да остане буден след изгрева на слънцето. Имахме късмет, че денят бе толкова мрачен, но колкото по-високо се издигаше слънцето над хоризонта, толкова по-трудно щеше да се движи Бил, независимо от метеорологичната прогноза.

Последното парче верига се свлече на пода.

— Трябва да се изправиш — прошепнах в ухото му. — Просто трябва. Знам, че те боли. Но аз не мога да те нося — или поне така си мислех. — Отвън чака голям „Линкълн“ е отворен багажник. Слагам те вътре, завит в това одеяло, и изчезваме оттук. Разбираш ли ме, миличък?

Тъмнокосата глава на Бил помръдна почти незабележимо.

И точно тогава късметът ни изневери.

— Коя, по дяволите, си ти? — попита женски глас със силен акцент. Някой бе влязъл през вратата зад гърба ми.

Бил потрепери в ръцете ми. Грабнах кола от пода и светкавично се обърнах.

Смятах, че всички вампири вече спят по ковчезите си, но тази тук бе готова да се лиши от съня си, за да ме убие.

Щях да се превърна в труп за секунди, но тя все още не можеше да се съвземе от изненадата си. Отскочих назад и заобиколих стола на

Бил. Резците ѝ щръкнаха застрашително и тя изръмжа насреща ми над главата на Бил. Беше руса, като мен, но с кафяви очи и по-дребна. По ръцете ѝ имаше засъхнала кръв. Можех да се обзаложа, че е на Бил. Усетих пристъп на ярост и от очите ми захвърчаха искри.

— Ти трябва да си малката му човешка кучка — каза тя. — Нека ти кажа, че той чукаше мен през цялото това време. Още щом ме видя, веднага забрави за теб, изпитваше единствено съжаление.

Е, на Лорена ѝ липсваше елегантност на изказа, но езикът ѝ жилеше безпощадно. Стремеше се да ме обърка и разстрои, затова не обърнах внимание на думите ѝ. Стиснах кола здраво в ръката си и точно когато тя прелетя над Бил, за да скочи върху мен, аз несъзнателно го насочих към нея. Острият му връх се заби в гърдите ѝ и излезе през гърба. И двете се озовахме на пода. Аз продължавах да стискам края на оръжието си, а тя се мъчеше да се отгласне с ръце от мен. Погледна изумена към стърчащото от гърдите ѝ парче дърво, после вдигна очи към мен и зяпна от изненада. Зъбите ѝ започнаха да се прибират.

— Не — каза тя и очите ѝ застинаха.

Избутах я настрана и с усилие се изправих. Дишах тежко, а ръцете ми трепереха неконтролируемо. Лорена не помръдваше. Цялата случка се разигра толкова бързо и безшумно, че ми се струваше нереална.

Бил погледна купчината, която лежеше на пода, после вдигна очи към мен. Не успях да разгадая изражението на лицето му.

— Е — казах. — Светих ѝ маслото.

После коленичих до нея, като едва се сдържах да не повърна. Изгубих още няколко ценни секунди, докато се съвзема. Чакаше ме още работа. Смъртта ѝ нямаше да ми помогне с нищо, ако не успеех да изведа Бил оттук, преди да е дошъл още някой. Трябваше да извлека някаква полза от ужасната си постъпка.

Би било разумно да скрия тялото — което се съсухряше с всяка изминала секунда, — но първо трябваше да изведа Бил. Увих одеялото около отпуснатите му рамене; страхувах се да го погледна в очите.

— Това Лорена ли беше? — прошепнах в ухото му, завладяна от внезапно съмнение. — Тя ли ти стори това?

Той отново кимна.

Бим-бам-бум, вещицата е мъртва.

Изчаках малко да видя дали ще почувствам нещо, но не ми хрумваше нищо друго, освен да попитам Бил защо някой на име Лорена би говорил с чуждестранен акцент. Стори ми се тъпо, затова премълчах.

— Трябва да се събудиш. Трябва да си буден, за да те заведе до колата, Бил — стараех се да държа съзнанието си отворено за върколаците в съседната стая. Единият от тях започна да хърка зад затворената врата; усетих мисловно раздвижване у още един, когото не бях успяла да забележа. Застинах на място, но след няколко секунди почувствах, че разумът му отново потъва в сън. Поех дълбоко въздух — много дълбоко — и покрих главата на Бил с одеялото. После праметнах лявата му ръка през врата си и го повдигнах. Той стана бавно от стола и макар че от време на време стенеше от болка, успя да се затътри до вратата. Вече изнемогнах под тежестта му, така че се зарадвах на възможността да спра за миг. Улових топката, завъртях я и после залитнах заедно с Бил, но успях да запазя равновесие. Той буквално спеше прав.

Единствено усещането за опасност го стимулираше да се движи.

Вратата се отвори и аз отново проверих дали мъхестото жълто одеяло покрива плътно главата му. Бил изстена и омекна почти напълно, когато усети бледата дневна светлина. Започнах да му говоря съвсем тихо, ругаех го, предизвиквах го да върви, повтарях му, че щом онази кучка Лорена е успяла да го държи буден, ще успея и аз, заплашвах, че ще го набия, ако не си завлече задника до колата.

Най-после, разтреперана от огромното усилие, успях да отведа Бил до багажника. Отворих го.

— Бил, седни на ръба. — Обърнах го с лице към мен и му помогнах да седне. Но съзнанието му вече спеше напълно и той просто рухна назад. Намести се в тясното пространство, издаде мъчителен стон, който ме жегна право в сърцето, и повече не помръдна. Сякаш умря. Искях да го раздрусам, да му се разкрещя, да блъскам с юмруци гърдите му.

Но от това нямаше да има никаква полза.

Напъхах в багажника стърчащите части от тялото му — крак, ръка — и затворих капака. Позволих си разкоша да отдъхна една минута.

Докато стоях в утринния полумрак наред пустия двор, проведох кратък мисловен дебат сама със себе си. Дали да скрия тялото на Лорена? Струваше ли си да хабя време и енергия за подобно начинание?

Промених решението си шест пъти в рамките на трийсет секунди. Накрая сметнах, че може би си струваше. Ако тялото липсваше, върколаците щяха да си помислят — евентуално — че Лорена е завела Бил някъде за допълнителна серия мъчения. А Ръсел и Бети Джо щяха да бъдат глухи, слепи и недостъпни за целия свят до залез-слънце, така че ако някой имаше нужда от инструкции, трябваше да почака. Не се заблуждавах, че признателността на Бети Джо би могла да стигне дотам, че да ме пожали, ако ме заловяха на местопрестъплението. Максимумът на очакванията ми се простираше до една по-бързичка смърт.

Взела окончателно решение, аз отново прекрахих прага на оплисканата с кръв стая. Дори стените ѝ излъчваха страдание и мъка. Зачудих се колко ли човеци, върколаци и вампири бяха държани в плен тук. Събрах веригите възможно най-тихо и ги натъпках в блузата на Лорена; нека си мислят, че Бил все още е окован в тях. Огледах се наоколо, за да видя дали имаше още нещо за чистене. В тази стая имаше толкова кръв, че локвата около Лорена не правеше никакво впечатление.

Време беше да я измъкна оттам.

Не можех да си позволя да я влача, защото обувките ѝ щяха да тракат по пода, затова я метнах през рамо доста непохватно, тъй като ми се случваше за пръв път. За щастие, Лорена беше дребна, а аз имах опит в блокирането на съзнанието си, иначе щеше да ми стане лошо само при мисълта за поклащащата се на рамото ми мъртва вампирка, свършено отпусната и в начална фаза на разпадане. Скърцах със зъби, за да потисна истеричния писък, който напираше в гърлото ми.

Валеше като из ведро, когато отнесох тялото до басейна. Ако не бях пила от кръвта на Ерик, никога не бих могла да повдигна края на тежкото брезентово покривало, ала аз успях да го направя с една ръка и изритах остатъците от Лорена в басейна. През цялото време стоях на тръни, че някой би могъл да погледне през задните прозорци на къщата и да разбере какво правя, но, в крайна сметка, дори да съм имала тайни наблюдатели, те решиха да запазят мълчание.

Започвах да усещам непреодолима умора. Затътрих крака по пътеката, проврях се през живия плет и стигнах до колата. Облегнах се на нея за минутка и просто дишах дълбоко, докато се посъвзема. После се настаних на шофьорската седалка и запалих двигателя. За пръв път сядах в толкова голяма и толкова луксозна кола, но точно в този момент няхах никакво настроение да ѝ се радвам. Закопчах предпазния колан, наместих седалката си и огледалото за обратно виждане и внимателно огледах таблото. Трябваше да включа чистачките, естествено. Колата беше нова, така че фаровете светнаха автоматично — една грижа по-малко.

Поех дълбоко въздух. Ето че приключи и третият етап от спасяването на Бил. Тръпки ме побиха при мисълта, че успехът ми дотук се дължеше до голяма степен на чиста случайност, но дори и при най-старателно обмислените планове не всичко протичаше по мед и масло. В общи линии, в моите планове винаги имаше място за импровизация.

Натиснах педала на газта и се измъкнах от двора. Автомобилната алея завиваше плавно покрай сградата и излизаше пред главния ѝ вход. За пръв път виждах фасадата на имението. Изглеждаше великолепно — бяла външна мазилка, огромни колони — и напълно отговаряше на представите ми от предишната нощ. Ръсел бе инвестирал тлъста сума пари в реконструкцията на сградата.

Алеята се виеше между великолепно поддържани площи, които изглеждаха красиво дори и през зимата, но на мен ми се стори твърде къса. Пред погледа ми се появиха външната стена и контролно-пропускателният пункт, охраняван при това. По гърба ми се лееше пот въпреки студа.

Спрях точно пред портата. В единия ѝ край имаше бяла будка с големи прозорци, която се простираше и от външната страна на стената, така че охраната да може да проверява както влизащите, така и излизащите автомобили. Надявах се, че на двамата дежурни върколаци им е топличко вътре. И двамата носеха кожени униформи и гледаха начумерено. Тежка нощ, несъмнено. Натиснах спирачката, макар че едва устоях на изкушението да прегазя портите и да избягам. Един от върколациите излезе от будката, въоръжен с пушка. Добре че не се поддадох на необмисления импулс.

— Бърнард сигурно ви е предупредил, че си тръгвам тази сутрин — казах аз, след като свалих прозореца си. Опитах се да се усмихна.

— Теб ли намушкаха с кол снощи? — събеседникът ми беше груб, брадясал и смърдеше на мокро куче.

— Аха.

— Как се чувстваш?

— По-добре, благодаря.

— Ще се върнеш ли за разпятието?

Явно имах проблем със слуха.

— За кое? — попитах съвсем тихо.

Колегата му, който стоеше до вратата на кабинката, извика:

— Дъг, затваряй си устата!

Дъг хвърли кръвнишки поглед на другия, но не постигна никакъв ефект, затова просто сви рамене.

— Добре, можеш да тръгваш.

Вратите започнаха да се отварят, много по-бавно, отколкото ми се искаше. Върколаците се прибраха и аз бавно подкарах колата през широко отворения портал. Внезапно осъзнах, че нямам представа в коя посока да тръгна. Стори ми се логично да завия наляво, тъй като подсъзнанието ми казваше, че предишната нощ бяхме свърнали вдясно, за да стигнем до имението.

Подсъзнанието ми лъжеше, без да му мигне окото.

Пет минути по-късно ме завладя мъчителното усещане, че съм се загубила. Слънцето бавно и неумолимо се издигаше над хоризонта и лъчите му проникваха дори през плътните облаци. Не се сещах дали одеялото покриваше плътно тялото на Бил и нямах никаква представа дали багажникът пропуска светлина. В крайна сметка, безопасното транспортиране на вампири едва ли фигурираше сред приоритетите на автомобилните производители.

От друга страна, успокоявах се аз, багажникът би трябвало да е водонепропусклив — много важна подробност — и смело можех да се надявам, че не пропускаше и светлина. Но независимо от това смятах, че е жизненоважно да намеря тъмно място, на което да паркирам колата до настъпването на вечерта. Знаех, че трябва да се отдалеча от имението колкото се може по-бързо, защото всеки момент някой можеше да открие липсата на Бил и да тръгне по петите ми, но въпреки това отбих встрани от пътя и отворих жабката. Бог да

благослови Америка! Вътре имаше карта на Мисисипи с притурка за Джаксън.

Просто великолепно, наистина, стига да имах поне бегла представа къде се намирам в момента.

Крайно нелепо положение — да се изгубиш точно когато отчаяно се опитваш да избягаш.

Вдишах и издишах дълбоко няколко пъти. Върнах се отново на пътя и шофирах, докато пред погледа ми се появи работеща бензиностанция. И въпреки че резервоарът ми беше пълен (благодаря, Ерик), отбих и паркирах до една от колонките. От другата страна имаше черен „Мерцедес“, а жената, която го зареждаше с гориво, изглеждаше интелигентна, на средна възраст, и носеше удобни дрехи за път. Реших да почистя предното стъкло и докато вадах гумираната миячка от кофата с вода, попитах:

— Случайно да знаете как бих могла да стигна до магистрала 20?

— О, разбира се — отвърна тя и се усмихна. Явно беше от онези хора, които с готовност помагаха на другите, и аз благодарих на щастливата случайност, че ме срещна е нея. — Сега сте в Мадисън, а Джаксън се намира на юг оттук. Магистрала 55 е на около два километра в тази посока — тя посочи на запад. — Тръгвате по 55 в южна посока и ще излезете точно на магистрала 20. Или пък може да минете през...

Очевидно се канеше да ме залее с информация.

— О, това ми е напълно достатъчно. Точно така ще направя, иначе току-виж съм се загубила.

— Разбира се, радвам се, че успях да помогна.

— Успяхте, и още как.

Усмихнахме се лъчезарно една на друга, като две приятни дами, срещнали се случайно. За малко да изтърся: „Е, ще тръгвам, че в багажника ми има вампир, който не е ял от доста време“, но, слава богу, потиснах лекомисления си порив. Бях жива, Бил — също, и тази нощ щяхме да се приберем в Бон Темпс. Чакаше ни спокоен и безпроблемен живот. Естествено, ако не броим предстоящите разправии с моя неверен приятел; тревогата ми дали някой не е открил тялото на върколака, когото Буба уби в Бон Темпс; тревогата ми дали някой не е открил тялото на върколака, натъпкан в гардероба на Алсид; и очакването на реакция от кралицата на Луизиана относно авантюрата

на Бил с Лорена. Казвам „авантюра“ съвсем условно, защото дори за миг не допусках, че тя би могла да има сексуален интерес към него.

Като изключим всичко това, положението беше тип-топ.

„Доста е на деня злото, което му се намери“ — казах си аз. Любимият цитат на баба от Библията.

Бях на около девет години, когато я помолих да ми го обясни, и тя каза: „Не си дири белята, тя сама ще те намери“.

Окрилена от тази мъдрост, разчистих мрачните си мисли и направих бърз разбор на плановете си. Следващата ми задача бе просто да се върна в Джаксън и да намеря убежище на паркинга. Спазих инструкциите на любезната жена от бензиностанцията и половин час по-късно с облекчение установих, че се намирам в покрайнините на Джаксън.

Знаех, че ако успея да намеря сградата на Конгреса, ще открия и жилищната кооперация на Алсид. По време на кратката ми обиколка с Алсид из центъра на Джаксън не обръщах голямо внимание на маршрута. Но в целия щат Мисисипи нямаше чак толкова много пететажни сгради, дори и в столицата, така че след напрегнато обикаляне по улиците на градчето най-после я открих.

Ето, помислих си, настъпи краят на всичките ми проблеми... Защо ми трябваше да дърпам дявола за опашката?

Спрях до будката на охраната, където трябва да изчакаш, докато пазачът дръпне ръчката или натисне бутона, или каквото там прави, за да вдигне бариерата. Ужасявах се, че може да ми откаже достъп, защото няхах специален стикер, какъвто имаше Алсид на пикапа си.

Будката беше празна, което ми се стори доста странно. Намръщих се и се зачудих какво да правя. По едно време отсреща се появи пазачът. Тътреше крака към рампата, облечен в тежката си кафява униформа. Щом ме видя, направи стресната физиономия и забърза към колата. Въздъхнах. Все пак щеше да ми се наложи да разговарям с него. Натиснах копчето, което сваляше прозореца ми.

— Съжалявам, че ми се наложи да изоставя поста си — заоправдава се той. — Трябваше да... ъмм... лични нужди.

Вече разполагах с преимущество.

— Ще ползвам тази кола известно време. Мога ли да получа временен стикер? — казах аз и го изгледах многозначително. Погледът

ми казваше: „Дай ми стикер и аз няма да кажа на никого, че си зарязал поста си“.

— Да, госпожице. Апартамент 504, нали?

— Имате безупречна памет — казах аз и по набръчканото му лице плъзна руменина.

— Работата го изисква — сви рамене той и ми подаде картонче е номер, което аз закрепих на таблото. — Само ще ви помоля да ми го върнете, когато напускате сградата окончателно. А ако възнамерявате да останете за по-дълго време, трябва да попълните молба и тогава ще ви дадем стикер. Тоест... — взе да заеква той, — господин Ерво трябва да я попълни, в качеството си на собственик.

— Разбира се — казах. — Няма проблем — помахам му весело е ръка и той се прибра в кабинката си, за да вдигне бариерата.

Влязох в тъмния паркинг, обзета от онова усещане за облекчение, което обикновено настъпва след преодоляване на огромно препятствие.

После ме връхлетя друга необяснима емоция. Извадих ключовете от таблото и цялата се разтрепери. Стори ми се, че видях пикапа на Алсид през два реда автомобили, но аз бях паркирала възможно най-навътре — в най-тъмния ъгъл и далече от всички останали коли, както се оказа. И тук свършваха всичките ми планове. Нямах никаква представа какво да правя оттук нататък. Честно казано, и през ум не ми беше минавало, че мога да стигна чак дотук. Облегнах се назад в удобната си седалка, за да отдъхна за минутка, преди да изляза навън. Климатикът работеше с пълна сила и в купето бе топло като във фурна.

Събудих се няколко часа по-късно.

В купето беше студено и аз замръзвах, въпреки че носех откраднатото ватирано яке. Протегнах се и раздвижих изтръпналите си крака.

Може би трябваше да проверя как е Бил и дали е завит добре след дългото клатушкане по пътя.

Всъщност просто исках да го видя отново. Дори самата мисъл за него накара сърцето ми да се разтупка. Голяма съм идиотка!

Проверих на какво разстояние сме от бледата светлина, която проникваше от входа на паркинга. Нямахше опасност, намирахме се

достатъчно далече. Освен това багажникът сочеше към стената, а не към входа.

Поддадох се на изкушението и заобиколих колата. Завъртях ключа, извадих го, пуснах го в джоба на якето си и изчаках багажника да се отвори.

В сумрака ми беше трудно да различа дори мъхестото жълто одеяло. Бил изглеждаше добре покрит. Наведох се още малко напред, за да издърпам единия край над главата му. Чух предупредителен сигнал — потракване на обувка върху цимента, — но само секунда след това усетих мощен тласък откъм гърба.

Паднах в багажника върху Бил.

Миг по-късно някой избута краката ми навътре и хлопна капака.

Сега и двамата с Бил бяхме заключени в багажника на огромния „Линкълн“.

Деби. Това можеше да е само Деби. След като преодолях първоначалния пристъп на паника, който продължи по-дълго, отколкото ми се искаше да призная, опитах да възстановя в съзнанието си онези няколко секунди. Бях доловила следа от мозъчна активност у нападателя ми, типична за свръхсъщество. Реших, че това можеше да е само бившата приятелка на Алсид — не-чак-толкова-бивша, очевидно, щом се мотаеше наоколо.

Дали ме е чакала да се върна в апартамента на Алсид след кавгата ни от предишната нощ? Или пък се е срещнала с него по време на лудостта им по пълнолуние? В крайна сметка, излизаше, че присъствието ми до Алсид я бе разгневilo много повече, отколкото съм си представяла. Или го обичаше, или я мъчеше непреодолимо чувство за собственост.

Не че мотивите й ме интересуваха точно в този момент. Тревожеше ме единствено проблемът с ограниченото количество въздух. За пръв път се радвах на факта, че Бил няма нужда от кислород.

Започнах да дишам бавно и на равни интервали. Никакви дълбоки глътки въздух, никаква паника. Заставих се да мисля разумно. Така, влязох в багажника около... хм... един часа след полунощ. Бил ще се събуди към пет, след залез-слънце. Може да поспи и малко повече, тъй като е изтощен, но не по-късно от шест и половина, със сигурност. Щом се събуди, ще ни измъкне оттук. Но дали ще успее? Беше много слаб. Възстановяването от толкова тежки рани отнемаше време, дори за вампир. Щеше да му е нужна почивка и кръв, за да дойде на себе си. Не беше пил кръв цяла седмица. При тази мисъл внезапно изстинах.

Направо се вкочаних.

Бил щеше да се събуди гладен. Много, много гладен. Освирепял от глад.

И ето ме мен — бърза закуска.

Дали щеше да ме познае? Дали щеше да се осъзнае навреме, за да спре?

А ако се осъзнае навреме, но вече не му пука за мен? При тази мисъл ме заболя още повече. Ами ако просто започне да смуче и продължи да смуче, докато не ме изсмуче до капка? В крайна сметка, той е имал връзка с Лорена. И видя с очите си как я убивам. Вярно, тя го е предала, тя го е измъчвала и това би трябвало да е попарило страстта му. Но нима в любовните взаимоотношения имаше разум или логика?

Дори баба ми би казала: „О, мамка му“.

Добре. Трябва да остана спокойна. Трябва да дишам бавно, на малки глътки. Трябва да разместя телата ни, за да ни е по-удобно. Имах късмет, че багажникът бе огромен — за пръв път през живота си виждах такъв — и можех да се движа. Бил не помръдваше — нещо съвсем нормално за мъртвец, разбира се. Така че можех да го бутам и местя, без да се тревожа за последствията. В багажника беше много студено и аз се опитах да се завия с одеялото.

В багажника беше и много тъмно. Можех да напиша писмо до дизайнера на този модел „Линкълн“ и да гарантирам за светлоустойчивостта на колата, ако мога така да се изразя. Ако се измъкнех жива оттук, разбира се. Напилах двете бутилки кръв. Може би Бил щеше да се задоволи с тях?

Внезапно се сетих за една статия, която четох в чакалнята пред зъболекарския кабинет. За някаква жена, взета за заложник и държана насила в багажника на собствената ѝ кола. Та после тя оглавява кампания, с която искала да убеди производителите на автомобили да започнат да монтират от вътрешната страна на багажниците специални резета, за да могат заложниците да се освобождават сами. Зачудих се дали гласът ѝ е достигнал до дизайнерите на „Линкълн“. Опипах всички стени на багажника и, не щеш ли, наистина усетих нещо като резе над отвора, през който влизаха някакви кабели. Но дори там да е имало дръжка, сега тя беше отрязана.

Опитах се да я дръпна, опитах се да я завъртя наляво-надясно. По дяволите, нищо не се получаваше. Имах чувството, че ще откача в този багажник. Спасителното средство се намираше точно под носа ми, а аз не можех да го накарам да проработи. Пръстите ми трескаво опипваха кабелите, уви, безуспешно.

Механизмът не работеше.

Но защо? Срамувам се да призная, че започнах да се питам дали Ерик е знаел, че ще попадна в багажника, и дали по този начин не искаше да ми каже: „Така ти се пада, щом предпочете Бил пред мен“. Но просто не ми се вярваше. Ерик определено имаше колосални пропуски в областта на моралните ценности, но не смятах, че би ми причинил това. В крайна сметка, той все още не беше постигнал целта си да ме има, помислих си аз, и това ми подейства успокоително.

Тъй като не можех да правя нищо друго, освен да мисля, а това не изискваше допълнително количество кислород, започнах да размишлявам за предишния собственик на колата. Стигнах до извода, че приятелят на Ерик му е предложил кола, която лесно може да бъде открадната, и собственикът ѝ е някой, който няма да си е вкъщи през нощта; който може да си позволи луксозна кола; който държи в багажника си боклуци като цигарени хартийки и бял прах.

Можех да се обзаложа, че Ерик е отмъкнал колата от наркодилър. И този наркодилър беше махнал дръжката от вътрешната страна на багажника нарочно, по причини, за които дори не исках да се замислям.

Господи, дай ми шанс, изстенах аз наум. (При тези драматични обстоятелства бързо забравих всички шансове, с които Всевишният ме засипваше напоследък. Но ако не получех последен шанс да се измъкна от багажника, преди да се е събудил Бил, какъв беше смисълът от всичките му досегашни добрини?)

Неделя. Уикенд преди Коледа. Паркингът тънеше в тишина. Може би някои хора бяха заминали по родните си места за празниците, сенаторите се бяха прибрали при избирателите си, а останалите се занимаваха с... разни коледни или неделни неща. По едно време чух една кола да излиза, по-късно чух гласове; двама души слязоха от асансьора. Започнах да викам, да удрям по капака на багажника, но звукът от запалването на мощен двигател заглуши всичките ми усилия. Веднага притихнах, защото трябваше да пестя въздуха.

Едно ще ви кажа — има много по-добри начини да прекарваш времето си, отколкото да лежиш в тясно пространство, в непрогледен мрак, и да чакаш нещо да се случи. Нямах представа колко е часът; един от онези часовници със светещи стрелки щеше да ми свърши чудесна работа. Така и не успях да заспя, но от време на време изпадах

в някакво странно състояние на безчувственост. Най-вероятно от студ. В багажника беше много студено, въпреки ватираното яке и одеялото. Студено, тъмно, тихо. Умът ми бездействаше.

Изведнъж ме завладя паника.

Бил се движеше. Размърда се и изстена от болка. После тялото му се напрегна. Знаех, че ме е надушил.

— Бил — дрезгаво казах аз. Едва движех вкочанените си устни.
— Бил, аз съм, Суки. Бил, добре ли си? Тук има две бутилки кръв. Изпий ги веднага.

И тогава той ме захапа.

Освирепял от глад, дори не направи опит да ме щади. Изпитах неопишуема болка, все едно преминавах през шестте кръга на ада.

— Бил, аз съм — извиках през сълзи. — Бил, аз съм. Не го прави, миличък. Бил, аз съм, Суки! Тук има „Истинска кръв“.

Ала той не спираше. Аз продължавах да викам, той продължаваше да смуче, а аз ставах все по-студена и все по-немоощна. Ръцете му ме притискаха като в менгеме, кракът му лежеше върху коленете ми и нямаше никакъв смисъл да се дърпам, защото това само щеше да го възбуди още повече.

— Бил — прошепнах, макар да смятах, че вече може би няма смисъл. С последни сили оципах ухото му с пръстите на дясната си ръка. — Бил, моля те, чуй ме...

— О... — каза той. Гласът му звучеше дрезгаво, сякаш го болеше гърлото. И спря да смуче. Ала го връхлетя друга нужда, тясно свързана с храненето. Ръцете му изхлузиха панталона ми и след известно суетене, въртене и наместване той рязко проникна в мен без каквато и да било подготовка. Аз изпищях и той запуши устата ми с длан. Плачех, подсмърчах, не можех да дишам през носа, затова се налагаше да гълтам въздух през устата, доколкото можех. Загубих самообладание и започнах да се боря като дива котка. Хапех, дращех, ритях; не се замислях нито за ограничения запас от кислород, нито дали ще го разяря още повече. Просто ми трябваше въздух.

Няколко секунди по-късно дланта му се отмести от лицето ми и той застина. Поех си въздух дълбоко, на пресекулки, и започнах да плача и хълцам неудържимо.

— Суки? — неуверено попита Бил. — Суки?

Не можех да му отговоря.

— Това си ти — каза той изненадано. — Ти си. Ти наистина ли беше там, в онази стая?

Опитвах се да намеря сили, но ми се виеше свят и имах чувството, че всеки момент ще загубя съзнание. Най-накрая успях да прошепна:

— Бил...

— Ти си. Добре ли си, Суки?

— Не — отвърнах аз с почти извинителен тон. В крайна сметка, той беше подложеният на мъчения пленник.

— Аз... да не би...? — той направи пауза, сякаш се опитваше да проумее станалото. — Да не би да съм поел повече кръв, отколкото трябваше?

Не можех да отговоря. Отпуснах глава на ръката му. Нямах сили да обеля и дума.

— С теб май правим секс в някакъв гардероб? — сниши глас Бил. — Твоя ли беше идеята?

Поклатих глава отрицателно и отново я отпуснах върху ръката му.

— О, не — изстена той. — О, не! — отдръпна се от мен и започна да опипва наоколо. — Багажник на кола — измърмори.

— Трябва ми въздух — едва чуто изстенах.

— Защо не ми каза по-рано? — юмрукът му изсвистя и проби дупка в багажника. Силите му определено започваха да се възвръщат. Браво на него.

Вътре нахлу студен въздух и аз вдишах дълбоко. Кислород. Прекрасен. Вълшебен.

— Къде сме? — попита той.

— Подземен паркинг — изпъшках. — Жилищна кооперация. Джаксън — нямах сили за нищо. Исках просто да се отпусна и да отплавам нанякъде.

— Защо?

Опитах се да събера малко енергия, за да му отговоря.

— Алсид живее тук — смотолевих най-последно.

— Какъв е този Алсид? Сега... какво трябва да правим сега?

— Ерик... ще дойде. Изпий бутилираната кръв.

— Суки? Добре ли си?

Не можех да отговоря. Ако можех, сигурно щях да кажа: „Какво ти пука? Нали и без това щеше да ме зарежеш“. Или пък: „Прощавам ти“, но едва ли. А може би просто щях да му кажа, че ми е липсвал и че все още пазя тайната му. Суки Стакхаус — вярна до смърт!

Чух как отваря бутилка.

Докато се клатушках в лодка по някакво течение, което ставаше все по-бързо и по-бързо, изведнъж осъзнах, че Бил всъщност не им беше разкрил името ми. Знаех, че са се опитвали да го изкопчат от него, за да ме отвлекат и да ме измъчват пред очите му е цел да го пречупят. Но той бе успял да ме предпази.

Чу се металическо стържене и капакът на багажника се отвори.

Пред очите ми изплува силуетът на Ерик, облян от флуоресцентните светлини на паркинга. Те винаги идват след залез-слънце.

— Какво правите тук вие двамата? — попита той. Но течението ме отнесе, преди да успея да отговоря.

— Започва да се съвзема — отбеляза Ерик. — Май няма нужда от повече кръв, а?

В главата ми се разнесе жужене, после утихна.

— Да, явно дойде на себе си — потвърди той.

Повдигнах клепачи и пред очите ми се появиха три тревожни мъжки лица, надвесени над мен. Ерик, Алсид и Бил. Незнайно защо, но от тази гледка ме напуши смях. Толкова много мъже в Бон Темпс се страхуваха от мен или не желаеха да се сецат за мен, а единствените трима мъже в целия свят, които искаха да правят секс с мен или поне се замисляха сериозно над това, в момента се суетяха край леглото ми накуп. Започнах да се кикотя, ама истински, може би за пръв път през последните десет години.

— Тримата мускетари — казах.

— Халюцинира ли? — попита Ерик.

— Мисля, че ни се присмива — отвърна Алсид, но не изглеждаше огорчен. Обърна се и остави празна бутилка „Истинска кръв“ върху тоалетната масичка зад себе си. Там вече имаше голяма кана и чаша.

Хладните пръсти на Бил се преплетоха с моите.

— Суки — изрече той с онзи дълбок глас, от който винаги ми се подкосяха краката. Опитах се да фокусирам поглед върху лицето му. Седеше на леглото от дясната ми страна.

Изглеждаше по-добре. Най-дълбоките порезни рани по лицето му изглеждаха като белези, а синините и натъртванията почти не се забелязваха.

— Попитах ме дали ще се връщам за разпятието — казах му аз.

— Кой те попита? — Той се наведе над мен с напрегнато изражение на лицето.

— Пазачите на портала.

— Пазачите на портала в имението те попитах дали ще се връщаш за разпятието довечера? Тази вечер?

— Да.

— Кого ще разпъват на кръст?

— Не знам.

— Очаквах да кажеш: „Къде съм? Какво се е случило с мен?“ — обади се Ерик. — А не да обсъждаш въпроса кого ще разпъват... или може би вече са разпънали — поправи се той, след като погледна часовника до леглото.

— Може би са възнамерявали да разпънат мен? — Бил изглеждаше леко изненадан от собственото си предположение. — Може би са искали да ме убият тази вечер?

— Или пък са заловили фанатика, който се опита да набучи на кол Бети Джо? — предположи Ерик. — Той има най-големи заслуги да умре на кръста.

Замислих се над думите му, макар че се чувствах твърде отпаднала да разсъждавам над каквото и да било.

— Аз останах с друго впечатление — прошепнах. Шията ме болеше ужасно.

— Успяла си да прочетеш нещо от мислите на върколаците, така ли, Суки? — попита Ерик.

Кимнах.

— Според мен имаха предвид Буба — прошепнах аз и всички в стаята застинаха.

— Този кретен! — ядоса се Ерик след кратка пауза за смилане на информацията. — Заловили ли са го?

— Така мисля — наистина останах с такова впечатление.

— Трябва да го измъкнем оттам — каза Бил. — Ако е още жив. Доста смело заявление от страна на Бил. Аз никога не бих се върнала в онова имение, ако бях на негово място.

Възцари се неловка тишина.

— Ерик? — Бил вдигна вежди; чакаше да чуе коментара на Ерик. Ерик изглеждаше навъсен като буреносен облак.

— Имаш право. Носим отговорност за него. Не мога да повярвам, че родният му щат има желание да го екзекутира! Къде им е лоялността?

— А ти? — гласът на Бил прозвуча значително по-хладно, когато се обърна към Алсид.

Стаята се изпълни с топлината на Алсид. Както и с обърканите му мисли. Беше прекарал част от предишната нощ с Деби. Факт.

— Не знам как бих могъл да участвам — отчаяно каза Алсид. — Бизнесът ми, така де... бизнесът на баща ми... налага ми се често да идвам тук по работа. А ако вляза във вражда с Ръсел и свитата му, това ще е почти невъзможно. Достатъчно грижи ще си имам, ако разберат, че Суки е откраднала затворника им.

— И е убила Лорена — добавих.

Поредното неловко мълчание. Ерик се ухили до ушите.

— Очистила си Лорена? — като за стар вампир добре владееше местния жаргон.

— Суки я прониза с кол — каза Бил с непроницаемо изражение на лицето. — Уби я в честен двубой.

— Убила е Лорена в битка? — Ерик се ухили още по-широко. Имаше вид на горд баща, който слуша как първородният му син рецитира Шекспир.

— Много кратка битка — уточних аз. Не исках да си присвоявам заслуги, които не ми се полагаха. Ако това изобщо можеше да се нарече „заслуга“.

— Суки е убила вампир — възкликна Алсид с нескрито възхищение.

Присъстващите вампири го изгледаха начумерено.

Алсид наля голяма чаша вода и ми я подаде. Изпих я бавно, измъчвана от болка. След минута-две се почувствах значително по-добре.

— Да се върнем на първоначалната тема — каза Ерик и ме погледна многозначително, за да ми покаже, че би могъл да добави още неща по повод убийството на Лорена. — Ако все още не са разбрали, че именно Суки е помогнала на Бил да избяга, то тя е най-добрият ни начин да се върнем в имението, без да будим подозрения. Те може и да не я очакват, но няма да я отпратят, в това съм сигурен. Особено ако каже, че има съобщение за Ръсел от кралицата на Луизиана... или пък ако каже, че има нещо, което трябва да върне на Ръсел... — той сви рамене, сякаш искаше да ни успокои, че няма да е трудно да измислим правдоподобна история.

Не исках да се връщам там. Замислих се за горкичкия Буба и се опитах да се разтревожа за съдбата му — която може би се решаваше точно в този момент, — но не ми стигнаха силите.

— Бял флаг? — предложих аз и се изкашлях. — Вампирите имат ли такава практика?

Ерик се замисли.

— Разбира се, но тогава ще ми се наложи да обясня кой съм — каза той.

Алсид се намираше в щастливо състояние на духа и мислите му се четяха много по-лесно. Нямаше търпение да се обади на Деби.

Отворих уста, размислих, затворих я и после пак я отворих. Какво толкова имаше да му мисля?!

— Знаеш ли кой ме бутна в багажника и ме затвори вътре? — попита аз Алсид. Зелените му очи залепнаха отгоре ми. Лицето му застина, сякаш се мъчеше да не дава израз на емоциите си. Обърна се, излезе от стаята и затвори вратата след себе си. Чак тогава осъзнах, че отново се намирам в неговата спалня за гости.

— Е, кой извърши това дело, Суки? — попита Ерик.

— Бившата му приятелка. Не-чак-толкова-бивша от снощи насам.

— А защо ѝ е било да го прави? — попита Бил.

Поредното неловко мълчание.

— Суки бе представена като новата приятелка на Алсид, за да получи достъп до клуба — деликатно обясни Ерик.

— О! — възкликна Бил. — А защо е трябвало да ходиш в клуба?

— Явно доста са те удряли по главата, Бил — хладно се намеси Ерик. — Опитваше се да „чуе“ къде те държат в плен.

Разговорът отиваше твърде близо до теми, които двамата с Бил трябваше да обсъдим насаме.

— Глупаво е да се връщам отново там — казах. — Не може ли да се обади по телефона?

Двамата ме погледнаха така, сякаш изведнъж се бях превърнала в жаба.

— Идеята ти никак не е лоша — каза Ерик.

Телефонният номер се оказа регистриран на името на Ръсел Еджингтън, а не на „Имението на Страшния съд“, „Вампирски свят“ или нещо подобно. Докато обмислях как точно да проведе разговора, пресуших съдържанието на голяма пластмасова чаша. Мразех вкуса на синтетичната кръв, която Бил настоятелно ми предлагаше, затова той я смеси с ябълков сок и аз я изгълтах, стараейки се да не гледам какво пия.

Накарали са ме да я пия чиста, когато са ме качили в апартамента на Алсид тази вечер; не питах как са успели да го направят. Поне знаех защо дрехите, с които Бърнард ми услужи, изглеждаха в такова отвратително състояние. Приличах по-скоро на човек с прерязано гърло, отколкото на пострадала от вампирско ухапване. Раната все още ме болеше много, но болката постепенно отслабваше.

Разбира се, изборът за това кой да се обади в имението падна върху мен. Не познавам мъж над шестнайсетгодишна възраст, който да обича да говори по телефона.

— Бети Джо Пикард, моля — казах аз на мъжа, който вдигна слушалката.

— Заета е — сръза ме той.

— Трябва да говоря с нея веднага.

— Просто е заета. Желаете ли да оставите номера си?

— Обажда се жената, която снощи й спаси живота — нямаше смисъл да увъртам. — Трябва да говоря с нея веднага. На мига.

— Ще видя какво мога да направя.

Последва дълга пауза. От време на време чувах как покрай телефона минават хора, а някъде отдалече се носеха радостни възгласи. Не ми се мислеше каква би могла да е причината. Ерик, Бил и Алсид, който най-после се беше довякъл обратно в спалнята, след

като Бил го попита дали можем да ползваме телефона му, — седяха около мен и ми правеха разни знаци, но аз просто свивах рамене в отговор.

Най-накрая се чу отривисто трак-трак-трак от токчетата на Бети Джо Пикард.

— Благодарна съм ти, но не можеш да спекулираш с това вечно — каза тя направо. — Погрижихме се за лечението ти, осигурихме ти място за възстановяване. Не изтрихме паметта ти — добави тя, сякаш току-що се беше сетила за тази дребна подробност. — Защо звъниш?

— Има ли при вас един вампир, имитатор на Елвис?

— И да има, какво от това? — гласът ѝ внезапно се напрегна. — Снощи заловихме нарушител в пределите на имението, да.

— Тази сутрин, след като напуснах дома на господин Еджингтън, попаднах в плен — казах. Спряхме се на този вариант, защото сметнахме, че дрезгавият ми немощен глас ще звучи убедително.

Последва дълга пауза. Бети Джо Пикард търсеше скрит смисъл в думите ми.

— Имаш глупавия навик да попадаш точно там, където не трябва — каза тя с тон, който съвсем леко наподобяваше съчувствие.

— Сега ти се обаждам по тяхна заповед — предпазливо изрекох аз. — Наредиха ми да ти кажа, че вампирът, който държите при вас, не е имитатор, а оригиналът.

Тя се изсмя.

— О, значи... — после внезапно млъкна. — Ебаваш се с мен, нали? — можех да се закълна, че Мейми Айзенхауер никога не би казала това.

— Ни най-малко. В нощта на смъртта му в моргата по случайност е работил вампир — изграчих аз. Бети Джо издаде странен звук, нещо средно между хълцане и хъркане. — Не използвайте истинското му име. Наричайте го „Буба“. И... за бога... не го наранявайте!

— Но ние вече... изчакай така!

И хукна. Потракването на токчетата ѝ утихна в далечината.

Въздъхнах дълбоко и зачаках. Няколко секунди по-късно имах чувството, че ще полудея: двамата мъже стояха до мен като статуи и ме гледаха втренчено отвисоко. Опитах се да се надигна.

Бил нежно ме улови за раменете, а Ерик намести възглавниците зад гърба ми. Със задоволство отбелязах, че някой от двамата бе проявил благоразумието да застеле жълтото одеяло под мен, за да не цапам покривката на леглото. През цялото време държах слушалката до ухото си и когато в нея се разнесе радостният писък на Бети Джо, едва не я изпуснах.

— Свалихме го тъкмо навреме — изчурулика тя.

— Звъннаха ми точно навреме — казах аз на Ерик.

Той затвори очи, сякаш отправяше благодарности към Всевишния. Зачудих се на кой ли всевишен се молеше Ерик. Зачаках допълнителни инструкции.

— Кажи им — прошепна той — просто да го пуснат, той сам ще се прибере. Извини им се от наше име, че сме го изпуснали от поглед.

Предадох съобщението от „похитителите“ си, но Бети Джо побърза да ме прекъсне.

— Би ли ги попитала дали... Буба... може да остане малко и да ни попее? В доста добро състояние е — каза тя.

Предадох съобщението. Ерик завъртя очи.

— Нека го помоли лично, но ако той откаже, просто да приеме отказа му и да не го ръчка повече — каза той. — Такива молби го разстройват, ако не е в настроение за песни. Освен това, когато пее, понякога го връхлитат спомени и започва да... хм... буйства.

— Добре — примири се Бети Джо, след като ѝ обясних ситуацията. — Ще подходим внимателно. Ако не иска да пее, веднага ще го освободим — чух я да се обръща към някого и тихичко да казва: „Може да ни попее, ако се съгласи“, а събеседникът ѝ отвърна: „Жестоко!“.

Май уредихме Буба с концерт пред отбрана публика в имението на краля на Мисисипи.

От слушалката отново се разнесе гласът на Бети Джо:

— Надявам се да се измъкнеш благополучно от тази неприятност. Не знам как похитителите ти са се сдобили с честта да закрилят най-великата звезда на света, но... склонни ли са да преговаряме за него?

Милата, нямаше представа какъв таралеж искаше да си пъхне в гащите. „Буба“ имаше болезнено пристрастие към котешка кръв, беше малко смахнат и можеше да изпълнява само най-прости инструкции,

макар че от време на време демонстрираше забележителна проницателност. Освен това изпълняваше дадените му указания съвсем буквално.

— Иска разрешение да го задържи — обърнах се аз към Ерик.

Ролята на посредник започваше да ми дотяга. Но Бети Джо нямаше как да се срещне с Ерик, защото щеше да разбере, че той е „приятелят“ на Алсид, който ме бе отвел до имението предишната нощ.

Цялата тази каша ставаше твърде сложна за мен.

— Ало? — Ерик взе слушалката от ръцете ми и изведнъж заговори с безупречен британски акцент.

Уау! Актьор от класа! От устата му се нижеха фрази като: „Гледаме си го като писано яйце“ и „Представа нямате какъв залък отхапвате“. (Ако имах сили да проявя чувството си за хумор, щях да призная, че последното изречение си го биваше.) Размениха си още няколко реплики и той затвори, видимо доволен.

Стори ми се странно, че Бети Джо не спомена за каквато и да било друга нередност в имението. Не обвини Буба, че е пуснал на свобода затворника им, и дори не намекна, че са открили трупа на Лорена. Не че съм очаквала да разисква подобни въпроси в телефонен разговор с простосмъртен. Освен това едва ли имаше кой знае какво за откриване; вампирите се разпадат доста бързо. Но сребърните вериги все още се намираха на дъното на басейна, заедно е достатъчно количество отпадък, което би могло да се идентифицира като труп на вампир. Но пък кому беше нужно да наднича под брезентовото покривало? От друга страна, все някой трябваше да е забелязал липсата на толкова важен пленник.

Може би смятаха, че Буба е освободил Бил, докато е вършал из имението. Буба беше получил указание да не обелва и дума, и щеше да го спазва абсолютно безпрекословно.

Току-виж ми се разминало без последствия. Може би когато започнеха да чистят басейна през пролетта, от Лорена нямаше да е останала и следа.

Като се замислих за трупове, се сетих и за тялото, което открихме в гардероба на този апартамент. Някой със сигурност знаеше местонахождението ни и със сигурност не ни харесваше, щом се опитваше да ни припише такова сериозно престъпление. Аз на

практика вече имах един труп, който да тежи на съвестта ми, макар и не точно този. Интересно дали някой бе успял да открие тялото на Джери Фалкън? Едва ли. Отворих уста да попитам Алсид дали са го съобщили по новините, но се отказах. Нямах сили да формулирам цяло изречение.

Животът ми протичаше като на автопилот — без какъвто и да било контрол от моя страна. Само за два дни успях да скрия един труп и да създам още един. И то само заради неблагодарумието си да се влюбя във вампир. Хвърлих към Бил не особено любящ поглед. Бях толкова погълната от мислите си, че не обърнах внимание на телефонния звън. Алсид, който се бе изнесъл в кухнята, трябва да го е вдигнал при първото позвъняване.

Миг по-късно нахълта в спалнята.

— Размърдайте се — каза той. — Всички трябва да се преместите в съседния апартамент. Бързо, бързо!

Бил ме грабна на ръце заедно с одеялото. Преди да успея да кажа каквото и да било, вече се намирахме пред вратата на необитаемия апартамент, а Ерик разбиваше ключалката. Бил затвори вратата зад гърба си точно когато скърцащият асансьор спря на петия етаж.

Стояхме като заковани наред хладната всекидневна в голия апартамент. Вампирите напрегнато слушаха какво се случваше при съседите. Започнах да треперя в ръцете на Бил.

Честно казано, чувствах се страхотно в прегръдката му, независимо от яда ми към него и проблемите помежду ни. Честно казано, изпълваше ме невероятното и малко плашещо усещане, че съм се завърнала у дома. Честно казано, независимо от това колко пребита се чувствах — и то точно от неговите ръце, или по-скоро зъби, — изтормозеното ми тяло копнееше да се срещне отново с неговото, голо-голеничко, въпреки случката в багажника. Въздъхнах. Разочаровах се от себе си. Трябваше да слушам единствено разума си, защото тялото ми сякаш страдаше от амнезия относно безмилостната атака на Бил и щеше да омекне при първа възможност.

Бил ме положи на пода в малката спалня е такова внимание, все едно струвах милион долара, и грижливо ме уви в одеялото. Двата с

Ерик долепиха уши до стената, зад която се намираше спалнята на Алсид.

— Ама че кучка! — измърмори Ерик.

О! Деби се беше върнала.

Затворих очи. Ерик изхълца от изненада, съвсем тихичко, и аз отново ги отворих. Гледаше право към мен и се подсмиваше.

— Снощи Деби е ходила в дома на сестра му, за да я разпитва за теб — едва чуто прошепна той. — Сестрата на Алсид много те харесва и това явно е разгневilo Деби. Сипе обиди по адрес на сестра му.

Бил не намираше нищо забавно в това. Изведнъж тялото му рязко се напрегна, сякаш някой бе пхнал пръста му в контакта. Ерик зяпна от изненада и ме погледна с неразгадаемо изражение на лицето.

От съседната стая се разнесе непогрешимия звук от шамар — дори аз успях да го чуя.

— Остави ни насаме за малко — каза Бил на Ерик.

Тонът му изобщо не ми хареса.

Затворих очи. Нямах сили за каквото и да било — нито да споря с Бил, нито да го упреквам за изневярата му. Не ми се слушаха обяснения и извинения.

Усетих как Бил коленичи на мокета до мен. После легна на една страна и ме прегърна.

— Алсид току-що каза на тази Деби, че си била много добра в леглото — прошепна той в ухото ми.

Подскочих толкова рязко, че всичките ми рани възнегодуваха едновременно. Притиснах с длан шията си и изскърцах със зъби, за да не изстена от болка. Когато събрах сили да говоря, успях да кажа само:

— Какво? Какво? — място не можех да си намеря от яд.

Бил ме прониза с поглед и сложи пръст върху устните си, за да ми напомни, че трябва да пазя тишина.

— Нищо подобно не се е случило! — гневно просъсках аз. — Но и така да е било, знаеш ли какво? Точно това заслужаваш... предател такъв... кучи син! — гледах го право в очите, без да мигам. Добре, нека дълго отлаганият разговор започне сега!

— Права си — измърмори той. — Легни си, Суки. Всичко те боли.

— Разбира се, че ме боли — прошепнах аз и се разплаках неудържимо. — Наложил ми се да го чуя от чужда уста, да чуя как

смяташ да ми осигуриш издръжка и да ме зарежеш, за да живееш с нея, без дори да имаш куража да ми го кажеш лично! Бил, как можа да ми причиниш това? А аз, идиотката, се заблуждавах, че ме обичаш!

Обзе ме такава ярост, че сама се изненадах от себе си. Отметнах одеялото, хвърлих се отгоре му и го стиснах за гърлото.

Болка ли? Да върви по дяволите!

Не можех да обхвана цялата му шия, но забивах пръстите си с всяка сила, заслепена от изпепеляващ гняв. Искях да го убия.

Ако Бил се съпротивляваше, щях да продължа, но колкото повече стисках, толкова по-празна и студена се чувствах, а гневът ми полека утихваше. Бях го възседнала, а той лежеше по гръб абсолютно пасивен, с отпуснати на пода ръце. Отдръпнах дланите си от шията му и покрих с тях лицето си.

— Надявам се, че те е заболяло ужасно — казах аз задавено, но достатъчно ясно.

— Да — отвърна той. — Заболя ме ужасно.

Бил ме положи на пода до себе си и зави и двама ни с одеялото. После нежно придърпа главата ми върху рамото си.

Лежахме в пълно мълчание цяла вечност, а може да е било и само за няколко минути. Тялото ми се сгуши до неговото — дали по навик, или от копнеж, макар да не знаех дали копнея конкретно за Бил, или просто за близост, каквато бях изпитвала единствено с него. Мразех го. И го обичах.

— Суки — прошепна той в ухото ми. — Аз...

— Шшш — прекъснах го. — Тихо — сгуших се още по-близо до него и изпитах огромно облекчение. Все едно бях свалила от себе си ластична превръзка, която дълго време ме е стягала.

— Чии са дрехите, с които си облечена? — прошепна той след минута-две.

— Даде ми ги един вампир на име Бърнард, защото роклята ми пострада в бара.

— В „Жозефина“?

— Да.

— Как така пострада?

— Прободоха ме е кол.

Бил застина.

— Къде? Болеше ли? — Той отметна одеялото. — Покажи ми.

— Естествено, че болеше — небрежно отвърнах аз и внимателно запретнах долния край на блузата. — Болеше ужасно.

Пръстите му нежно погалиха опънатата до блясък кожа. Моята рана щеше да зарасне по-бавно от неговите. На него щяха да са му нужни не повече от две нощи, за да стане гладък и съвършен като преди, въпреки мъченията, продължили цяла седмица. А на мен щеше да ми остане белег за цял живот, независимо от изпитата вампирска кръв. Вярно, белегът вече не изглеждаше толкова страшен и раната заздравяваше с феноменална скорост, но продължаваше да е подута и зачервена.

— Кой ти причини това?

— Човек, фанатик. Дълга история.

— Мъртъв ли е?

— Да. Бети Джо Пикард го уби с два удара на юмрука си. Това ми напомни за една история, която четох като малка. За дървосекача Пол Бъниън.

— Не я знам тази история — тъмните му очи не се откъсваха от моите.

Свих рамене.

— Е, щом вече е мъртъв... — Бил явно не можеше да мисли за нищо друго в момента.

— Доста хора загинаха покрай тази твоя програма.

Последва дълго мълчание.

Бил хвърли поглед към вратата, която Ерик тактично бе затворил след себе си. Най-вероятно подслушваше, долепен до нея, а Ерик — като всички вампири — притежаваше силно развит слух.

— Безопасно ли е да говорим?

— Да — устните на Бил гъделичкаха ухото ми. — Правиха ли обиск в къщата ми?

— Не знам. Може би вампирите от Мисисипи са я претърсили. Така и не успях да отида там, след като Ерик, Пам и Чоу дойдоха да ми кажат, че си отвлечен.

— Те ли ти казаха, че...

— Че планираш да ме напуснеш. Да. Те ми казаха.

— Вече си платих за тази лудост — каза Бил.

— Ти може да си си платил и това да те устройва — отвърнах аз, — но не знам дали платеното от теб устройва мен.

В празната студена стая се възцари дълго мълчание. Всекидневната също тънеше в тишина. Надявах се, че Ерик имаше план за по-нататъшните ни действия и че той включваше прибиране у дома. Независимо от случилото се между мен и Бил, имах нужда да съм си у дома, в Бон Темпс. Имах нужда от работата си, от приятелите си. Имах нужда да видя Джейсън. Той може и да не беше най-известният брат на света, но друг, освен него нямах.

Зачудих се какво ли се случваше в съседния апартамент.

— Когато кралицата дойде при мен да ми каже, че е чула за програмата, по която работех, и че никой досега не се е залавял е подобен проект, бях поласкан — каза Бил. — Предложи ми солидно заплащане, макар че можеше и да не ми предложи нищо, след като съм неин поданик.

Усетих как устните ми сами се присвиват след поредното напомняне, че двамата с Бил принадлежим на коренно различни светове.

— Според теб кой ѝ е казал? — попитах.

— Не знам. Дори не искам да се замислям — отвърна Бил. Гласът му звучеше небрежно, дори равнодушно, но аз си го познавах.

— Ти знаеш, че отдавна работя по този проект — продължи той, когато разбра, че няма да кажа нищо повече.

— Защо?

— Защо ли? — смутено попита той. — Ами защото тогава това ми се стори добра идея. Списък на всички американски вампири и поне някои от онези, които живеят в други страни по света, представяш ли си? Ценен проект, а и много приятен за изпълнение, както се оказа. Още щом започнах да правя проучването, ми хрумна да включа снимки. И псевдоними. И биографии. Идеята ми просто се разрасна.

— Тоест, нещо като... ъмм... справочник? За вампири?

— Именно! — лицето на Бил грейна още повече. — Идеята ми хрумна съвсем спонтанно една нощ. Опитах се да се сетя за всички вампири, които съм срещал по пътя си през миналия век, и започнах да правя списък. После започнах да добавям рисунки, които съм правил. Или фотографии.

— Значи вампирите могат да се снимат? Имам предвид... виждат се на снимки, така ли?

— Разбира се. Откакто фотографията стана популярна в Америка, винаги сме се старали да стоим настрана от фотообективи, защото снимката е доказателство, че си бил на дадено място в дадено време... а ако двайсет години по-късно се появиш някъде и изглеждаш по същия начин, веднага ще стане ясно какъв си. Но след като вече не крием съществуването си, няма смисъл да се придържаме към старите традиции.

— Мога да се обзаложа, че не всички вампири мислят като теб.

— Е, да. Някои все още се крият в сенките и всяка нощ спят в гробници.

И това го казваше мъж, който от време на време спеше заровен в пръстта на гробището.

— А други вампири помагали ли са ти в това?

— Да, разбира се — изненадано отвърна той. — На някои им доставяше удоволствие да се ровят в спомените си... други го използваха като възможност да наобиколят стари свърталища и да потърсят отдавна забравени познайници. Сигурен съм, че не съм включил всички вампири в Америка — липсват предимно новите преселници, — но поне за осемдесет процента мога да гарантирам.

— Добре, но защо ѝ е на кралицата тази програма? Защо останалите вампири искат да я притежават, след като са разбрали за съществуването ѝ? Те могат и сами да съберат същата тази информация, нали?

— Да — отвърна той. — Но би било много по-лесно да я вземат от мен. А колкото до въпроса ти защо е толкова примамлива... ти например нямаше ли да се радваш, ако имаше справочник с имената и координатите на всички останали телепати в Съединените щати?

— О, разбира се — казах. — Щяхме да си разменяме полезни съвети как да се справяме с проблема си или пък как да го използваме по-добре.

— Ето, виждаш ли? Полезно е да има справочник с информация за всички вампири в Съединените щати, в който да е упоменато кои са силните страни на всеки от тях, кой каква дарба притежава и така нататък.

— Но някои вампири със сигурност няма да искат да фигурират в този справочник — отбелязах аз. — Ти каза, че някои от тях продължават да се крият в сенките и предпочитат тайно да ловуват.

— Именно.

— Но техните данни също са включени в програмата, нали?

Бил кимна.

— Ти какво, искаш да те набучат на кол ли?

— Никога не съм се замислял колко примамлив би могъл да бъде този проект за останалите — навъсено каза Бил. — Изобщо не съм си давал сметка каква власт би могъл да даде на онзи, в чиито ръце попадне. Докато не започнаха опитите да го откраднат.

От съседния апартамент се разнесоха крясъци.

Алсид и Деби отново се караха. Тези двамата изобщо не си подхождаха. Но някакво необяснимо взаимно привличане непрекъснато ги дърпаше един към друг. Знам ли, може би далеч от Алсид Деби беше свестен човек... Не, това не можех да го повярвам, но може би поне се държеше търпимо, ако не я измъчваха любовни терзания.

Естествено, те просто трябваше да се разделят. И никога повече да не остават насаме в една стая.

Същото се отнасяше и за мен.

Погледнете ме само. Осакатена, с източена кръв, намушкана с кол, пребита. Легнала на пода в студен апартамент, в чужд град, до вампир, който ме предаде.

Едно важно решение стоеше точно пред очите ми и чакаше да бъде осъзнато и изпълнено.

Избутах Бил настрана и се изправих на крака. Облякох откраднатото яке. Усещах товара на мълчанието му върху плещите си, но смело отворих вратата и влязох във всекидневната. Ерик с удоволствие подслушваше разправията от съседния апартамент.

— Отведи ме вкъщи — казах.

— Разбира се — отвърна той. — Сега ли?

— Да. Алсид може да се отбие да донесе багажа ми, когато се прибира в Батън Руж.

— Колата в движение ли е?

— О, да — извадих ключовете от джоба си. — Ето.

Излязохме от необитаемия апартамент и взехме асансьора до паркинга. Бил не ни последва.

Ерик ме настигна, когато се качвах в колата.

— Инструктирах Бил как да изчисти кашата, която забърка — каза той, без да съм го питала.

Ерик обикновено шофираше спортни коли и се чувстваше малко неловко зад волана на огромния „Линкълн“.

— Замисляла ли си се — каза той, когато излязохме от централната градска зона, — че всеки път, когато в отношенията ви с Бил се появи напрежение, ти просто обръщаш гръб и си тръгваш? Не че роптая, дори ще се радвам, ако връзката ви приключи. Но ако това е обичайната ти тактика за действие на романтичния фронт, бих искал да съм наясно.

Веднага ми хрумнаха няколко възможни отговора, но бързо разкарах онези от тях, които биха накарали баба ми да си запуши ушите. Поех дълбоко въздух.

— Чуй ме внимателно, Ерик. Първо, отношенията ми с Бил изобщо не ти влизат в работата — дадох му няколко секунди да осмисли думите ми. — Второ, това е първата връзка през живота ми, така че и дума не може да става за обичайна тактика — направих пауза, за да подготвя внимателно следващото си изречение. — Трето, приключих не само с Бил, а и с всички вас. Уморих се да гледам кръв и извращения. Уморих се да бъда смела, да върша неща, които ме плашат, да се мъкна с всякакви странни и свръхестествени личности. Аз съм просто един нормален човек и искам да се влюбвам в нормални хора. Или поне хора, които дишат.

Ерик изчака малко, за да се увери, че съм приключила. Погледнах го крадешком; уличните лампи хвърляха призрачна светлина върху железния му профил. Поне не ми се присмиваше. Дори не се усмихваше. Той хвърли бърз поглед към мен и отново насочи вниманието си върху пътя.

— Слушах те много внимателно. И съм сигурен, че си искрена. Все пак съм пил от кръвта ти и усещам какво чувстваш.

Изминахме още няколко километра в тишина и мрак. Приятно ми стана, че Ерик ме приемаше сериозно. В повечето случаи или се шегуваше, или се държеше безцеремонно.

— Нормалните хора те смятат за повредена — каза той. Лекият му чуждестранен акцент стана по-осезаем.

— Може и така да е. Макар че аз не намирам това за голяма драма, тъй като и преди не ми е вървяло с мъжете — не е лесно да ходиш по срещи, когато знаеш какво точно си мисли човекът до теб. А когато си наясно с всичко, което се върти в главата на ухажора ти, не ти остава нито желание, нито симпатия към него. — Но по-добре да съм сама, отколкото да живея така.

Спомних си правилото за вдигнатия палец на добрата стара Ан Ландърс: с него ли щеше да ми е по-добре, или без него? Когато двамата с Джейсън бяхме малки, баба всеки ден ни четеше вестникарската рубрика на Ан Ландърс и заедно обсъждахме всички отговори, които тя даваше на читателските въпроси. Много от съветите ѝ бяха предназначени за жени, пострадали от отношението на мъже като Джейсън, и той живо участваше в дискусиите.

Точно в този момент се чувствах абсолютно уверена, че щеше да ми е по-добре без Бил. Той ме бе използвал, измамил, предал и източил кръвта ми.

Но и защитавал, отмъщавал за мен, боготворил и приемал напълно безрезервно — наистина голяма благословия.

Е, няхах аптекарски везни под ръка, но имах сърце, пълно е болка, а пред себе си — път към вкъщи. Летяхме през черната нощ, потънали в собствените си мисли. По междущатската магистрала нямаше почти никакви други коли.

Няхах никаква представа за какво мислеше Ерик, което ме караше да се чувствам прекрасно. Може би обмисляше дали да не отбие в страни и да ми прекърши врата или пък просто се чудеше колко ли ще е тазвечерният оборот във „Вамптазия“. Искях да ми говори. Искях да чуя какъв е бил животът му, преди да стане вампир, но тази тема бе твърде деликатна и свързана е твърде много вампири и не ми се навлизаше в нея точно тази нощ от всички възможни нощи.

На около час път от Бон Темпс отбихме за почивка. Колата имаше нужда от гориво, а аз — от тоалетна. Ерик вече зареждаше резервоара, когато аз най-после успях да измъкна изтормозеното си

тяло от колата. Той отхвърли предложението ми да държа маркуча с едно вежливо „Не, благодаря“. До нас се зареждаше още една кола и жената — изрусена блондинка на моя възраст — тъкмо оставяше маркуча, когато аз хлопнах вратата зад гърба си.

В един часа след полунощ на бензиностанцията (плюс кафене и магазин) нямаше никой друг, освен нас и силно гримираната блондинка, опакована в пухено яке. Хвърлих бърз поглед наоколо и забелязах очукания пикап „Тойота“, паркиран в единствения мрачен участък на бензиностанцията. Вътре седяха двама мъже и спореха разгорещено.

— В такъв студ да седят отвън в пикапа си — отбеляза девойката с изрусена коса и тъмни корени, докато влизахме заедно през стъклените врати. Тя потрепери от студ.

— Така си е — отвърнах. Вече се намирах по средата на пътеката в дъното на магазина, когато служителят на касата отклони поглед от телевизора си, за да вземе парите на блондинката.

Вратата на тоалетната се затваряше трудно, тъй като дървената каса беше раздута от скорошен теч в помещението. Всъщност тя вероятно не се е затворила докрай, защото бързах. Но вратата на кабинката изглеждаше наред, дори я заключих, а тоалетната изглеждаше сравнително чиста. Не ми се прибираще обратно в колата при мълчаливия Ерик, затова реших да се възползвам от всички удобства. Погледнах се в огледалото над мивката с очакването да видя потресаваща гледка. Очакванията ми се потвърдиха напълно.

Наръфаната ми шия представляваше отвратително зрелище. Все едно ме беше докопало гладно куче. Докато почиствах раната със сапун и мокри салфетки, размишлявах относно ефекта от поглъщането на вампирска кръв. Дали даваше определено количество свръхсила и възможност за бързо излекуване и се изчерпваше, или действаше дългосрочно, като капсула, която бавно освобождава ценните си съставки в организма? След като пих от кръвта на Бил, се чувствах прекрасно в продължение на два месеца.

Нямах нито гребен, нито четка, а в главата приличах на ритана зелка. Опитах се да пригладя косата си с пръсти, но положението стана още по-зле. Измих лицето и шията си и се върнах обратно в ярко осветения магазин. Почти не забелязах, че вратата пак не се затвори след мен, а остана леко открената. Тръгнах по пътеката между

рафтовете в дъното на магазина. Погледът ми бавно се плъзгаше по изобилието от ядки, чипс, сладкиши, кутийки с шотландско енфие... и двама въоръжени крадци, застанали пред касата до входа.

Исусе Христе, защо просто не дават на тези служители униформи с нарисувана на гърдите мишена? Това беше първата ми мисъл, съвсем отвлечена, все едно гледах филм, в който обираха магазин. Но съвсем реалното напрежение, изписано по лицето на касиера, ме запокити обратно в действителността. Беше ужасно млад — кльощав, пъпчив тийнейджър — и стоеше сам срещу двама въоръжени мъжаги. Ръцете му стърчаха във въздуха, а отвътре кипеше от ярост. Очаквах да се моли за живота си с треперещ глас или просто да мълчи и да мига, но този хлапак изпитваше неописуем гняв.

И тогава мислите му започнаха да прииждат към мен на талази: обираха го за четвърти път, а за трети път насочваха оръжие срещу него. Изпитваше желание да докопа собствената си пушка, която държеше под седалката на паркирания зад магазина пикап, и да направи тези кучи синове на решето.

Все още никой не забелязваше присъствието ми.

Не че се оплаквах!

Хвърлих поглед зад гърба си, за да се уверя, че вратата на тоалетната е открената и скърцането ѝ няма да ме издаде. Идеалният вариант за мен бе да се измъкна през задния вход на магазина — ако изобщо успеях да го открия, — да заобиколя сградата и да накарам Ерик да повика полиция.

Момент! А къде всъщност беше Ерик? Нали трябваше да плати горивото?

Скова ме зловещо предчувствие. Ако Ерик все още не бе дошъл да плати, той нямаше да дойде изобщо. Може би беше решил да офейка. И да ме изостави.

Тук.

Сама.

Точно както те изостави Бил, услужливо ми подсказа вътрешният ми глас. Е, благодаря ти много, подло гласче такова!

А може би са го застреляли. Ако са го улучили в главата... или директно в сърцето, с голям калибър... дори вампир не би могъл да оцелее.

Но, така или иначе, нямаше никакъв смисъл да стърча там и да се тревожа.

Огледах се. Типичен магазин за крайпътна бензиностанция. Влизаш през входната врата, касиерът стои зад дълъг щанд от дясната ти страна. Студените напитки са в хладилници, наредени покрай стената отляво. Срещу теб има три пътеки, които вървят по цялата ширина на магазина, както и множество метални стойки с наредени по тях термоси, въглища, храна за птици. Аз стоях в дъното на помещението и виждах касиера (съвсем ясно) и бандитите (смътно) над рафтовете със стока. Трябваше да се измъкна от магазина, за предпочитане — незабелязано. Мярнах с поглед очукана дървена врата с надпис „Само за служители“, която се намираше на няколко крачки от края на дългия щанд, зад който стоеше касиерът. Между моята пътека и служебната врата имаше открито пространство. Ако тръгнах нататък, веднага щяха да ме забележат.

Реших да рискувам. Запълзях на четири крака, съвсем бавно, за да мога да слушам разговора им.

— ... с руса коса... на ръст долу-горе толкова...? — питаше поедрият от двамата бандити и на мен внезапно ми прилоша.

Руса коса? Аз или Ерик? Или блондинката с тъмните корени? Разбира се, нямаше как да видя уточнението за ръста. Кого търсеха? Вампир от мъжки пол или телепат от женски? В крайна сметка, напомних си аз, не бях единствената жена на света, която се сблъскваше с неприятности.

— Преди пет минути влезе руса жена и си купи цигари — начумерено отвърна момчето. Браво, младежо!

— Неее... тази си замина. Ние търсим онази, която дойде с вампира.

Аха, ясно, моя милост.

— Не съм виждал друга жена — каза момчето. Огледах се и забелязах огледало, монтирано срещу него, в горния ъгъл на магазина. Специално панорамно огледало, в което касиерът да наблюдава вътрешността на магазина. Той ме вижда, помислих си, много добре знае, че съм тук.

Бог да го благослови. Правеше всичко възможно да ме предпази. И аз трябваше да направя същото за него. Щеше да е чудесно, ако успеехме да отървем кожата. Но къде, по дяволите, беше Ерик?

Благослових наум спортното долнище и меките си пантофи, благодарение на които можех да се придвижвам абсолютно безшумно, и се насочих право към дървената врата е надпис „Само за служители“. Искрено се надявах да не скърца. Бандитите продължаваха да говорят с касиера, но аз престанах да се вслушвам в гласовете им и насочих цялото си внимание към вратата.

Много пъти съм се страхувала през живота си, но това, което изпитвах в момента, не можеше да се сравнява с нищо. Баща ми беше ловец, Джейсън и приятелите му — също. Присъствала съм на артилерийски обстрел в Далас и знаех много добре какво се случва, когато в тялото ти попадне куршум.

Допълзях до края на пътеката, където свършваше моето прикритие.

Надникнах предпазливо иззад рафта. Трябваше да прекося около метър и половина открито пространство, за да се добера до частичното прикритие на дългия щанд. Ако успеях да пропълзя незабелязано дотам, щях да съм добре скрита от погледите на двамата крадци.

— Идва кола — каза касиерът и двамата бандити машинално обърнаха глави към стъклени врати. Ако не бях разбрала смисъла на думите му по телепатичен път, може би щях да се поколебая твърде дълго и да изгубя ценно време. Но аз се стрелнах по линолеума толкова бързо, че сама се изненадах от собствената си пъргавост.

— Не виждам никаква кола — каза по-дребният.

— Стори ми се, че чух звънеца — каза момчето. — Онзи, който се включва след сигнал от датчика за движение в другия край на бензиностанцията.

Протегнах ръка и внимателно завъртях топката на бравата. Вратата се отвори безшумно.

— Понякога звъни и без да идва кола — продължи младежът и аз осъзнах, че се опитваше да вдига шум и да задържи вниманието им, докато се измъкна. Бог да го благослови отново!

Открехнах вратата още малко и се шмугнах през нея на четири крака. Озовах се в тесен коридор. В дъното му имаше друга врата, която най-вероятно водеше към площадката зад магазина. Беше заключена — мъдро решение от тяхна страна. На стената имаше забити няколко големи гвоздеа, а на един от тях висеше дебело камуфлажно яке. Бръкнах в десния джоб и напипах ключовете на

момчето. Чист късмет. Случва се понякога, дори и на мен. Стиснах ги здраво, за да не дрънчат, отключих вратата и излязох навън.

На слабо осветената площадка нямаше нищо друго, освен очукан пикап и смрадлив контейнер за смет. От пукнатините в асфалта се подаваха изсъхнали стръкчета плевели. Чух някакъв шум от лявата си страна и стреснато отскочих встрани. Оказа се голям стар ено, който бавно се заклатушка към близката горичка.

Издишах с облекчение и насочих вниманието си към връзката ключове. Оказаха се поне два, за съжаление. Това момче имаше повече ключове от жълдите в катерича хралупа. Едва ли съществуваше по-дебела връзка ключове на цялата ни зелена планета. Прехвърлих ги с треперещи пръсти и най-накрая избрах един — е гумен накрайник и щамповани върху него инициали GM. Отключих вратата на пикапа и отсреща ме лъхна силна миризма на цигари и кучета. Да, под седалката наистина имаше пушка. Заредена. Какъв късмет, че Джейсън бе привърженик на самозащитата. Той ме научи как да зареждам и да стрелям с новата му „Вепеш“.

Въпреки че вече разполагах с оръжие, продължавах да треперя от страх и изобщо не знаех дали ще ми стигне куражът да заобиколя сградата и да стигна до главния вход на магазина. Но просто се налагаше да разузная и да разбера какво е станало с Ерик. Промъкнах се зад ъгъла на сградата и се приближих до стария пикап „Тойота“, паркиран до стената. В каросерията нямаше нищо, е изключение на малко петно, което проблесна на светлината. Стиснах пушката под мишница и го докоснах с пръст.

Прясна кръв. Приз ля ми. Поех си дълбоко въздух и се взех в ръце.

Надникнах през прозореца на шофьорската врата и установих, че е отключена. Днес късметът ме преследваше на всяка крачка. Отворих я тихичко и надникнах вътре. На предната седалка имаше голяма кутия и когато я пребърках, сърцето ми падна право в пантофите. От външната ѝ страна имаше надпис: „Съдържание: два броя“, а сега в нея имаше само една сребърна мрежа, от онези, които се продават в оръжейните магазини и ги наричат „вампироустойчиви“.

Все едно да кажеш, че клетката за акули е сигурна защита против ухапване от тези хищни рибки.

Къде беше Ерик? Огледах се наоколо, но не видях други следи. От магистралата се носеше приглушено фучене на автомобили, но над паркинга витаеше злокобна тишина.

Очите ми светнаха при вида на сгъваемото джобно ножче, захвърлено върху таблото. Охо! Оставих внимателно пушката на предната седалка, грабнах ножчето, отворих го и се приготвих да го забия в гумата. После размислих. Умишленото срязване на гума представляваше сигурно доказателство, че някой се е навъртал наоколо, докато крадците са били в магазина. Май не биваше да го правя. Задоволих се с едно-единствено бодване. Подобна дупчица можеше да се появи от какво ли не, успокоявах се аз. Ако все пак успеях да потеглят, щеше да им се наложи да отбият някъде по пътя. После пъхнах ножа в джоба си — бях станала много крадлива напоследък — и се върнах обратно до тъмния заден вход. Цялата операция ми бе отнела не повече от няколко минути.

Нашият „Линкълн“ все още стоеше до колонката. Маркучът висеше на мястото си. Тоест, ако на Ерик му се е случило нещо, то е станало, след като е напълнил резервоара. Заобиколих ъгъла и започнах да се промъквам покрай стената. Намерих добро прикритие в ъгъла между машината за лед и фасадната стена на магазина. Събрах кураж и надникнах над горния ръб на машината.

Крадците биеха момчето.

А, не! Това трябваше да спре, и то веднага! Сигурно го биеха, защото искаха да разберат къде се крия, а аз не можех да стоя със скръстени ръце, докато някой ядеше бой заради мен.

— Суки — гласът идваше точно зад гърба ми.

В следващия миг, точно преди да изпищя, нечия длан запуши устата ми.

— Извинявай — прошепна Ерик. — Трябваше да измисля подобър начин да те уведомя, че съм тук.

— Ерик — изпъшках аз, когато успях да дойда на себе си. — Трябва да го спасим.

— Защо?

Господи, вампирите ме изумяваха понякога. Е, хората също, но в конкретния момент ставаше въпрос за вампир.

— Защото го млатят заради нас. Защото най-вероятно ще го убият и вината за това ще е наша!

— Това е обир на магазин — обясни ми Ерик като на блондинка.
— Имаха нова мрежа за вампири и решиха да я изпробват върху мен. Те още не го знаят, но мрежата им не работи. Долна измет!

— Те търсят нас — казах аз с треперещ от ярост глас.

— Разкажи ми — прошепна Ерик и аз му разказах.

— Дай ми пушката — каза той.

Аз стиснах оръжието си още по-здраво.

— Знаеш ли как се използва?

— Сигурно не по-зле от теб — ала в очите му се четеше несигурност.

— Точно тук грешиш — отвърнах. И вместо да губя време в спорове, докато моят нов герой зад щанда получаваше вътрешни разкъсвания, аз изтичах покрай машината за лед и наредените до нея бутилки пропан и нахълтах в магазина. Звънчето над входната врата зазвъня като на пожар, ала онези крещяха толкова силно, че изобщо не го чува. Със сигурност успях да привлека вниманието им обаче, когато пратих няколко залпа в тавана над главите им. Отгоре им се посипа облак мазилка, прах и натрошени плочки.

Рикошетът едва не ме простря на земята, но не съвсем. Прицелих се точно в тях. Застинаха по местата си. Като в детството ми, когато играехме на „Спри и замръзни“. Но не съвсем. Лицето на горкичкия пъпчив касиер беше обляно в кръв, някои от зъбите му ги нямаше, а носът му изглеждаше счупен.

Очите ми хвърляха искри.

— Веднага пуснете младежа — казах аз бавно и отчетливо.

— Ще ни застреляш ли, госпожичке?

— И окото ми няма да мигне — отвърнах.

— А ако тя не улучи, аз ще ви довърша — разнесе се гласът на Ерик иззад гърба ми и малко над главата ми. Голям вампир — голяма подкрепа.

— Вампирът се е измъкнал, Сони — говореше по-слабият бандит; слабоват, с мръсни ръце и мазни ботуши.

— Виждам — отвърна Сони, по-едър и по-мургав от другаря си. Главата на по-дребния беше покрита с онази безцветна перушина, която хората от немай-къде наричаха „кестенява коса“.

Младият касиер се отърси от болката и страха и заобиколи щанда по най-бързия начин. По лицето му имаше не само кръв, но и бял прах от стрелбата по тавана. Изглеждаше потресаващо.

— Виждам, че си намерила пушката ми — каза той, докато ме подминаваше, стараейки се да не пресича участъка между мен и бандитите. Извади от джоба си мобилен телефон и започна да натиска бутоните. Миг по-късно вече разказваше историята си на полицията.

— Суки, преди да дойде полицията, трябва да разберем кой е изпратил тези двама психари — каза Ерик. На тяхно място здравата бих се изплашила от тона му, а те явно имаха представа на какво бе способен един разярен вампир. Ерик най-после ме заобиколи и застана до мен, така че успях да видя лицето му. Кожата му пламтеше от изгарянията, сякаш някой го бе нашибал с отровен бръшлян. Имаше късмет, че само лицето му е било голо при допира със сребърната мрежа, макар че Ерик едва ли се чувстваше късметлия.

— Ела тук — каза Ерик и насочи пронизващия си поглед към Сони.

Сони веднага слезе от подиума, върху който се намираше работното място на касиера, а другарят му го гледаше със зинала уста.

— Ти стой там — нареди му Ерик. Безцветният мъж стисна очи с всичка сила, за да не гледа към Ерик, но любопитството му надделя и той леко надигна клепачи. Това му стигаше. Ако не притежаваш свръхестествени способности, никога не поглеждай вампир в очите!

— Кой ви изпрати? — тихо попита Ерик.

— Един от „Хрътките на Ада“ — отвърна Сони с равен глас.

Ерик сепнато ме погледна.

— Член на мотоциклетната банда — предпазливо обясних аз с пълното съзнание, че имаме граждански свидетел, който слушаше с огромно любопитство. Наоколо ми гъмжеше от чужди мисли.

— Какво ви поръчаха да направите?

— Казаха ни да чакаме на магистралата. По другите бензиностанции също има от нашите.

Бяха наели поне четирийсет главорези. Сериозно капиталовложение.

— Кого точно трябваше да чакате?

— Едър кестеняв мъж и едър рус мъж, придружавани от млада блондинка с хубави цици.

Ръката на Ерик направи толкова бързо движение, че дори не успях да го забележа. Нямаше и да разбере, че е помръднал, ако не бях видяла кръвта по лицето на Сони.

— Говориш за бъдещата ми любовница, така че внимавай какво приказваш. Защо ни търсехте?

— От нас се искаше да ви заловим и да ви върнем в Джаксън.

— Защо?

— „Хрътките на Ада“ подозираха, че може да имате нещо общо с изчезването на Джери Фалкън. Искяха да ви поразпитат по този въпрос. Наблюдавали са някаква жилищна кооперация, видели са ви да излизате с бял „Линкълн“ и са ви проследили донякъде. Тъмнокосият не беше с вас, но блондинката отговаряше на описанието, така че ние се включихме в преследването.

— Вампирите от Джаксън знаят ли нещо за този план?

— Не. Хрътките решиха, че това е тяхна грижа. Вампирите си имат свои проблеми покрай избягалия затворник. Така че едното доведе до другото и наеха нас да им помогнем.

— Какви са тези двамата? — попита ме Ерик.

Затворих очи и концентрирах мисълта си.

— Никакви — казах. — Абсолютно никакви. — Не бяха свръхсъщества, не бяха и върколаци. Просто никакви. Според мен не можеха да се нарекат и хора, но все още никой не ме е назначил за Господ.

— Трябва да изчезваме оттук — каза Ерик.

Съгласих се на драго сърце. Само това ми липсваше, да прекарам нощта в полицията. За Ерик пък и дума не можеше да става. Най-близката затворническа килия, пригодена за вампири, се намираще чак в Шривпорт. По дяволите, полицейското управление в Бон Темпс едва отскоро разполагаше с инвалидна количка.

Ерик се вгледа в очите на Сони.

— Не сме били тук — каза. — Нито аз, нито дамата.

— Само момчето — съгласи се Сони.

Другият бандит отново стисна очи, но Ерик духна в лицето му и онзи — точно както би постъпило куче — се ококори и запристъпва назад. Ерик го омагьоса за секунда и повтори процедурата.

После се обърна към касиера и му подаде пушката.

— Това е твое, ако не се лъжа.

— Благодаря — отвърна момчето и насочи дулото към крадците.
— Не сте били тук — изрече дрезгаво той, без да поглежда към Ерик.
— Няма да кажа нищо на полицията.

Ерик остави четиридесет долара на тезгяха.

— За горивото — обясни той. — Суки, да се омитаме.

— „Линкълн“ е голяма дупка в багажника ще привлече внимание
— извика момчето след нас.

— Прав е — вече закопчавах колана си, а Ерик набираше скорост по магистралата, когато чухме воя на приближаващи се сирени.

— Трябваше да взема пикапа — каза той. Изглеждаше доволен от успешната развързка на приключението ни.

— Как е лицето ти?

— Оправя се.

Раните му вече не изглеждаха толкова възпалени.

— Какво се случи? — попитах аз със съзнанието, че засягам деликатна тема.

Той ми хвърли бърз поглед и отново насочи вниманието си към пътя. Спазваше стриктно ограничението за скоростта, за да не будим подозрение у полицейските коли, които се движеха в обратна посока към бензиностанцията.

— Докато ти задоволяваше човешките си потребности в тоалетната — каза той, — аз напълних резервоара. Закачих обратно маркуча и точно преди да вляза в магазина, тези двамата излязоха от пикапа си и просто метнаха мрежата върху мен. Беше много унижително, че успяха да го направят. Двама глупаци със сребърна мрежа.

— Сигурно точно в този момент си мислил за нещо друго.

— Да — лаконично отвърна той.

— И после какво се случи? — попитах аз, след като стана ясно, че той няма да продължи сам.

— По-едрият ме удари с приклада на пушката си. Отне ми известно време да се съвзема — каза Ерик.

— Видях кръвта.

Той опипа тила си.

— Да, имаше и кръв. След като привикнах към болката, закачих единия край на мрежата за бронята на пикапа им и успях да се

претърколя изпод нея. Некадърници. Ако бяха закопчали мрежата със сребърни вериги, резултатът можеше да е коренно различен.

— И ти успя да се освободиш?

— Ударът по главата се оказа по-голям проблем, отколкото ми се стори в началото — намръщи се Ерик. — Хукнах покрай задната стена на магазина и открих водопроводния кран от другата му страна. После чух някой да излиза от служебния вход. Щом се посъвзех, тръгнах по дирята на звука и открих теб — Ерик направи дълга пауза и после ме попита за случката в магазина.

— Онези двамата са ме объркали с другото момиче. С нея влязохме заедно, но аз отидох в тоалетната — обясних. — Не бяха сигурни дали изобщо съм влязла в магазина, а касиерът настояваше, че е видял само една жена, която си купила цигари и си тръгнала. Знаех, че момчето има пушка в колата си — нали се сещаш, чух го от главата му, — така че излязох, взех я, извадих от строя пикапа на бандитите и тръгнах да те търся, защото реших, че нещо ти се е случило.

— Значи ти се канеше да спасиш и мен, и касиера... заедно?

— Ами... да — изобщо не проумявах изненадата му. — Нямах особено голям избор.

Раните му се бяха превърнали в тънички розови линии.

Възцари се дълго, напрегнато мълчание. Намирахме се на около четирийсет минути път от вкъщи. Накрая отворих уста и реших да довърша разговора.

— Изглежда, нещо те притеснява — гласът ми прозвуча рязко. Самообладанието ми започваше да се пропуква. Знаех, че вода разговора в погрешна посока; знаех, че трябваше да се задоволя с мълчанието, колкото и напрегнато и тежко да беше то.

Ерик слезе от магистралата на изхода за Бон Темпс и зави в южна посока.

Понякога, вместо да тръгнем по път, който не познаваме много добре, просто се втурваме по отъпканата пътека.

— Има ли нещо лошо в това, че съм искала да спася и двама ви? — вече пресичахме Бон Темпс. Когато сградите по „Мейн Стрийт“ оредяха и постепенно изчезнаха, Ерик зави на изток. Подминахме „Мерлот“, все още отворен. Отново завихме на юг и не след дълго колата вече подскачаше по черния път към моята къща.

Ерик паркира отпред и угаси двигателя.

— Да — каза той. — Има нещо лошо в това. И защо, по дяволите, не вземеш да си оправиш алеята?

Напрежението, което тлееше помежду ни, най-после избухна. Изхвърчах от колата, той също и в продължение на няколко секунди се гледахме гневно над покрива на автомобила, макар че от мен не се виждаше почти нищо. Заобиколих задницата и се изправих в цял ръст пред него.

— Защото не мога да си го позволя, ето защо! Нямам никакви пари! А всички вие непрекъснато ме карате да отсъствам от работа, за да ви върша услуги! Край! Не мога повече! — изкрещях. — Отказвам се!

Настъпи поредното дълго мълчание. Ерик не откъсваше поглед от мен. Гърдите ми се повдигаха и отпускаха изпод краденото ми яке. Усещах нещо странно около къщата ми, нещо тревожно, но бях твърде ядосана и не обърнах внимание.

— Бил... — предпазливо започна Ерик и това мигом подпали късия ми фитил.

— Той харчи всичките си пари за капризите на семейство Белфлор — говорех тихо, но треперех от гняв и злъч. — И през ум не му минава да даде пари и на мен. Но и да се сети, аз как бих могла да ги приема? Не съм нито държанка, нито неговата курва, аз съм... аз бях неговата приятелка.

Поех дълбоко въздух с мрачното предчувствие, че всеки момент ще се разплача. Предпочитах да се ядосам отново. И се опитах.

— А теб какво те прихвана, та тръгна да разправяш на онези, че съм ти... че ще ти стана любовница? Откъде го измисли?

— А къде са парите, които получи за работата си в Далас? — Въпросът му ми дойде като гръм от ясно небе.

— Платих си данъците е тях.

— Нито веднъж ли не ти мина през ум, че ако ми кажеш къде Бил крие компютърната си програма, ще ти дам всичко, което поискаш? Не ти ли стана ясно, че Ръсел щеше да ти се отплати богато за нея?

Отворих уста, но се почувствах толкова оскърбена, че не знаех откъде да започна.

— Аха, явно не си се сетила за това.

— О, да, аз съм просто един ангел — всъщност аз действително не се бях сетила за тези неща, а сега едва ли не трябваше да се оправдавам за това. Треперех от гняв и в главата ми не остана и частица здрав разум, иначе бих усетила присъствието на други работещи мозъци. Чувствах, че в къщата ми има някой, и това обстоятелство ме вбесяваше още повече. Разумната част от съзнанието ми се срути под тежестта на гнева ми.

— Някой дебне в къщата ми, Ерик — обърнах се и се втурнах към верандата. Намерих ключа, който винаги криех на едно и също място — под любимата люлка на баба. Пренебрегнах всичко, което се опитваше да ми каже съзнанието ми, пренебрегнах и надигащия се вик от гърлото на Ерик, отворих вратата и ме посрещна удар, тежък колкото цял тон тухли.

Пипнахме я — изрече непознат глас. Издърпах ме рязко на крака и аз започнах да се олюлявам между двамата мъже, които ме държаха.

— А вампирът къде е?

— Измъкна се. Прострелях го два пъти, но той избяга в гората.

— Лоша новина. Действайте бързо.

Усетих присъствието на много хора и отворих очи. Бяха светнали лампите. Намираха се в моята къща. Между стените на моя дом. От това ми се гадеше повече, отколкото от удара в челюстта ми. Незнайно защо бях очаквала да видя Сам или Арлийн, или Джейсън.

В моята всекидневна имаше петима непознати мъже — ако мозъкът ми функционираше правилно и все още можех да броя. Но преди да формулирам каквато и да било друга мисъл, един от мъжете — който впрочем носеше кожен елек — ме удари с юмрук в стомаха.

Нямах достатъчно въздух, за да пищя.

Двамата мъже, които ме държаха, отново ме вдигнаха на крака.

— Къде е той?

— Кой? — точно в този момент наистина не можех да се сетя кого биха могли да търсят. И, разбира се, той ме удари отново. Прекарах една ужасна минута, в която исках да повърна, но нямах нужния въздух, за да го направя. Задушавях се.

Най-накрая успях да си поема въздух. Дълбока глътка, болезнена и шумна, но истинско блаженство.

Върколакът, който провеждаше разпита — със светла коса, обръсната почти до скалпа, и е противна козя брадичка — ме зашлеви през лицето е всичка сила. Главата ми се разтресе като автомобил с повредени амортизтори.

— Къде е вампирът, кучко? — попита върколакът и отново замахна с юмрук.

Не можех повече да търпя това. Реших да ускоря нещата. Вдигнах крака във въздуха и докато онези двамата ме стискаха здраво

за ръцете, ритнах върколака пред мен е всичка сила. Ако не носех пантофи, ударът щеше да е по-ефикасен. Чифт кубинки биха ми свършили чудесна работа. Но господин Козя Брадичка все пак залитна назад и когато отново тръгна към мен, видях смъртта си в очите му.

Точно преди да стъпя на пода отново замахнах с крака и мъжете от двете ми страни напълно изгубиха равновесие. Олюляха се, но отчаяните им опити да останат прави се оказаха напразни. Всички се срутихме на земята, повличайки и побойника със себе си.

Не много добра развързка, признавам, но все пак по-добре, отколкото да чакаш да те ударят.

Приземих се по очи, тъй като нямах контрол над ръцете си. Докато падахме, единият от мъжете ме пусна и с помощта на свободната си ръка аз успях да се отскубна от другия.

Почти бях скочила на крака, когато върколакът — доста по-бърз от хората — ме докопа за косата. Намота я около ръката си, за да ме държи по-здраво, и отново ме халоса с юмрук по лицето. Другите присъстващи наемници се скупчиха около нас — или да помогнат на падналите, или просто да погледат как ме пребиват.

Същинската част на всеки бой приключва за няколко минути, защото участниците се изморяват бързо. Денят ми бе много дълъг и аз бях готова да се предам пред съкрушителните преимущества на противниците ми. Но все пак събрах малкото си останала гордост и атакувах най-близкия мъж — или по-точно свиня в човешки облик, с мазна тъмна коса и разплуто шкембе. Забих нокти в лицето му с всички сили. Докато все още имах сили.

Върколакът стовари коляното си в стомаха ми. Аз пицях, човекът свиня викаше другарите си на помощ и точно в този момент входната врата се отвори и вътре нахълта Ерик, облян в кръв. Веднага след него се появи Бил.

Изглеждаха обезумели от гняв.

Видях със собствените си очи на какво е способен един разярен вампир. Тоест двама.

Секунда по-късно се уверих, че помощта ми е излишна, затова помолих Богинята на Безразсъдно Смелите Девойки да ме извини и затворих очи.

Две минути по-късно всичките ми неканени гости бяха мъртви.

— Суки? Суки? — гласът на Ерик звучеше дрезгаво. — Мислиш ли, че трябва да я заведем в болница? — обърна се той към Бил.

Хладни пръсти докоснаха китката и шията ми. Искях да обясня, че поне този път съм в съзнание, но нямах сили, пък и не ми се мърдаше от пода.

— Пулсът ѝ е стабилен — съобщи Бил. — Ще я обърна по гръб.

— Жива ли е?

— Да.

Гласът на Ерик прозвуча съвсем близо до ухото ми.

— Кръвта нейна ли е?

— Да, част от нея.

Той въздъхна дълбоко, на пресекулки.

— Нейната е различна.

— Да — хладно отвърна Бил. — Но ти, разбира се, вече си преял.

— Да, отдавна не бях пил истинска кръв в такова количество — каза Ерик. Все едно чувах брат ми Джейсън да казва, че отдавна не е ял къпинов пай до пръсване.

Бил пхна ръцете си под мен.

— Аз също. Трябва да ги изнесем на двора — небрежно каза той — и да почистим къщата на Суки.

— Разбира се.

Бил започна да ме обръща, а аз започнах да плача. Искях да спра, но не можех. Искях да съм силна, но точно в този момент мислех единствено за тялото си. Ако някога сте яли бой — ама истински бой, — знаете какво имам предвид. Когато те спукат от бой, осъзнаваш, че ти си просто една торба от кожа — съвсем тъничка, крехка кожа, — която съдържа пълнеж от голямо количество течности и някои твърди, но все пак чупливи части. В сравнение с тежкия побой, който отнесох в Далас едва преди няколко седмици, сега се чувствах много по-зле. Нямах представа дали действително съм по-зле, но съзнавах, че имам сериозни увреждания на меките тъкани. В Далас се бях сдобила със спукана скула и усукано коляно. Замислих се, че може би коляното ми отново се бе усукало, а пукнатината на скулата ми отново се бе отворила. Отворих очи, примигнах и отново ги отворих. Няколко секунди по-късно зрението ми се проясни.

— Можеш ли да говориш? — попита Ерик след много дълга пауза.

Опитах се, но от пресъхналата ми уста не излезе и звук.

— Трябва да пийне нещо — Бил се запъти към кухнята, но по доста заобиколен маршрут заради множеството препятствия по пътя.

Ерик приглади косата ми назад. Сетих се, че и той беше ранен; исках да го попитам как се чувства, но не можех. Седеше на пода до мен, облегнат на възглавниците от дивана. По лицето му имаше кръв, а бузите му руменееха повече от всякога. Просто прачеше от здраве. Когато Бил се върна с водата ми — плюс сламка в чашата — веднага погледнах и неговото лице. Все едно имаше слънчев загар.

Бил ме надигна внимателно и намести сламката между устните ми. Отпих няколко глътки, които ми се сториха най-вкусното нещо на света.

— Убихте ги до един — гласът ми звучеше като скърцане.

Ерик кимна.

Припомних си скупчените над мен свински зурли и господин Козя Брадичка, който ме млатеше с юмруци.

— Чудесно — казах.

Ерик се усмихна едва забележимо. Бил не реагира по никакъв начин.

— Колко бяха?

Ерик се огледа небрежно, а Бил мълчаливо посочваше с пръст, докато броеше.

— Седем? — колебливо отвърна Бил. — Двама на двора и петима в къщата?

— Аз ги изкарах осем — измърмори Ерик.

— И защо ти се нахвърлиха така?

— Джери Фалкън.

— О! — каза Бил с коренно различен тон. — О, да! Срещал съм го. В стаята за мъчения. Той е номер едно в списъка ми.

— Ами... спокойно можеш да го задраскаш — каза Ерик. — Вчера Алсид и Суки изхвърлиха трупа му в гората.

— Алсид ли го е убил? — възкликна Бил, но после се замисли и погледна към мен. — Или Суки?

— Той твърди, че нямат нищо общо. Намерили трупа у тях, в гардероба му. Двамата със Суки скроили план и се отървали от него —

в гласа на Ерик се долавяше възхищение.

— Моята Суки е скрила труп?

— Мисля, че твърде самонадеяно боравиш с притежателните местоимения.

— Откъде научи този термин, Нортман?

— Изкарах курс по английски за чужденци в един общински колеж през седемдесетте.

— Тя е моя — отсече Бил.

Зачудих се дали ще успея да раздвижа ръце. Успях. Вдигнах ги във въздуха и направих непогрешимия жест с един пръст. С двете ръце.

Ерик се разсмя, а Бил възмутено извика:

— Суки!

— Според мен Суки просто иска да ни каже, че принадлежи единствено на себе си — нежно изрече Ерик. — Междувременно, за да приключим започнатата тема, който и да е пъхнал трупа в гардероба, е искал да хвърли вината върху Алсид, тъй като Джери Фалкън започнал да дърпа Суки в бара, а Алсид се обидил.

— Значи целият този заговор може да е насочен срещу Алсид, а не срещу нас?

— Трудно е да се каже. Съдейки по думите на въоръжените крадци от бензиностанцията, членовете на въпросната банда се свързали с всичките си познати бандити и ги разпределили по отбивките на магистралата, за да ни дебнат.

— Но как се е оказала тук тази банда? Откъде са знаели коя всъщност е Суки и къде живее?

— Суки използва истинското си име в „Клубът на мъртвите“. Но те нямаха представа как се казва приятелката ти; знаеха само, че е човек. Останал си й верен и не си я предал.

— Поне в това отношение й останах верен — мрачно каза Бил.
— Това беше най-малкото, което можех да направя за нея.

А аз показах среден пръст на този мъж! Но от друга страна, същият този мъж говореше така, сякаш мен ме нямаше в стаята. И най-важното — същият този мъж си бе намерил друга любима, заради която щеше да ме напусне, без да му мигне окото.

— Тоест, върколаците може и да не знаят, че Суки е приятелката ти, но със сигурност са наясно, че тя е гостувала на Алсид, когато

Джери е изчезнал, и че Джери може да ходил до апартамента. Алсид твърди, че вождът на глутницата в Джаксън му е казал да напусне града за известно време, но е убеден, че Алсид не е убиецът на Джери.

— Този Алсид... като че ли има сериозни проблеми с приятелката си.

— Тя е сгодена за друг. И вярва, че той си пада по Суки.

— А дали пък наистина не е така? Той имаше наглостта да каже на кавгаджийката Деби, че Суки е добра в леглото.

— Просто искаше да разпали ревността ѝ. Не е спал със Суки.

— Но я харесва — в устата на Бил това прозвуча като углавно престъпление.

— Че кой не я харесва?

— Току-що убихте цяла тълпа мъже, които очевидно изобщо не ме харесваха — намесих се аз с огромно усилие. Чувствах се изморена от разправиите им точно над главата ми, макар че научих интересни неща. Измъчваше ме ужасна болка, а във всекидневната ми се въргаляха трупове. Бих приветствала решаването и на двата проблема.

— Бил, как се придвижи дотук? — изхриптях аз.

— С моята кола. Сключих сделка с Ръсел, защото не исках да се озъртам през рамо до края на съществуването си. Ръсел кипеше от гняв, когато му се обадох. Струпах му се доста неща наведнъж — моето бягство, изчезването на Лорена; освен това върколаците, които работят за него, отказали да се подчинят на заповедите му и застрашили бизнес отношенията, които Ръсел поддържал е Алсид и баща му.

— А кое го ядоса най-много? — попита Ерик.

— Лорена — задето позволи да избягам.

Двамата прихнаха да се смеят. Ох, тези вампири.

Големи са шегаджии.

— Ръсел се съгласи да ми върне колата и да ме остави на мира, ако му кажа как съм избягал — продължи Бил. — За да запуши дупката, през която съм се измъкнал. Освен това ме помоли да го включа в наддаванията за вампирския справочник.

Ако Ръсел беше направил това в самото начало, щеше да спести доста мъка на всички. Но от друга страна, Лорена все още щеше да е жива. Както и бандитите, които ме пребиха, а може би и Джери Фалкън, чиято смърт продължаваше да е обвита в мистерия.

— И тогава — продължи Бил — аз настъпих газта и се понесох по магистралата, за да ви кажа, че върколаците и техните наемници са ви устроили засада и чакат да ви пипнат. Разбрали — с помощта на компютър, — че приятелката на Алсид, Суки Стакхаус, живее в Бон Темпс.

— Тези компютри са много опасни машинки — каза Ерик. Звучеше уморено и аз се сетих за кръвта по дрехите му. Ерик беше прострелян два пъти само защото ме придружаваше.

— Лицето ѝ се подува — каза Бил. В гласа му се преплитаха нежност и гняв.

— Ерик... окей? — нямах сили да сглобя цяло изречение.

— Ще се излекувам — гласът му идваше някак отдалече. — Особено след всичката тази прясна...

И тогава заспах или припаднах, или нещо средно между двете.

Слънчице. Толкова отдавна не бях виждала слънчева светлина, че почти бях забравила това приятно усещане.

Намирах се в собственото си легло, облечена в меката си бледосиня нощница и завита до брадичката като мумия. Налагаше се — спешно — да се надигна и да отиде до тоалетната. Още с първото помръдване получих представа за ужасната болка, която щеше да съпътства придвижването ми, но пикочният ми мехур ме принуди да се измъкна от кревата.

Запристъпвах ситно през стаята, която ми се стори необятна като пустиня. Всеки изминат сантиметър ми причиняваше неописуема болка. Ноктите на краката ми все още бяха лакирани в бронзово, в тон с маникюра ми. Имах достатъчно време да им се наслаждавам, докато траеше пътешествието ми.

Слава богу, че имах вътрешна водопроводна инсталация. Ако трябваше да прекося двора, за да стигна до външна тоалетна — както е правила баба ми като малка, — сигурно щях да се откажа.

Когато приключих първия етап от пътуването си и облякох пухкавия си син халат, поех със същото темпо по коридора към всекидневната, за да направя оглед на бойното поле. Пътьом забелязах, че слънцето свети ярко, а небето е ясносиньо. Термометърът — подарък от Джейсън за рождения ми ден — показваше пет градуса.

Той го бе монтирал от външната страна на прозореца, за да го виждам, без да се налага да излизам.

Всекидневната изглеждаше в отлично състояние. Нямах представа колко време е работила вампирската бригада през нощта, но никъде не се виждаха телесни части. Дървеният под светеше, а мебелите блестяха от чистота. Само килимът го нямаше, но това изобщо не ме разтревожи. Не беше никаква ценна семейна вещ; просто един най-обикновен килим, който баба купила от битпазар за трийсет и пет долара. Защо си спомних това точно сега? Какво значение имаше? Баба вече я нямаше на този свят.

Усетих, че ме грози опасност да се разплача, но бързо овладях положението. Нямах никакво намерение да пропадам в дълбоката яма на самосъжалението. Болката от изневярата на Бил вече не ме тормозеше; изпитвах по-скоро равнодушие или може би чувството ми за самосъхранение най-после бе поело нещата в свои ръце. За моя огромна изненада, вече не изпитвах гняв към Бил. Измъчван от жена — така де, вампир от женски пол, — която го е заблуждавала, че го обича. И то за да извлече финансова полза от него. Просто ужасно!

За мой ужас, внезапно ме връхлетя споменът за момента, в който острият кол се заби под ребрата на Лорена, и отново усетих движението на дървото, когато разпаряше тялото ѝ.

Успях да стигна до тоалетната в коридора тъкмо навреме.

Добре, аз съм убийца.

И друг път съм наранявала същество, което се е опитвало да ме убие, но това никога не ме е притеснявало... е, ако изключим някой и друг кошмар нощем. Но убийството на вампирката Лорена ме караше да се чувствам ужасно. Тя щеше да ме убие много по-бързо и това нямаше да представлява никакъв проблем за нея, сигурна съм. А после най-вероятно щеше да се смее до припадък.

Може би точно това ме притесняваше в цялата тази случка. След като забих кола в тялото ѝ, имаше един момент — проблясък, частица от секундата, — в който си помислих: „Ето това заслужаваш, кучко!“. И изпитах истинско удоволствие.

Няколко часа по-късно осъзнах, че е следобед, и то понеделник. Обадох се на мобилния телефон на Джейсън и той дойде да ми донесе

пощата. Когато отворих входната врата, той мълча цяла минута, докато внимателно ме оглеждаше от глава до пети.

— Ако той ти е причинил това, подострям дръжката на метлата, грабвам фенерчето и отивам у тях. Още сега! — каза той.

— Не, не е той.

— А виновникът... какво се случи с него?

— Не ти трябва да знаеш подробности.

— Добре, поне едно нещо е свършил както трябва този твой вампир.

— Повече няма да се виждам с него.

— Аха, това съм го чувал и друг път.

Уместна забележка.

— Поне известно време — добавих твърдо.

— Сам Мерлот каза, че си заминала някъде с Алсид Ерво.

— Не е трябвало да ти казва.

— По дяволите, аз съм ти брат. Трябва да знам с кого се мотаеш.

— Това е служебно познанство — казах аз и се усмихнах накриво.

— Увеличаш се от геодезия?

— Познаваш Алсид?

— Всеки го познава, поне по име. Семейство Ерво са добре известни. Корави мъже. Добри работодатели. Богати.

— Много е свестен.

— Ще идва ли пак насам? Бих искал да се запозная с него. Нямам намерение да асфалтирам общинските пътища до края на живота си.

Виж ти, Джейсън имал планове за живота си.

— Ако го видя пак, ще ти се обадя. Не знам дали ще е скоро, но ако реши да намине насам, ще те уведомя веднага.

— Чудесно — Джейсън се огледа наоколо. — Къде е килимът?

Забелязах петно от кръв на дивана — точно там, където се беше облягал Ерик. Веднага седнах така, че да го прикрия с краката си.

— Килимът? Разлях малко доматиен сос върху него. Ядох тук спагети, докато гледах телевизия.

— И ти го занесе на химическо чистене?

Не знаех как да отговоря на този въпрос. Нямах представа дали вампирите са го занесли на химическо, или просто са го изгорили.

— Да — отвърнах с известно колебание. — Обаче казаха, че може и да не успеят да почистят петното.

— Новата настилка изглежда страхотно.

Ченето ми увисна.

— Какво?

Той ме погледна така, сякаш имах умствени отклонения.

— Новата настилка. На алеята ти. Свършили са чудесна работа, изравнена е идеално. Няма нито една дупка.

Веднага забравих за кървавото петно, скочих от дивана, доколкото ми позволяваха силите, и надникнах през прозореца. Не само пътят беше оправен. Пред къщата ми имаше нова зона за паркиране, опасана с ниска декоративна ограда и покрита с най-скъпия чакъл, от онзи, който образуваше идеално сцепление и не се разнасяше встрани от желания участък. Пресметнах колко е струвало всичко това и покрих устата си с длан.

— Цялата алея ли е застлана така? Чак до пътя? — едва чуто попитах аз.

— Да. Видях бригадата от „Бърджис&синове“, когато идвах насам — бавно изрече той. — Ти нямаше ли уговорка с тях?

Поклатих глава отрицателно.

— По дяволите, сигурно са сбъркали адреса! — сприхавият Джейсън почервения от яд. — Ще се обадя на Ранди Бърджис и ще го натикам в миша дупка. Да не си посмяла да плащаш сметката! Това сигурно е квитанцията. Намерих я залепена на вратата — Джейсън измъкна от джоба на якето си навита на руло бележка.

Разгънах жълтия лист хартия и прочетох надрасканото на ръка съобщение:

„Суки, господин Нортман каза да не чукаме на вратата ти. Оставям ти телефонния си номер. Ако има някакъв проблем, просто ми звъни.

Ранди“

— Платено е — казах аз и Джейсън се поуспокои.

— Гаджето ти? Бившето?

Сетих се как крещях на Ерик относно автомобилната алея.

— Не — отвърнах. — Някой друг — искаше ми се не Ерик, а Бил да се бе сетил за това.

— Много популярна си станала напоследък — отбеляза Джейсън. Очаквах да започне да ме осъжда, но явно съзнаваше, че би било неуместно точно от неговата уста.

— Не, не съм — отрязах го аз.

Той ме изгледа доста продължително, но аз смело издържах на погледа му.

— Добре — бавно каза той. — Значи някой ти дължи услуга, и то огромна.

— Това е по-близо до истината — съгласих се аз и на свой ред се зачудих дали всъщност говорех истината. — Благодаря ти, че ми донесе пощата, братко мой, но сега трябва да се завлека обратно в леглото.

— Няма проблем. Искаш ли да те закарам до болницата?

Поклатих глава. Нямах желание да вися в чакалня.

— Добре. Обади ми се, ако имаш нужда да ти напазарувам храна.

— Благодаря — повторих аз, този път с по-голямо удоволствие. — Ти си страхотен брат — за изненада и на двама ни, аз се надигнах на пръсти и го целунах по бузата. Той ме прегърна непохватно, а аз положих усилие да остана усмихната, вместо да се намръщя от болка.

— Връщай се в леглото, сестричке — каза той и внимателно затвори вратата след себе си. Забелязах, че остана на верандата в продължение на цяла минута, за да се наслади на първокачествения чакъл в двора ми. После поклати глава и се качи в пикапа си — безупречно чист, както винаги, изрисуван с ярки пламъци в розово и синьо върху катраненочерен фон.

Погледах малко телевизия. Опитах се да хапна, но лицето ме болеше твърде много, когато дъвчех. Имах късмет, че открих малко сладолед във фризера.

Към три часа следобед пред къщата спря огромен пикап. Отвътре излезе Алсид с куфара ми в ръка. Почука съвсем тихо. Сигурно щеше да се чувства по-добре, ако не му бях отворила, но, в крайна сметка, никой не ми плащаше да улеснявам живота на Алсид, затова отворих вратата.

— О... Исусе Христе! — възкликна той, но не непочтително, и ме огледа от глава до пети.

— Влизай — казах. Едва движех челюстите си от болка. Помнех обещанието си към Джейсън за среща с Ерво, но двамата с Алсид първо трябваше да си поговорим насаме.

Той прекрачи прага, без да отделя поглед от мен. После поклати глава, отнесе куфара в спалнята ми, приготви ми голяма чаша чай с лед, сложи вътре сламка и я сервира на масичката до дивана. Очите ми се напълниха със сълзи. Не всеки би се сетил, че от гореща напитка подутото ми лице щеше да ме заболи още повече.

— Разкажи ми какво се случи, миличка — каза той и се настани на дивана до мен. — Ето, вдигни си краката и се облегни удобно — той ми помогна да се завъртя, намести краката ми в скута си, а зад гърба ми натрупа възглавници.

Действително се почувствах удобно и точно в това положение смятах да прекарам следващите няколко дни.

Разказах му всичко.

— Значи смяташ, че те ще дойдат да ме издирват в Шривпорт? — попита той. В тона му, въпреки очакванията ми, не долових и следа от упрек към мен за неприятностите, в които го забърках.

Поклатих глава безпомощно.

— Просто не знам. Ще ми се да знаехме какво точно се е случило. Така бихме могли да свалим подозренията им от нас.

— Върколаците са изключително верни същества — каза Алсид.

Улових ръката му.

— Знам.

Зелените му очи не се откъсваха от моите.

— Деби поиска от мен да те убия — каза той.

За миг се смразих чак до мозъка на костите си.

— Ти какво й отговори? — попитах аз през стиснати устни.

— Казах й да си го начука... извини ме за израза.

— И как се чувстваш в момента?

— Вцепенен. Не е ли глупаво? Но я изтръгвам до корен от сърцето си. Казах ти, че ще го направя. Налагаше се. Това е като пристрастяване към наркотик. Тя е ужасна.

Спомних си за Лорена.

— Понякога — казах аз и гласът ми прозвуча тъжно дори в собствените ми уши — кучката побеждава. — Лорена продължаваше да живее между мен и Бил. А споменаването на Деби ме накара да се

сетя за още нещо. — Ей, когато се карахте, ти й каза, че съм била добра в леглото!

Алсид се почувства ужасно неловко и бузите му пламнаха.

— Срамувам се от това. Знаех, че тя си прекарва добре с годеника си; непрекъснато се хвалеше. И аз... злоупотребих с името ти в пристъп на гняв. Прости ми.

Разбих го, макар че постъпката му не ми харесваше. Вдигнах вежди, за да му стане ясно, че това извинение не ми е достатъчно.

— Добре де, проявих низост. Поднасям ти двойно извинение и обещавам, че никога няма да се повтори.

Кимнах. Това ми звучеше доста по-приемливо.

— Съжалявам, че така припряно ви изгоних от апартамента, но не исках тя да ви вижда тримата заедно, от гледна точка на изводите, които можеше да си направи. Помислих си, че ако те види в компанията на двама вампири, а после до нея случайно достигне слухът за избягалия затворник от имението на Ръсел, веднага ще нареди пъзела. А тя е просто непредсказуема, когато се ядоса. Като нищо можеше да се обади и на Ръсел.

— Толкова по въпроса за верността между върколаците.

— Тя е свръхсъщество, не е върколак — веднага ме поправи Алсид и потвърди едно мое подозрение. Започвах да мисля, че Алсид би могъл да намери пълното щастие единствено с друг върколак. Въздъгнах; съвсем тихичко, разбира се. В крайна сметка, можеше и да греша.

— Да оставим Деби настрана — махнах с ръка аз и пропъдих Деби от разговора ни. — Някой е убил Джери Фалкън и го е пъхнал в гардероба ти. Това стовари върху мен — и теб — повече неприятности, отколкото първоначалната мисия за издирването на Бил. Кой би могъл да извърши това? Със сигурност трябва да е бил много злобен.

— Или много глупав — равнодушно отбеляза Алсид.

— Знам, че не е Бил, той беше пленник. И мога да се закълна, че Ерик говореше истината, когато каза, че не го е извършил той — поколебах се, но се налагаше да върна онова име в разговора. — Ами Деби? Тя е... — прехапах език, преди да кажа „абсолютна кучка“, защото само Алсид имаше право да я нарича така. — Тя много се разгневи, когато те видя с друга жена — деликатно казах аз. — Може

би е решила да напъха Джери Фалкън в гардероба ти, за да ти навлече неприятности?

— Деби е подла и умее да навлича неприятности, но не е убийца — каза Алсид. — Не притежава нужната смелост. За това трябва решителност и желязно самообладание.

Ами хубаво. Вече мога да се прекръстя на Желязната лейди.

Алсид очевидно бе забелязал смутеното изражение на лицето ми.

— Ей, аз съм върколак — каза той и сви рамене. — Бих го направил, ако се налага. Особено в определена лунна фаза.

— Тоест, не е изключено да го е направил някой негов събрат от глутницата — по неизвестни за нас причини — и да е решил да хвърли вината върху теб? — Още един възможен сценарий.

— Съмнявам се. Друг върколак би... хм, как да кажа... тялото би изглеждало по различен начин — каза Алсид с джентълменска деликатност. Имаше предвид, че тялото щеше да е наръфано и почти оглозгано. — Освен това смятам, че щях да надуша миризмата на друг върколак по трупа. Не че съм си навирал носа в него.

Въображението ни се изчерпа. Макар че ако имах запис на разговора ни и го бях прослужала малко по-късно, лесно щях да се сетя за още един възможен извършител.

Алсид каза, че трябва да се прибира в Шривпорт и аз отместих краката си. Той се изправи, но после коленичи до дивана, за да се сбогуваме. Казах задължителните любезности: колко мило от негова страна да ми предложи подслон в дома си, колко ми е харесала сестра му, колко забавно ми е било да скрием заедно труп. Не, нищо такова не казах всъщност, но ми мина през ум — все пак баба сериозно наблягаше на вежливостта при възпитанието ми.

— Радвам се, че се запознах с теб — каза той. Намираше се по-близо до мен, отколкото предполагах, и ме целуна набързо по устните за довиждане. После отново се наведе за по-дълго довиждане. Устните му бяха толкова топли, а секунда по-късно установих, че езикът му е още по-топъл. Завъртя леко глава на една страна, за да се намести под по-удобен ъгъл, и отново се залови със сбогуването. Дясната му ръка се рееше над мен и търсеше здраво място, където да кацне. Накрая се разположи върху моята ръка. Божичко, какво прекрасно усещане. Но само устата ми и долната част на таза ми се чувстваха добре. Всичко

останало ме болеше. Ръката му се плъзна — някак въпросително — към гърдите ми и аз рязко поех въздух.

— О, боже! Причиних ти болка! — изстена той. Устните му изглеждаха пухкави и червени след дългата целувка, а очите му грееха.

Почувствах се длъжна да се извиня.

— Просто съм много натъртена — казах.

— Какво са ти сторили? — попита той. — Очевидно не си се отървала с няколко шамара.

Милият, сигурно смяташе, че подутото ми лице е най-сериозният ми проблем.

— Де да беше така — отвърнах аз и се опитах да се усмихна.

Алсид изглеждаше потресен.

— А аз съм тръгнал да те опипвам.

— Е, и аз не съм тръгнала да те отблъсквам — меко отвърнах. За да го отблъсна, трябваше да се напегна, а аз нямах сили дори за това. Нито пък казах: „Ама моля ви се, господине, как смееете да ми се нахвърляте така!“.

Върху лицето на Алсид се изписа леко смущение.

— Скоро пак ще намина — обеща той. — Ако имаш нужда от нещо, обади ми се — прерови джоба си, измъкна визитна картичка и я остави на масичката до дивана. — Това е служебният ми телефон, а отзад ще напиша мобилния и домашния. Дай ми твоите.

Послушно издекламирах номерата и той си ги записа — без майтап! — в малко черно тефтерче. За жалост, нямах сили да се пошегувам.

Когато си тръгна, къщата изведнъж ми се стори ужасно пуста. Алсид беше толкова едър и толкова енергичен — и толкова жив, — че присъствието му с лекота запълваше огромни пространства.

Днес ми бе ден за въздишки.

Арлийн срещнала Джейсън в „Мерлот“ и след разговора си е него дойде да ме види към пет и половина. Огледа ме, направи физиономия, с която сякаш ми казваше, че ще запази всичките си коментари за себе си, и ми приготви разтворима супа. Изчаках я да изстине и я изядох бавно и внимателно, след което се почувствах малко по-добре. Арлийн пъкна чинията в миялната машина и ме

попита дали имам нужда от нещо друго. Децата ѝ сигурно я чакаха да се прибере, затова отговорих, че всичко е наред. Посещението ѝ ми се отрази добре, а докато я гледах как се старае да мълчи, за да не изтърси нещо необмислено, се почувствах още по-добре.

Колкото до физическото ми състояние — усещах тялото си все по-схванато. Насилих се да стана и да се поразходя, но тъй като синините ми ставаха все по-отчетливи, а къщата — все по-студена, настроението ми се смачка окончателно. Именно в такива моменти усещаш колко ужасно е да живееш сам — когато си болен или тъжен, а си нямаш другарче за утеха.

И ако не внимаваш, много лесно можеш да пропаднеш в дупката на самосъжалението.

За моя изненада, Пам беше първият вампир, който се появи след залез-слънце. Тази вечер носеше черна рокля с шлейф — сигурен признак, че ще бъде на смяна в бар „Вамптазия“. Пам обикновено избягваше черния цвят, падаше си по пастелни тонове.

— Ерик каза, че може да имаш нужда от женска помощ — припряно каза тя и взе да подръпва копринените си ръкави. — Честно казано, нямам представа защо точно аз трябва да съм ти камериерка. Наистина ли имаш нужда от помощ, или Ерик просто ти се подмазва, за да му свършиш услуга? Харесвам те много, но, в крайна сметка, аз съм вампир, а ти — човек.

Милата Пам, каква душичка.

— Просто постой с мен за компания няколко минути — предложих аз от немай-къде. Всъщност не бих отказала помощ да вляза във ваната, а после и да изляза от нея, но знаех, че Пам щеше се обиди, ако я помолех за нещо толкова лично. В крайна сметка, тя бе вампир, а аз — човек...

Пам се настани на креслото срещу дивана.

— Ерик разправя, че можеш да стреляш с пушка — каза тя. — Ще ме научиш ли?

— С най-голямо удоволствие, само да оздравея.

— Наистина ли уби Лорена?

Очевидно уроците по стрелба с пушка бяха по-важни от смъртта на Лорена.

— Да. Обаче тя щеше да ме убие.

— Как го направи?

— Носех кола, с който ме бяха прободили.

Тогава Пам пожела да чуе цялата история и да узнае как съм се чувствала, тъй като аз бях единствената от всичките ѝ познати, оцеляла след пробождане е кол. След това започна да ме разпитва как точно съм убила Лорена и така неусетно се върнахме към „любимата“ ми тема.

— Не ми се говори за това — признах аз.

— Защо? — любопитства Пам. — Нали каза, че се е опитвала да те убие?

— Да.

— А ако беше успяла, щеше да измъчва Бил още повече, докато успее да го пречупи, и, в крайна сметка, твоята смърт щеше да се окаже напразна.

Пам разсъждаваше доста логично и аз се постарях да възприема постъпката си като необходима мярка, а не като проява на жестокост.

— Бил и Ерик ще дойдат всеки момент — отбеляза Пам, след като погледна часовника си.

— Защо не ми каза по-рано? — възкликнах аз и с мъка се изправих на крака.

— За да се срещнеш и да си измиеш зъбите? — подсмихна се саркастично Пам. — Затова значи Ерик е решил, че ще имаш нужда от помощта ми.

— Мисля, че ще успея да се справя и сама с тоалета си, а ти, ако не възразяваш, можеш да стоплиш малко кръв в микровълновата — включително и за теб, разбира се. Извинявай, проявих се като лоша домакиня.

Пам ме изглежда скептично, но повлече крака към кухнята без възражения. Наострих уши, за да се уверя, че умее да ползва микровълнова печка, и чух успокоителното пиукане на бутоните.

Бавно и търпеливо измих лицето и зъбите си на мивката в банята, сресях косата си и нахлузих розова копринена пижама с халат и пантофи в същия цвят. Жалко, че няхах сили да се облека в нормални дрехи, но просто не бях в състояние да се занимавам с бельо, чорапи и обувки.

Нямаше смисъл да слагам грим върху синините си. Не бих могла да ги прикрия по никакъв начин. Дори се зачудих на себе си защо изобщо ми трябваше да ставам от дивана и да се подлагам на това

мъчение. Погледнах се в огледалото и мислено се нахоках, че съм такава идиотка — да се контя специално за тяхното пристигане. На фона на цялото ми страдание (душевно и физическо) поведението ми беше смешно. Съжалих, че се поддадох на вътрешния си порив, но повече съжалявах за това, че Пам стана свидетел на моята слабост.

Първият ми посетител от мъжки пол се оказа Буба. Наконтен от глава до пети. Джаксънските вампири определено бяха останали доволни от концерта на Буба. Носеше тесен червен костюм, тип гащеризон, обшит с кристали (един младеж от свитата на Ръсел имаше подобен), в допълнение с широк колан и ботуши. Буба изглеждаше великолепно.

Но нещо го тревожеше. Гледаше някак виновно.

— Мис Суки, съжалявам, че те изгубих снощи — направо каза той и профуча покрай Пам, която изглеждаше изненадана. — Виждам, че снощи ти се е случило нещо ужасно, а аз не бях тук, за да го предотвратя, както ми нареди Ерик. Прекарах чудесно в Джаксън, онази компания знае как да се забавлява.

Тогава ме връхлетя една мисъл — ослепително проста мисъл. Ако бях герой в комикс, тя щеше да изглежда като светкавица над главата ми.

— Ти ме пазеше всяка нощ — казах аз с възможно най-спокоен тон. Полагах огромно усилие да прикрия вълнението си. — Нали?

— Да, мис, точно както ми поръча мистър Ерик — Буба изпъна рамене и ме погледна изпод перчема, старателно оформен с гел в добре познатия стил. Момчетата от имението на Ръсел добре се бяха потрудили върху него.

— Значи си бил наблизо и в нощта, когато се прибрахме от клуба? Първата нощ?

— И още как, мис Суки!

— Видя ли някого около апартамента? Освен нас.

— О, да, видях! — Буба щеше да се пръсне от гордост.

Опа! Пробив в разследването!

— Мъж? В кожени дрехи?

Той ме погледна изненадано.

— Да, мис. Същият нахалник, който ти досаждаше в бара. Видях го, когато охраната го изхвърли през задния вход. Някои от другарите му го последваха и започнаха да разправят какво се е случило. И така

разбрах, че те е наранил. Мистър Ерик ми забрани да се доближавам до него или до теб на публични места, затова стоях настрана. Но ви проследих до апартамента. Качих се в пикапа ви. Изобщо не забелязахте, че съм в каросерията, нали?

— Не, определено не знаехме, че си в каросерията. Много хитро си го измислил. А я ми кажи... когато по-късно видя този върколак... той какво правеше?

— Когато стигнах до етаж, той тъкмо отваряше вратата и аз се шмугнах след него. Хванах този бандит тъкмо навреме.

— Какво му направи? — усмихнах се аз на Буба.

— Счупих му врата и го напъхах в гардероба — гордо отвърна Буба. — Нямаше време да нося тялото, където и да било, но реших, че вие с мистър Ерик ще измислите как да постъпите с него.

Извърнах поглед встрани. Всичко бе толкова просто. Толкова очевидно. За да разреши загадката, трябваше просто да задам правилния въпрос на правилния човек.

Защо не се бяхме сетили за това? Не можеш да дадеш заповед на Буба и да очакваш от него да я нагоди според ситуацията. По всяка вероятност Буба беше спасил живота ми, тъй като моята спалня се намираше най-близо до входната врата и върколакът би влязъл първо там. Онази вечер си легнах толкова изморена, че сигурно нямаше да се събудя изобщо.

Въпросителният поглед на Пам се местеше наляво-надясно между мен и Буба. Дадох ѝ знак с ръка, че по-късно ще ѝ обясня всичко, и усмихнато уверих Буба, че е постъпил правилно.

— Ерик ще бъде много доволен от теб — казах. Нямах търпение да съобщя новината на Алсид.

Лицето на Буба се озари от щастие. Усмихна се накриво, както само той умееше.

— Радвам се да го чуя — каза. — Случайно да ти се намира кръв? Пресъхнал съм от жажда.

— Разбира се — отвърнах.

Пам бе проявила завидна съобразителност и вече отваряше бутилката. Буба обърна голяма глътка.

— Котешката е доста по-добра — отбеляза Буба. — Ама и тая си я бива. Благодаря ти... много ти благодаря.

Каква уютна вечер се очертаваше само — почитаемата аз и четирима вампири, след като Бил и Ерик пристигнаха поотделно, но почти едновременно. Само аз и моите приятелчета на другарско събиране вкъщи.

Бил настоя да сплете косата ми — колкото да се изтъкне, че познава и къщата ми, и навиците ми — и наперено влезе в банята, за да донесе кутията ми е финтифлюшки за коса. После ме настани на отоманката пред себе си и започна да ме реше. Тази процедура винаги ми е действала много успокояващо. Веднага се потопих в спомените си за една друга наша вечер, с подобно начало и великолепен финал. Не се и съмнявах, че Бил правеше всичко възможно да измъкне от миналото точно тези спомени.

Ерик наблюдаваше това е вид на човек, който си води записки, а Пам се подсмиваше подигравателно. Изобщо не можех да проумея защо всички те трябваше да са тук по едно и също време и не си ли бяха омръзнали до болка — както и аз на тях, — та не си тръгваха. След няколко минути, прекарани сред тази прилично голяма навалица, вече копнеех да остана отново сама. Как съм могла изобщо да си помисля, че съм самотна?

Буба си тръгна сравнително бързо, нетърпелив да отиде на лов. Не исках да знам подробности. Когато излезе, вече спокойно можех да разкажа на другите вампири цялата история за Джери Фалкън.

Ерик не изглеждаше особено разтревожен, че инструкциите му към Буба са довели до смъртта на Джери Фалкън, а аз отдавна бях признала пред себе си, че не мога да пророня и една сълза за него. Ако трябваше да избирам между него и мен, избирах себе си с чиста съвест. Бил прояви безразличие към съдбата на Джери, а Пам намираше историята за много забавна.

— Да те последва до Джаксън, когато инструкциите са били дадени само за тук и само за една нощ... и да продължи да ги изпълнява докрай, независимо от обстоятелствата! Не е много

вамписко, признавам, но Буба определено е добър войник, не може да му се отрече!

— Щеше да е още по-добре, ако беше казал на Суки какво е направил и защо — отбеляза Ерик.

— Ами... да, можеше да остави бележка — саркастично добавих аз. — Или някакъв знак, какъвто и да било. А не да отворя гардероба и насреща ми да се оцъкли труп.

Пам щеше да се задави от смях. Явно умеех да провокирам чувството ѝ за хумор. Браво на мен!

— Просто си представям изражението на лицето ти — кискаше се тя. — И двамата с върколака е трябвало да се отървете от тялото! Ще падна от смях!

— Жалко, че не знаех всичко това днес, когато Алсид беше тук — лежах със затворени очи и се наслаждавах на блаженството от съприкосновението на гребена с косите ми. Изведнъж се възцари мълчание — балсам за ушите ми. Най-после и аз да изпитам някакво удоволствие.

— Алсид Ерво е идвал тук? — попита Ерик.

— Да, донесе багажа ми. Видя как съм пребита и остана известно време, за да ми помогне с някои дреболии.

Когато отворих очи — защото Бил вече не ме решеше, — срещнах погледа на Пам. Тя ми намигна. Аз ѝ се усмихнах.

— Разопаковах ти багажа, Суки — любезно каза тя. — Откъде си се сдобила с онази кадифена наметка?

Стиснах устни. Хм.

— Ами... шалът, който си носех, пострада първата вечер в клуба на... в „Жозефина“. Алсид бе така добър да ми купи нов. Получих го като изненадващ коледен подарък... Алсид каза, че се е почувствал виновен — изобщо не си спомнях кога съм го взела от предната седалка на колата и съм го качила в апартамента. Но бях много доволна от постъпката си.

— Има великолепен вкус като за върколак — призна Пам. — Ако взема назаем червената ти рокля, ще ми дадеш ли и шала?

Не знаех, че двете е Пам вече си разменяхме дрехи. Тази палавница определено кроеше нещо.

— Разбира се — отвърнах.

Малко след това Пам обяви, че си тръгва.

— Мисля да се прибера тичешком през гората — каза тя. — Изведнъж ме обзе желание да почувствам нощта.

— Ще тичаш чак до Шривпорт? — зяпнах насреща й аз.

— Няма да ми е за пръв път — усмихна се тя. — О, за малко да забравя... Бил, кралицата се обади тази вечер във „Вамптазия“, за да попита защо закъсняваш с нейната задачка. Каза, че у вас никой не отговарял няколко нощи подред.

Бил отново започна да реше косата ми.

— Ще й се обадя по-късно — каза той. — Като се прибера вкъщи. Ще се зарадва да чуе, че съм готов със задачката.

— Ти едва не загуби всичко! — внезапно избухна Ерик и стресна всички ни.

Пам стрелна поглед от Ерик към Бил и се изниза през вратата. Това малко ме изплаши.

— Да, наясно съм — гласът на Бил, обикновено спокоен и приятен, сега звучеше ледено.

Ерик, от друга страна, едва се побираше в кожата си.

— Постъпи като пълен глупак... как можа да се хванеш отново с онова изчадие Лорена?

— Ехо, момчета — намесих се аз. — Тук съм, нали не сте забравили?

И двамата ме изгледаха кръвнишки. Явно възнамеряваха да доведат спора си до край и аз реших да не им преча. Все още не бях благодарила на Ерик, че ме докара до Бон Темпс; щях да го направя, но може би не точно тази вечер.

— Така — казах. — Надявах се да избегнем това, но... Бил, анулирам поканата ти за влизане в къщата ми — Бил тръгна на заден ход към вратата с безпомощно изражение на лицето, стиснал в ръка четката ми за коса. Ерик му се ухили победоносно. — Ерик — казах и усмивката му помръкна — Анулирам поканата ти за влизане в къщата ми — той тръгна назад, прекрачи прага и слезе от верандата. Вратата хлопна след (а може би пред?) тях.

Седнах на отоманката и изпитах неописуемо облекчение от внезапно настъпилата тишина. И изведнъж осъзнах, че компютърната програма, за която кралицата на Луизиана даваше мило и драго, същата компютърна програма, заради която загинаха мнозина и която разруши връзката ми с Бил, беше в моята къща... където нито Ерик,

нито Бил, нито дори кралицата можеха да влязат без мое позволение.
Не се бях смяла така от седмици.

Издание:

Шарлейн Харис. Клубът на мъртвите

ИК „Хермес“, София, 2010

Редактор: Даниела Атанасова

Коректор: Атанаска Парпулева

ISBN: 954-26-0899-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.